DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

NALINI SINGH

Kara Zırh

ROYAL HOUSE of SHADOWS

Çeviri
Zeynep Arda

HARLEQUIN®
MYSTERY™

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 Faks : (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İngilizce Adı: LORD OF THE ABYSS
Türkçe Adı: KARA ZIRH

ISSN 2147-7124
201311307
Harlequin Mystery

Copyright © 2011 by Nalini Singh

SÜRELİ YAYIN
Yayının Adı: Harlequin Mystery
Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyruğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyruğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak : Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:09021262222222

Bu yayın, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi 'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi ne ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

NALINI SINGH

New York Times ve USA TODAY'ın çok satan yazarlar listesine giren Nalini Singh paranormal romanlar yazmayı seviyor. Şu anda devam eden iki seri üzerinde çalışıyor.

Yeni Zelanda'da yaşayan ve seyahat etmeye bayılan Nalini, Tahiti, Japonya, İrlanda ve İskoçya'ya kadar gitti.

Nalini'nin kitapları hakkında daha fazla bilgi almak için sitesini ziyaret edebilirsiniz: www.nalinisingh.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sevgili okur,

Karanlık ve tehlikeli kahramanları her zaman sevdim, Micah da tam böyle bir karakter. Uçurum denen korkunç bir diyarın lordu olan Micah hayatı boyunca sadece ölüm ve şiddet görmüş, karşılaştığı insanlar ona hep korkuyla bakmışlar. Bu yüzden, çekinmeden gözlerinin içine bakabilen davetsiz misafiri Liliana'dan çok etkileniyor. Liliana ise bir canavarla karşılaşmayı beklerken bu kara lordun baştan çıkartıcı öpücüğüne teslim oluyor...

Royal House of Shadows'da, Micah ve Liliana'yla birlikte olmak çok keyifliydi. Diğer yazar arkadaşlarım Gena Showalter, Jessica Andersen ve Jill Monroe'yla birlikte bu dünyayı yaratırken çok eğlendik. Öykülerin bütünlüğünü ve tutarlığını korumak için birbirimize gönderdiğimiz sayısız mesaj da bu eğlenceye dahildi.

Bu büyülü, tehlikeli ve baştan çıkartıcı dünyayı sizin de beğeneceğinizi umarım.

İçten sevgilerimle,
Nalini Singh

ROMANIN KARAKTERLERİ

Liliana
Romanın kadın kahramanı

Prens Micah
Romanın erkek kahramanı, Elden tahtının varislerinden

Nicolai, Dayn ve Breena
Micah'ın kardeşleri, Elden kraliyet ailesinin çocukları

Kral Aelfric ve Kraliçe Alvina
Elden'in kral ve kraliçesi

Kan Büyücüsü
Gücünü kandan alan büyüler yapan ve Elden'i işgal eden acımasız büyücü

Irina
Liliana'nın annesi

Jissa
Kahverengimsi ırkından genç bir kadın

Bard
Micah'ın yardımcısı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİZİ TAKİP EDİN...

Harlequin Beyaz Dizi kitaplarını, aşağıdaki adreslerden takip edebilir, özetlerine, yazarlar hakkındaki bilgilere ulaşabilir, görüşlerinizi paylaşabilir ve online satın alabilirsiniz...

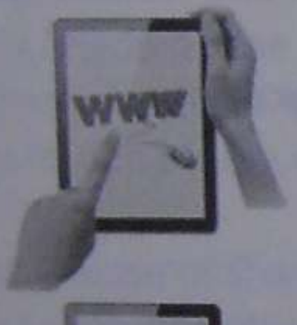

www.harlequintr.com

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

twitter.com/harlequintr

0 216 418 12 72 (pbx)
info@harlequintr.com

HARLEQUIN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

KRALİYET tarihçisi olarak elime kalem ve mürekkebi aldığım anda sadece gerçekleri kaydedeceğime dair yemin etmiştim. Şimdi anlatmak durumunda olduğum gerçekleri ise silebilmeyi dilerdim. Ancak bu mümkün değil. Bu arşivleri kimsenin okumayacağını biliyorum ama yine de tarihin yazılması gerek. Geçmişin bilinmesi gerek. Öyleyse başlamak zorundayım.

Kan Büyücüsü gözlerini büyük bir açlıkla, Kral Aelfric ve bilge Kraliçe Alvina tarafından yönetilen müreffeh ve kadim Elden Krallığı'na dikmişti. Kral ile kraliçe iktidarı güçlüydü ama acımasız değildi, yurtlarını çok iyi yönetiyorlardı. Halk refah içindeydi.

Çocukları da öyleydi.

Kimileri, en büyükleri olan Nicolai'nin en karanlık yüreklileri olduğunu söyler.

Onun bir küçüğü Dayn ise her şeyi görebilir.

Yufka yürekli Breena hem annesinin hem de babasının gözbebeğiydi.

En gençleri olan Micah'ın ise masum bir yüreği vardı. Elden'in karanlığa boğulduğu o korkunç günlerde Micah, sadece beş yaşın-

daydı. Hatta beşinci yaş gününü kutladıkları gecenin şafağında çökmüştü bu karanlık üstlerine. Kara Büyücü hiçbir diyarda benzerleri görülmemiş canavarlarıyla geldiğinde artık şatonun koridorlarında ne şarkılar söyleniyor ne de dans ediliyordu.

Bir zamanlar belki de örümcek olan bu canavarların tüylü bacaklarının ucunda jilet gibi keskin uzantıları vardı, insan etinin tadını almışlar, kan kırmızısı gözleriyle dehşet saçıyorlardı. Yanlarındaysa yumrukları çelik tokmaklara benzeyen, canavara dönüştürülmüş insanlarla toprağı kazarak zehirlerini bırakan, kımıl kımıl küçük böcekler vardı.

Öldürdüklerinin yaşam enerjisini sömüren Kan Büyücüsü muazzam bir güce sahip olmuştu. Hiç kimse ona karşı koyamıyordu. Yine de kralla kraliçe, büyücü onlara çabuk ve acısız bir ölüm vaat etmesine rağmen halklarını bu karanlığa kolay kolay teslim etmek niyetinde değildi.

Kral Aelfric büyücüye çok şiddetli bir darbe indirmesine rağmen onu öldüremedi, bu onun daha da öfkelenmesine neden oldu sadece. Büyücü krala tekrar tekrar saldırdı. Nihayet kralın gözlerinden kan gelmeye başladı.

Kraliçeyse büyücünün yanında getirdiği canavarlarla uğraşmaktan yorgun düşmüştü. Kralın acımasız düşmanı karşısında yere yığıldığını görünce savaşı kaybettiklerini anladı. İkisi, kalan son güçlerini kullandılar ve ruhları birleşti. Kraliçe o zamandan beri bir daha tekrarlanmayan çok güçlü bir büyüyü harekete geçirmek için canını feda etti.

Kraliçe de çocuklarını Elden'den uzaklaştırmak için aralarındaki kan bağını kullanmıştı. Böylece çocukları günün birinde tekrar Elden'e dönerek krallıklarını kurtarabilecekti.

Ancak büyücü kraliçenin büyüsünü son anda bozmayı başardı. Bu yüzden kraliyet ailesinin çocukları güvenli bir yere ulaşamadan öldüler. Böylece büyücüye karşı koyacak kimse kalmamıştı.

Elden Kraliyet Tarihi, Kan Büyücüsü Dönemi, üçüncü gün.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

BİRİNCİ BÖLÜM

HAYATINDA gördüğü en güzel canavardı bu.

Ayna gibi parlak, siyah mermer zeminde bitkin bir şekilde yatarken Liliana'nın ilk aklına gelen bu olmuştu. Bu sırada Kara Şato'nun Lordu denen adam, odanın en dibindeki fildişi tahtından kalktı, hiç acele etmeden, müthiş bir azametle on adım atarak yanına geldi.

Liliana elini yumruk haline getirmeye ve dizlerinin üstünde doğrulmaya çalıştı. Adamla bu şekilde karşılaşmak istemiyordu. Ancak diyarlar arasında geçiş yapabilmek için çok kan kaybetmişti. Büyü sayesinde iyileşmişti ama bileklerinde kan lekeleri duruyordu. Babası kendi kanını kullanmakla aptallık ettiğini söylerdi mutlaka.

"Zayıf." Adam tükürür gibi söylemişti bunu. "Karım olarak güzel bir cadı alıyorum ve civciv suratlı, mızmız bir sıçan buluyorum karşımda."

Canavarın çizmelerinin yaklaştığını hissedince Liliana, nefesini tuttu. Böyle olmaması gerekiyordu. Yaptığı büyü onu ormana götürecekti, bu canavar ruhlu adamın tek başına arkasındaki kötücül

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaratıkların önünde kalkan gibi durduğu bu devasa kabul salonunda ne işi vardı? Liliana üzerinde dolaşan yüzlerce bakışı hissedebiliyordu. Kimse ses çıkarmıyordu ama.

Çizmeler iyice yaklaşmıştı.

Liliana kötülüğün ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kan Büyücüsü gibi bir babayla büyüyünce bu çok normaldi. Ancak bu adam, bu "canavar" tamamen kalpsiz ve yüreksizdi. Şatosu Uçurum'a açılan geçidin hemen yakınındaydı. Şeytana hizmet edenlerin sonsuza dek yılanlar ve şahmeranların eziyeti altında acılar çektiği bu korkunç yerin muhafızıydı bu adam. Söylenenlere göre ölüm bile onu görünce ürperiyordu.

Adam yanında çömelip ona doğru eğilirken Liliana bunun doğru olmadığını düşündü.

Her şeyden önce hiç de çirkin değildi bu adam.

Güçlü elleriyle Liliana'yı kavradığı gibi onu ayağa kaldırdı.

Liliana bir anda canavarla göz göze geldi.

Güneşin pırıltılarını taşıyan saçları, buz yeşili gözleri ve yazın altın fırçası değmiş gibi duran teniyle, karşısında masal kitaplarında anlatılan beyaz atlı prensin ta kendisi duruyordu. Tek fark bu adamın simsiyah bir zırh giymesi ve gözlerinin kâbus kadar siyah olmasıydı.

"Bu da kim?" Çok basit bir soruydu.

Liliana'nın tüyleri ürperdi. Bir şeyler söylemek istedi ama vücudu ona boyun eğecek gibi durmuyordu. Babasının işgal edilmiş krallığından, yaşam ve ölüm arasında karanlık bir yer olan bu diyara gelmek için harcadığı çaba onu çok bitkin düşürmüştü.

"Davetsiz bir misafir."

Adam, Liliana'nın saçlarını gözlerinden çekti. Elindeki simsiyah, uzun, zırh eldiveni görmezden gelinecek olursa neredeyse şefkatli bile sayılabilecek bir hareketti bu. Eklem yerlerinde jilet gibi keskin uzantılar vardı, parmak uçlarındaysa zırhı kadar siyah pençeler vardı. "Kimse davetsiz olarak Kara Şato'ya girmeye kalkışmadı bugüne kadar." Yeşil gözlerde tekinsiz bir pırıltı parladı. "Kimse cüret etmedi buna."

Liliana, karşısındakinin sadece bir muhafız olduğunu fark etti, hiçbir şey hatırlamıyordu bu adam. Çocukluğuna dair en ufak bir iz kalmamış olmalıydı. Bu da efsanenin doğru olduğunu gösteriyordu. Efsaneye göre Kraliçe Alvina son bir çabayla çocuklarını Elden'den uzaklaştırmak için güçlü bir büyü yapmış ama babası, Kan Büyücüsü son anda bu büyüyü çarpıtmayı başarmıştı.

Liliana, Kan Büyücüsü'nün aslında büyüyü önleyemediğini düşündüğünü biliyordu. Bir kızgınlık anında söylemişti babası bunu. Özellikle büyük çocukların büyüsünü önleyemediğini düşünüyordu büyücü... Ancak en küçükleri öyle değildi. Kan Büyücüsü'nün büyüsü çocuk büyüyüp bir yetişkin olurken onda tutunmaya devam etmiş, onu Kara Şato'nun korkunç lordu haline getirmişti.

Babası bunu öğrense çok sevinirdi, kesin. Çünkü onun büyüsünden kurtulmayı başaranlar çok ender olarak kendi benliklerine yeniden dönebilirlerdi. Liliana'nın annesi başaramamıştı örneğin bunu. Gece gündüz Kan Büyücüsü'nün şatosundaki uzun koridorlar boyunca ruh gibi dolaşan, kapkara tenli, kuru bir kadına dönüşmüştü.

Irina, kendisini şatonun hanımefendisi olarak görüyor, çocuğu olmadığını sanıyordu. Ona göre en önemli vazifesi efendisine hizmet etmekti. Bu hizmet, geceleri boynundan kelepçelenmek ve çığlıklar atarak acı çekmek bile olsa... Liliana bazen koridorlarda annesinin yolunu kesip, kendisini hatırlatmaya çalışır, annesiyse gözlerini kaçırırdı.

Onun tersine, karşısındaki buz gibi soğuk yeşil gözlerse dimdik ona bakmaya devam ediyordu. Liliana gizlice şatoya girip ona geçmişi hakkındaki gerçekleri anlatmadan önce hakkında bilgi edinmeye niyetlenmişti aslında. Elden işgal edildiğinde Micah sadece beş yaşında olduğu için Liliana bir hafıza kaybıyla karşılaşacağını biliyordu, buna hazırdı. Ancak Micah babasının kötülük dolu müdahalelerine teslim olduysa Liliana'nın işi bin kere zorlaşıyordu.

"Seni ne yapayım şimdi ben?" diye sordu Kara Şato'nun Lordu ve Uçurum'un Muhafızı. "Daha önce böyle içeri giren kimse olmadığı için ne yapacağımı bilmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana onun kendisiyle oynadığını düşündü. Tıpkı eninde sonunda yiyeceği fareyle oynayan bir kedi gibiydi.

Öfkeyle karşısındakine baktı, hayatı boyunca babasıyla mücadele ettiği için alışkındı buna. Nafile bir çabaydı belki ama başka türlüsü elinden gelmezdi.

Adam ona şaşkınlıkla baktı. "İlginç." Parmaklarının ucundaki çelik çivileri Liliana'nın yanağında yavaşça gezdirdikten sonra onu tekrar omuzlarından ayağa kaldırdı.

Liliana ayağa kalkınca sendeledi, adam onu tutuyor olmasa yere yığılacaktı. Bu sırada bir eli adamın soğuk, simsiyah zırhına çarpmıştı. Zırh kaya gibi sertti. Babasının büyüsü kendisini göstermiş, Micah'ın zihinsel hapishanesini fiziksel bir gerçekliğe dönüştürmüştü. Eğer büyüyü bozmak istiyorsa her şeyden önce bu zırhı çıkarması gerekiyordu.

Elbette buna kalkışmadan önce hayatta kalması şarttı.

Canavar sonunda, "Zindan," dedi. "Bard!"

Liliana bir anda güçlü kollar tarafından yakalandı. "Şunu zindana atın," dedi canavar. "Bu akşam Uçurum'a gidecekleri avladıktan sonra onunla ilgileneceğim."

Liliana uzun bir koridor boyunca zindana doğru sürüklenirken lordun sözleri zihninde yankılanıyordu. Şatonun buz gibi duvarlarıysa çok sessizdi, sadece fısıltılar duyuluyordu. Liliana ise onu zindana götüren kişinin kalp atışlarını yanağında hissedebiliyordu. Bir insana ait olamayacak kadar yavaş atıyordu bu kalp. Liliana başını çevirmediği için onu böylesine kolaylıkla taşıyanın kim ya da ne olduğunu göremiyordu.

Nihayet koridordaki siyah aynaların önünden geçerlerken görebildi adamın yüzünü. Adamın yüzü sanki bir çocuğun beceriksiz ellerinden çıkmış, kilden bir heykele benziyordu. Girintili çıkıntılı, biçimsiz bir yüzdü bu. Yüzünün iki yanında, biraz fazla yukarıdan fışkıran, kulağa benzer uzantıları vardı. Liliana burnunu, belki de şekilsiz yanaklarıyla çalı gibi yukarıdan sarkan kaşlarının arasına sıkışıp kalacak kadar küçük olduğu için görememişti.

Gerçekten çok çirkindi bu adam.

Liliana kendisini daha iyi hissediyordu şimdi. Nihayet burada ona acıyabilecek birini bulmuş olabilirdi. Kurumuş boğazını zorlayarak, "Lütfen," diye fısıldamayı başardı.

Kulaklardan birisi oynar gibi oldu ama adam yavaşlamadı bile, kararlı bir şekilde yoluna devam etti. Liliana yeniden denedi ama değişen bir şey olmadı. Adam ne olursa olsun durmayacaktı, belliydi. Duracak olursa canavarın onu cezalandıracağını biliyordu. Bunun üzerine Liliana sessiz kalıp kendini yormamaya karar verdi.

Bard'la yaptıkları uzun yolculuğun sonunda, yıkık dökük duvarları tek bir meşaleyle aydınlanan karanlık bir koridora geldiler. Sonra Liliana merdivenleri fark etti. Kara Şato'nun derinliklerine inen merdivenler dar, tavan çok alçaktı. Bard kafasını bir iki kere tavana çarptı, omuzları ise zar zor sığıyordu. Liliana ayaklarını sürüyerek ilerleyebiliyordu artık ama Bard yaralanmaması için onu daha dikkatle taşımaya başlamıştı.

Liliana bu özeni, kendisine gösterilen bir şefkat gösterisi olarak anlayacak değildi. Gardiyanı, sadece tutsağının başına bir iş gelirse bunun için Kara Şato'nun Lordu'na hesap vermek istemiyordu, bu kadar basitti.

Merdivenler helezon şeklinde aşağıya indikçe iniyordu. Liliana bir an bu merdivenlerin uçuruma indiğini geçirdi aklından. Sonunda zindanlara geldiklerinde burasının gerçekten de çok korkunç bir yer olduğunu gördü. Bir meşalenin aydınlattığı, tünel biçimindeki geçidin sonunda, kapılarında demir parmaklıklarla örtülmüş ufak birer penceresi olan hücreler bulunuyordu. Liliana bir şeyler duyabilmek için kulak kabarttı ama belirgin bir sessizlik vardı. Ya başka bir mahkûm yoktu ya da hepsi çoktan ölmüştü.

En yakındaki hücrenin kapısını açan Bard, içeri girerek Liliana'yı köşedeki saman yatağa bıraktı. Bu sırada bir an göz göze geldiler. Adamın kocaman siyah gözlerinde derin bir hüzün vardı, bir doktor ya da hocanın tutkuyla parlayan akıllı gözleriydi bunlar. Liliana ağzını açacak oldu ama Bard başını iki yana salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ondan merhamet bekleyemeyeceği anlaşılıyordu.

Bard dışarı çıkarken homurdanıp diğer köşedeki bir şeye çarptı. Sonra kapıyı hızla çekip kapatarak Liliana'yı koyu karanlıkta bıraktı. Koridordaki meşalenin ölgün ışığı Liliana'nın hücreyi görebilmesine yetecek gibi değildi.

Liliana gücünü toplayarak, Bard'ın biraz önce çarptığı şeye doğru emekledi. Nihayet, ona saatler gibi gelen bir süreden sonra bir kovaya ulaştı. Dikkatlice elini kovaya soktu.

Su.

Boğazının kırık cam parçaları yutmuş gibi kuruyup acıdığını fark etti o anda. Dizlerinin üstünde doğrulup, avuçlarına doldurduğu suyu kana kana içti. Su serin ve tatlıydı, damlalar bileklerine doğru süzülüyordu. Aslında daha fazlasını içmek isterdi ama boş mideye fazla su içmesinin iyi olmayacağının farkındaydı.

Gözleri loşluğa alışmaya başlamıştı. Kovanın hemen yanında duran çelik kutuyu fark etti, hemen kapağını açtı. Kutuda bir parça ekmek vardı. Günlerdir ağzına bir lokma girmemiş olan Liliana büyük bir açlıkla ekmekten bir parça kopardı. Ekmek kuru ve yavandı, sanki özellikle tatsız olması istenmişti.

Bu sırada sol tarafında ufak ayak sesleri duyup başını çevirdi.

Karanlıkta parlayan bir çift göz ona bakıyordu. Bu görüntü başka bir kadının ödünün kopmasına sebep olabilirdi ama Liliana babasının evinde bu türden yaratıklara alışmıştı. Yine de hücre arkadaşını dikkatle inceledi. Ufak tefek, sıskalıktan kemikleri çıkmış bir yaratıktı bu, korkulacak bir tarafı yoktu. Liliana bir parça ekmek koparıp ona uzattı. "Gel küçük dostum."

Fare olduğu yerde donup kaldı.

Liliana ekmeği uzatmaya devam etti. Hayvanın açlık ve kendini koruma güdüleri arasında bocaladığını görebiliyordu. Nihayet açlık kazandı ve fare aniden öne atılıp ekmeği kaptı ve kaçtı. Liliana onun acıktığı zaman döneceğini biliyordu.

Kalan ekmeği yeniden kutuya koyarak kapağını kapattı, kovanın yanına bıraktı. Sonra saman yatağa geri döndü. Bitkin bir halde yatağa uzanırken hücresinin çok da kötü olmadığını düşündü. Gerçekten korkunç bir hücre hazırlamak için babasından öğrenebileceği çok şey vardı kara lordun.

Rüyası hep aynı şekilde başlıyordu.

"Hayır, Bitty, hayır." Liliana en fazla beş yaşında olmalıydı. Dizlerinin üstüne çökmüş, en iyi arkadaşı olan uzun beyaz tüylü tavşana parmağını sallıyordu. "Gidip getirmen gerek."

Bitty ise daha çok yemek ve güneşlenmekten hoşlanan bir tavşan olduğu için kılını bile kıpırdatmamıştı. Liliana içini çekerek topu kendisi almıştı ama aslında bunun için üzülmüş falan değildi. Bitty çok iyi bir hayvandı. Liliana'nın onun uzun, ipeksi kulaklarını istediği kadar okşamasına izin veriyor, bazen onun peşinden bile gidiyordu.

"Gel bakalım seni uyuşuk," dedi Liliana tavşanı kucağına alırken. "Ne kadar da ağırsın! Artık başka lahana yok sana."

Bitty'nin kalbinin nasıl hızlı hızlı attığını hissedebiliyordu, hayvanın vücudu sıcacıktı. Liliana ayağa kalkmaya çalıştı. "Bahçeye gidelim. Eğer uslu durursan sana çilek toplarım."

O sırada kapı açılıyordu.

Ve rüya değişiyordu.

Kapıda duran, siyah saçları sıkı sıkı arkaya doğru taranmış, iskelet kadar zayıf adam babasıydı. Liliana bir an onun çileklerle ilgili niyetini duyduğundan endişelenmişti ama babası ona gülümseyince korkusu azalmıştı. Yine de tamamen geçmemişti. Çünkü beş yaşındayken bile babasının onun yanına gelmesinin iyi bir sebebi olmayacağını biliyordu. "Baba?"

Babası odaya girdi, bakışlarını Bitty'den ayırmamıştı. "Tavşanına çok iyi bakmışsın."

Liliana başını sallayarak onayladı. "Ona gerçekten iyi bakıyorum." Bitty, babasının onun için yaptığı tek iyi şeydi.

"Belli oluyor." Babası yeniden gülümsedi ama bakışlarında Liliana'yı ürküten bir şey vardı. "Benimle gel Liliana." Liliana tavşanı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bırakmak için yere eğilince, "Hayır, onu da yanında getir," diye ekledi. "Onunla işim var."

Bu sözler Liliana'yı korkutmuştu ama sadece beş yaşındaydı daha. Bitty'i sımsıkı göğsüne bastırarak babasının peşine takıldı. Böylece üst katlara doğru tırmanmaya başladılar.

"Ne kadar da düşüncesizim," dedi babası yarı yolda. "Bu merdivenleri çıkmak senin için çok zor olmalı. Hayvanı bana ver."

Liliana tavşanın irkildiğini fark ederek ona daha sıkı sarıldı. "Hayır, böyle iyiyim ben."

Babası ona pis bir ifadeyle baktıktan sonra kulenin merdivenlerini tırmanmaya devam etti. Kulenin en üstündeki büyü odasına doğru gidiyorlardı. Liliana oraya daha önce hiç gitmemişti, gitmemesi gerekiyordu.

Ancak o gün babası kapıyı açarken, "Artık sahip olduğun güçleri öğrenmenin vakti geldi," dedi.

Liliana'nın gidip saklanabileceği bir yeri yoktu. Bu yüzden tuhaf kokan ve kitaplarla dolu odaya girdi. Oda yine de beklediği kadar kasvetli bir yer değildi, en azından etrafta hiç kan yoktu. Liliana rahatlayarak gülümsedi. Herkes babasının bir kan büyücüsü olduğunu söylüyordu ama bu odada kan olmadığına göre yanılıyor olmalıydılar.

Başını kaldırdığında babasının Bitty'i kucağından almak üzere ona doğru eğildiğini gördü, gülümsemesi kayboldu. Dilinde pas gibi metalik bir tat hissediyordu.

"Ne kadar da sağlıklı bir yaratık," diye mırıldandı babası. Tavşanı, yuvarlak odanın ortasında duran, taştan bir kuş havuzuna benzeyen şeyin üzerine koyup Bitty'i sıkıca kulaklarından yakaladı.

"Hayır!" Liliana, Bitty'nin huzursuzca sesler çıkardığını duyuyordu. "Canını yakıyorsun."

Babası, "Uzun sürmeyecek," dedikten sonra pelerininin içinden uzun ve keskin bir bıçak çıkardı.

Bir an sonra Bitty'nin kanı gümüş renkli bıçağı kıpkırmızı yapmıştı, kuş havuzunun yanındaki kabın içine doluyordu.

"Buraya gel Liliana."

Liliana başını iki yana sallayarak hıçkırdı, geri çekildi.

Babası aynı buz gibi sesle, "Gel buraya," dedi.

Çok korkmasına rağmen Liliana babasına yaklaştı. Babası onu boynundan tutup Bitty'nin kanının sıcaklığını hissedene kadar öne doğru eğdi. "Kim olduğunu gör," dedi babası.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

LILIANA bir çığlık sesiyle, irkilerek uyandı. Ağzı pamuk dolmuştu, zihniyse ölümün soğuk hissiyle doluydu. Hücresinin kapısının açık olduğunu ve Bard'ın o kocaman siyah gözleriyle onu izlemekte olduğunu fark etmesi zaman aldı.

"Merhaba," dedi ona. Sesi, gördüğü kâbusun etkisiyle hâlâ gergin çıkıyordu.

Bard cevap olarak onu ileri itti.

Liliana ayağa kalktı, kendisini bitkin hissedeceğini düşünüyordu ama düşündüğünden daha iyi durumda olduğunu görünce rahatladı. Bard'la birlikte dar bir kapının önüne gelene kadar koridorda ilerlediler. Bard kapının önünde hiçbir şey yapmadan durunca Liliana tuvalete geldiklerini anlayıp hafifçe kızararak, "Şimdi çıkarım," diyerek içeri girdi.

İçeride işini hallettikten sonra siyah aynalardan birine bakarak mümkün olduğunca kendine çekidüzen verdi. Aslında ne kemerli burnu ne de annesinin koyu bal rengindeki tenine hiç gitmeyen kirli

buz rengindeki gözleri için yapabileceği bir şey vardı. Aynı şekilde saman gibi duran saçları ve incecik dudakları için de bir şey yapamazdı ama hiç değilse saçlarını kulaklarının arkasına atabilir, hâlâ kanla lekelenmiş duran bileklerini yıkayabilirdi.

"Peki," dedi kendi kendine. "Buraya kadar geldin. Artık işe koyulma zamanı." Ancak bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Çocukluğu boyunca babasının, Elden'in gerçek varisleri olan kraliyet ailesinin dört çocuğunu köleleştirdiğini dinlemişti. Bu çocukların umut dolu sesleri, korkudan uzak bir geleceği düşlediği zamanlarda hep yanında olmuştu.

Derken bir ay kadar önce, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissederek Ölüm Ormanı'nın pis kokulu, eciş bücüş dallarının arasına dalmış ve babasının artık kanı çok bozulmuş olduğu için görmesine imkân olmayan şeyler görmüştü.

Elden'in varisleri yurtlarına dönüyorlardı.

Biri hariç.

Uçurum'un Muhafızı o kader gününde aralarında olmayacaktı. Ancak o gelmezse, dört yüzlü güç anahtarı tamamlanamazdı. Kardeşleri tüm güçleriyle babasına karşı savaşsalar da o olmazsa yenilirler ve Elden sonsuza dek Kan Büyücüsü'nün olurdu. Bu korkunç bir durumdu ama daha da kötüsü vardı.

Elden, kralla kraliçenin son nefeslerini vermelerinden hemen sonra yavaş yavaş ölmeye başlamıştı. Babasının işgalinin on ikinci yıldönümünde saat gece yarısını vurduğundaysa tamamen ölmüş olacaktı. Elden'de yaşayan herkes büyüden etkilenmişti, eğer bir şey yapılmazsa tam o saatte hepsi olduğu yere yığılıp kalacak, bir daha da ayağa kalkamayacaktı.

Babası bu "hastalığa" bir çözüm bulabilmek için yıllarını harcamıştı. Bu yüzden, Elden'e dönecek varisleri öldürmeyecekti. Bunun yerine onları zincire vurup büyük bir dikkatle vücutlarında kesikler açacak, kanlarının durmaksızın Elden topraklarına akmasını sağlayarak Elden yurdunu kandırmayı deneyecekti. Kraliyet ailesindekiler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzlerce yıl yaşayabildikleri için kolay kolay ölmezlerdi ve böylece babası...

Güm!

Liliana irkilerek sıçradı, gardiyanı acele etmesi için kapıya vuruyordu. "Geliyorum," diyerek aynadan uzaklaştı.

Liliana dışarı çıkar çıkmaz Bard hemen onun önüne düşüp yürümeye başladı. Onun hızına yetişmek çok zordu, topallar gibi yürüse bile Liliana'dan çok iriydi, adımları onun adımlarının beş katıydı. "Efendi Bard," diye seslendi Liliana sonunda ona.

Bard durmadı ama Liliana onun koca kulaklarından birinin hareket ettiğini fark etti.

"Ölmek istemiyorum," diye devam etti Liliana. "Hayatta kalmak için ne yapmalıyım?"

Bard olumsuz bir ifadeyle başını iki yana sallamakla yetindi.

Hayatta kalmasının bir yolu yok muydu yani?

Yoksa bunu Bard da mı bilmiyordu?

Liliana paniğe kapılmamaya çalıştı. Babası, Prens Micah'ın ruhunu tamamen yok etmiş olamazdı. Liliana, Kral Aelfric'le Kraliçe Alvina'nın en küçük çocukları hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama yine de kulağına çalınanlardan onun çok sevilen bir çocuk olduğunu öğrenmişti.

"Gözleri böyle ışıl ışıl parlayan bir bebeği kim sevmezdi ki?"

Yaşlı dadısı Mathilde bir seferinde böyle bir şey söylemişti ona masal anlatırken. Liliana, Mathilde'nin anlattığı bu masalların aslında Elden'in gerçek hikâyeleri olduğunu çok sonra anlamıştı. Mathilde'nin bir bahar akşamında ortadan kaybolup bir daha görünmemesinin sebebinin de bu olduğunu biliyordu.

Aylar sonra babası onu yürüyüşe çıkarmış, Ölüm Ormanı'nın loşluğunda parlayıp duran bembeyaz bir kemiği göstermişti. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Liliana ağladığında ona sarılan tek insan olan dadısını hatırlayınca büyük bir acı hissetti yine. Ama acısını unutmak zorundaydı, Mathilde artık ölmüştü, onun için bir şey yapamazdı. Elden'in en

küçük prensiyse hayattaydı ve Liliana ne yapıp edip onun o gece yarısı olmadan Elden'e dönmesini sağlayacaktı.

Kara Şato'nun Lordu tuhaf bir şekilde tutsağını beklediğini fark etti. Uçurum'a gidecek olanların ruhlarını yakalaması bazen uzun sürerdi ama genellikle zaman onun için fazla bir şey ifade etmezdi. Bu kez, davetsiz misafirini yeniden göreceği an içinse saatleri saymıştı neredeyse.

Bu şekilde düşünmeye alışık değildi hiç, kendisini tuhaf hissediyordu.

Böylece, tahtının yanında, simsiyah taş zemin üzerinde bekledi. Bu sırada köyden gelen gündelikçiler etrafta sessizce hareket edip işlerini yapıyorlardı. Ona hizmet ederken bile korkuyorlardı ondan. Böyle de olması gerekiyordu zaten, Uçurum'un Muhafızı bir canavar olmalıydı.

Bard'ın ayak seslerini duyduğunda artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Sonra büyük salonun büyük, masif kapıları iniltili bir ses çıkararak açıldı. Kara Şato'nun Lordu, Bard'ın ona yaklaşmasını izledi. Tutsağı görünürde yoktu, ancak Bard kenara çekilince ortaya çıktı.

Lord, kadının uyumsuz olduğunu düşündü. Teninin rengi bal gibiydi, yumuşacıktı, hiçliğin rengini taşıyan gözleri minicikti, ağzıysa çok büyüktü. Kemerli burnu ise diğer tüm özelliklerini gölgede bırakıyordu neredeyse. Saçları samandan farksız görünüyor, bir bacağı diğerinden kısa olduğu için aksayarak yürüyordu.

Doğrusu hiç de çekici bir görüntüsü yoktu kadının ama Lord onu merak ediyordu yine de.

Çünkü hiç çekinmeden ona bakmıştı.

Daha önce ona böyle korkusuzca bakan kimse olmamıştı.

"Geceyi atlatmışsın," dedi kadına.

Kadın çuval gibi duran giysisindeki bir saman parçasını yere attı. "Çok iyi ağırlandım, teşekkür ederim."

Lord böyle bir karşılık beklemiyordu, şaşkınlıkla ona baktı. Çevredeki gündelikçiler ve uşaklar da donup kalmışlardı. Lord, onun ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapmasını beklediklerini bilmiyordu. Tıpkı lanet gelip onu bulduğunda ne yaptığını bilmediği gibi... Sadece o an geçtikten sonra etrafın harabeye dönüyor, hizmetçiler ve uşaklar onun yanından kaçışıyorlardı. "Bard'a sormam gerek bunu."

"Hissettiğim konforda onun suçu yok," dedi tuhaf yaratık. "Taş zemine alışkınım aslında, o yüzden saman yatak bana çok lüks gelmiş olabilir."

"Kimsin sen?" Bu kadın her kim olursa olsun ona zarar veremezdi. Doğrusu ona kimse zarar veremezdi. Onu baştan aşağı saran siyah zırh sayesinde kimse ona dokunamazdı bile. Zırhın artık saçlarının dibine doğru yaklaştığını hissediyordu, yakında yüzünü de kaplayacağından emindi. Müritlerini avlamaya çıktığında artık şeytan bile dokunamayacaktı ona.

"Liliana," dedi tutsağı. "Ben Liliana'yım. Ya sen kimsin?"

Lord onun aklının başında olup olmadığını anlamak ister gibi dikkatle baktı kadına. Bu şekilde konuşmaya cüret etmesinin başka bir sebebi olamazdı. Durumu eğlenceli bulmuştu. "Ben Uçurum'un Muhafızı ve Kara Şato'nun Lorduyum."

"Bir ismin var mı?"

Bir an durdu. "Lordların isme ihtiyacı yoktur." Ancak çok çok uzun bir zaman önce bir ismi olduğunu hatırlıyordu. O kadar uzun bir zaman önceydi ki bu sadece hatırlamaya çalıştığında bile kendini karanlık dalgalar arasında sürüklenirken buluyordu.

Bard'a işaret etti. "Şunu sırtına al!"

Liliana kocaman bir el onu sürüklerken tekmeler atıp durdu. "Bekle!" diye bağırdı.

Gardiyanı bir kapıyı açmak için durunca çaresizlik içinde etrafına bakındı, onu kurtarabilecek bir şeyler arıyordu. Etrafta silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu, olsaydı bile Liliana savaşçı değildi ki. Uşaklar da ona yardım edemeyecek kadar çok korkmuşlardı. Liliana sol tarafındaki masanın üzerinde duran ekmeğe baktı, ekmeğin üzerindeki koca bıçağı fark etmişti, belki bunu kullanabilirdi.

Bard onu kapıya doğru sürüklerken, "Yemek pişirebilirim!" diye bağırdı. "Sana hayatında yiyeceğin en lezzetli yemeği pişirebilirim, inan bana!"

Kapı kapanmaya başladı.

"Bard."

İri yaratık sahibinin sesini duyunca durdu.

"Kadını mutfağa götür. Eğer yalan söylüyorsa kaynar kazana at, hiç düşünme."

Liliana neredeyse bayılmak üzereydi ama Bard'ın yanında yürümeyi başardı. "Kaynar kazan konusunda şaka yapıyordu, değil mi?" diye sordu Liliana. "Bir insanı atabileceğin kadar büyük bir kazanınız yoktu herhalde!"

Bard durup içini çekti. Sonra kocaman gözleriyle ona baktı, çok derin bir mağaradan geliyormuş gibi boğuk, gök gürültüsüne benzer bir sesle, "Bıçaklarımız var," dedi.

Liliana, efendisi gibi onun da şaka yapıp yapmadığını anlayamamıştı. Bu yüzden, en ufak bir şekilde süslenmemiş, bomboş ve karanlık koridorlar boyunca yürürlerken bir daha sesini çıkarmamaya karar verdi. Nihayet geniş, tek bir basamaktan sonra ağır, ahşap bir kapıya vardılar. Kapı sıcak ve hoş kokulu bir odaya açılıyordu.

Odanın ortasındaki koca tezgâhın başında duran periye benzer bir yaratık irkilerek onlara bakıp "Bard!" diye seslendi. Sesi çok tatlı ve canlı çıkıyordu. Yüzü incecik ve beklenmedik bir şekilde kırışıklarla doluydu, dudaklarının ve burnunun kenarı kırış kırıştı. Teni yağmur sonrasında toprağın aldığı renkteydi, kulaklarının sipsivri uçları siyah saçlarından dışarı fırlamıştı.

Liliana hayretle yaratığa baktı. Bu bir peri değil ama kahverengimsiydi, babasının avlayarak Elden'de soyunu kuruttuğu bir türdü. Babası bu yaratıklarının kanının büyüsünü daha da güçlü kıldığını düşünüyordu.

Bard iri pençesiyle Liliana'yı içeri itti. "Yeni aşçı," dedikten sonra da hemen gitti.

Kahverengimsinin yüzü asılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana kendisini çok kötü hissederek tezgâhın diğer ucuna geçti. "Affedersin." Hiç düşünmeden konuşuyordu. "Sadece tekrar zindana kapatılmaktan kurtulmaya çalıştığım için, yemek pişirebildiğimi söyledim."

Diğer kadın ona baktı. "Ah, hayır. Ben çok kötü bir aşçıyım." Tezgâhın üzerindeki tepsiden bir bisküvi almaya çalışırken yere düşürdü. "Efendinin benim kellemi neden uçurmadığını bilmiyorum. Ah, evet, belki de benim yemeklerim tam da buraya göre olduğu içindir."

Liliana kadının arkadaş canlısı tavırlarına şaşırmıştı. "Ancak hayal kırıklığına uğramış görünüyordun."

Kadının kulaklarının uçları kızardı. "Ah, hayır... Önemli değil, yok bir şey... Gerçekten... Benim adım Jissa."

"Liliana."

Jissa uzanıp, Liliana'nın kırışmış ve kan lekeleriyle dolu elbisesine dokundu. "İyi bir aşçı olmayabilirim ama burayı temiz tutuyorum. Sen temiz değilsin."

"Hayır." Liliana utanarak kafasını kaşıdı. "Aslında bir banyo hiç fena olmazdı."

"Eğer yemek de pişireceksen çok çok çabuk olman gerek," diye uyardı Jissa. "Lord seni tekrar zindana göndermek için yemek saatini bile beklemeyebilir." Kahverengimsi konuşurken hızlıca hareket ediyor, elini kolunu kuşlar gibi sallıyordu. "Bugün ikindide yemek yemeyecek. Kalede değil çünkü."

Kahverengimsinin peşinden koşan Liliana kendini ufak bir banyoda buldu. Jissa çoktan küveti doldurmaya başlamıştı bile.

Liliana, "Ben yaparım..." diye itiraz edecek oldu ama Jissa başını iki yana salladı hemen. "Sen üstünü çıkarıp küvete gir, hemen." Çok sabırsızdı. "Üzgünüm ama su soğuk, ısıtacak kadar vaktimiz yok şimdi."

Bir adamın boğazını kesmeyi reddettiği için babasının zindanlarında geçirdiği günlerin üstüne bir de bir gece önceki hücre macerasından sonra Liliana'nın hiç nazlanacak hali yoktu. İkiletmeden hemen soyundu, buz gibi küvete girdi. Titreyerek kenardaki sabunu aldı, başını tulumba musluğunun altına uzatarak saçlarını akan suya tuttu.

Jissa, "Pek hoş görünmüyorsun," dedi kısaca.

Bir başkası söyleseydi bu çok kaba bile karşılanabilirdi ama Jissa söyleyince salt gerçek olarak geliyordu kulağa. Liliana başını sallayarak onayladı. "Hayır." Göğüsleri neredeyse yok sayılabilecek kadar ufaktı, kaburgaları sayılıyordu. Öte yandan kalçaları fazla geniş, bir bacağı diğerinden daha kısaydı.

"Tam burayı görmesin ama," diye ekledi Jissa aniden gülümseyerek. "Çünkü bir canavara dönüşse bile burada güzel olabilecek tek yaratık lordun kendisidir."

Liliana gülerek saçını sabunlamaya devam etti. Jissa tulumbayı biraz durdurarak Liliana'nın vücudunu sabunlayabilmesine fırsat verdi.

"Sen nerelisin Jissa?" diye sordu Liliana. "Uçurum yaratıklarından olmadığın kesin." Kahverengimsinin en ufak şeytani bir yanı olmadığından adı kadar emindi Liliana.

Jissa hüzünlenmişti. "Buradan çok uzaklardaki bir dağda bulunan ormanlardan geliyorum," diye fısıldadı. "Kan Büyücüsü köyümüze gelip büyümüzü çaldı. Çaldı ve çaldı. Ben kurtulmayı başardı ama beni görmeye tahammül edemediğini söyleyerek beni diyarından kovdu. Böylece büyüsü sona erdi."

Liliana'nın midesine kamp girmişti. Damarlarında dolaşan cani kanı öğrenecek olursa kendisinden nefret edeceğinden emindi ama Liliana'nın onun dostluğuna ihtiyacı vardı. Bu yüzden dilini tutup bir şey söylemedi.

İçindense, *üzgünüm*, diye fısıldadı. *Senin türünün kanının dökülmesinden benim kanım sorumlu olduğu için üzgünüm.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LILIANA banyo yaptıktan sonra sert bir havluyla kurulanırken Jissa ortadan kayboldu. Biraz sonra döndüğünde elinde Liliana'nın neredeyse dizlerine inen, tuniğe benzer siyah bir kıyafet, siyah bir tayt ve yumuşacık siyah deri çizmeler vardı. "Bunlar aslında emir erlerinin kıyafetleri ama burada yıllardır emir eri görmedim hiç."

"Teşekkür ederim, çok rahat görünüyorlar." Tayt fena olmamıştı ama tunik o kadar boldu ki Liliana, Jissa'nın kemer olarak kullanabileceği bir ip uzatmasına sevindi. "Kullanabileceğim bir tarak var mı? Teşekkür ederim." Saçını üstünkörü taradıktan sonra bir başka ip parçasıyla arkadan sıkı sıkı bağladı. Aynaya bakmamıştı, yüzünü görmeye hevesli değildi.

Jissa tekrar mutfağa dönerlerken, "Gerçekten yemek yapabilir misin?" diye sordu.

"Evet, büyüdüğüm şatonun mutfaklarında çok vakit geçirdim." Bir deri bir kemik olmasına rağmen Kan Büyücüsü yemek yemeyi çok severdi, bu yüzden de aşçıya kötü davranmazdı. Bunun sonucu olarak, diğer hizmetçiler onun yanına yaklaşmaya bile çekinirken, aşçı, babasının dikkatini çekmemek için gölgelere sığınan küçük Liliana'ya iyi davranırdı.

Liliana anılarından sıyrılmaya çalışarak, "Elinde ne malzemelerin var?" diye sordu Jissa'ya. O küçük çocuk yoktu artık, masumiyeti paramparça olmuştu çoktan. Artık bu şatonun efendisinin bile gözünü korkutamayacağı bir kadındı o.

"Ah, pek çok malzeme var." Jissa elini salladıktan sonra, mutfakta hızlı hızlı hareket edip ortadaki tezgâhın üstünü malzemeyle doldurdu. Portakal, havuç, kabak gibi çeşitli sebze meyve, bir sepet dolusu yeşillik ve daha pek çok şey bir anda ortaya yığılıvermişti.

Liliana eline aldığı güzel bir biberi hayranlıkla incelerken, "Bunlar nereden geliyor?" diye sordu.

"Köyden."

"Bu diyarda bir köy mü var?" Liliana, Uçurum'un yaşamın bulunmadığı, lanetli bir yer olduğunu düşünmüştü ama sabah gördüğü o uşakların geldiği bir yer olması gerekiyordu gerçekten de.

"Elbette var." Jissa, Liliana'nın cehaletine acıyormuş gibi bakmıştı. "Biz Uçurum'un eşiğindeyiz. Sadece eşikteyiz."

"Evet, anlıyorum." Demek ki Kara Şato hâlâ yaşayan dünyanın bir parçasıydı. "Köy buraya yakın mı?"

Jissa saç örgülerini iki yana savurarak başını salladı. "Kara Şato'nun kapılarını geçtikten sonra karanlık ve uğultulu ormanı geçmen gerekir. Uğultular, uğultular... O kadar kötü değil aslında..." Jissa, Liliana'nın onu anladığından emin olmak istermiş gibi dikkatle ona baktı.

Ancak Liliana başını sallayarak anladığını belli edince devam etti anlatmaya. "Malzeme almak için bazen Bard'la birlikte gittiğimizde hızlı hızlı yürürüm, lordun altınlarını kullanarak tüccarlardan bir şeyler alırız. Biraz ondan, biraz bundan..." Jissa yüzündeki ifadeyi gizlemek için başını eğmişti. "Aldıklarımızı Bard taşır. Her zaman taşır o."

"Lordun altını mı var?" Liliana şatoda zenginliğe dair en ufak bir belirti görememişti, her yer simsiyah ve soğuktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu Uçurum Kanunu'dur; ilk kanun, hep kanundur." Jissa yemeklik malzemeyi tezgâhın kenarına yığmaya başlamıştı. "Bunu bilmiyor musun?" "Kara Şato'ya şeytanın altını ve hazinesi de gelir. Ancak masum birisi bu altını alacak olursa canı yanar, onun dışında bir şey olmaz."

Liliana babasının sandık sandık hazinesini düşündü. Babasının sonsuza dek yaşamak istemesinin sebeplerinden biri de bu hazineler değil miydi? Ancak bu servet de orada yüzlerce yıl yaşamış olan ırklara aitti. Zavallı Bitty'yi öldürdükten sonra Liliana'yı hazinesine götürmüştü. Liliana orada yığınlarla altın, üzerlerinde hâlâ son sahiplerinin kan izlerini taşıyan kolyeler, mücevherler görmüştü. İskeletlerin parmaklarında yüzükler ışıldıyordu. Işıltılı bir kâbustu gördüğü."

Babası kollarını açarak hazinesini gururla göstermişti. "Eğer zayıf olmazsan tüm bunlar senin olabilir." Sonra eline aldığı elmas bir kolyeyi Liliana'nın boynuna takmıştı. "Kanı hisset."

Liliana gerçekten de hissetmişti kanı, kusacak gibi olmuştu. Babası böyle bir zafiyet gösterdiği için çok öfkelenmiş, elinin tersiyle ona öyle bir vurmuştu ki Liliana bir altın yığınına savrulmuştu. Babası hiddetle boynundaki kolyeyi çıkarmak isterken Liliana'nın boynu kesilip kanamıştı. Boynunda taşıdığı bu yara izi ona savunmasız bir çocukken verdiği sözü hatırlatıyordu. Asla babası gibi olmayacaktı; babası ona ne yaparsa yapsın asla ona benzemeyecekti Liliana.

Babası gerçekten de düşmanlarına bile yapmadığı şeyler yapmıştı ona sonradan.

"Yemek pişirmezsen zindana kapatılacaksın."

Liliana başını sallayarak düşüncelerinden uzaklaştı. Tezgâhın üzerindeki sebzelerden bir kısmını seçerek ayırdı. "Bunları benim için doğrar mısın Jissa?"

Kahverengimsi bir bıçak kaparak işe girişti. Bu sırada Liliana da un, tereyağı ve sütle, tezgâhın diğer ucunda hamur açmaya başladı. "Sen o köyde mi yaşıyorsun?" diye sordu Jissa'ya. Bu ona çok mantıklı gelmişti.

"Orada yaşayamam," dedi Jissa üzüntüyle. "Buraya ilk geldiğimde bunu denedim ama öldüm. Yani, iki gün sonra gerçekten öldüm. Lord beni buraya getirdi ve yeniden hayata döndüm."

Liliana'nın kalbi duracak gibi oldu. Şimdi anlıyordu. Jissa neler hatırlıyor olursa olsun, aslında köyündeki kıyımdan kurtulamamıştı. Kan Büyücüsü'nün bir Uyuklama büyüsü vardı. Aslında böyle şeytani bir büyü için fazla masum bir isimdi bu. Kan Büyücüsü bu büyüyü ender rastlanan saf kanlı yaratıklar üzerinde uyguluyordu. Onları hemen öldürmek yerine boyunlarını kırıyor, tam ölürlerken de bir büyü fısıldayarak onları sürekli bir uyku halinde, sadece nefes alır durumda bırakıyordu.

Liliana bir defasında babasının kurbanlarıyla aynı yere kapatılmış ama babasının umduğu kadar korkmamıştı. Bu zavallıların artık ruhlarının olmadığını büyüsü yoluyla anladığı için minnettardı. Hepsi kaçmışlardı. Ancak Jissa kaçamamıştı. Babası ona ne yaptıysa, büyü onu bu sınır diyarında ölümle hayat arasında tutuyordu. "Üzgünüm," diye fısıldadı Liliana.

"Neden?" Jissa'nın kafası karışmıştı. "Sen Kan Büyücüsü değilsin ki... Hayır, değilsin."

Liliana'nın yüreğine hançerler saplanıyordu sanki.

Jissa yeniden konuştu. "Soğuk kutuda etler var. İstersen..."

"Hayır. Masada et olmayacak." Liliana sadece kendi kanını dökerdi artık. Babası büyülü yaratıkları peş peşe işkencelerle öldürürken Liliana'yı izlemeye zorlamaktan zevk alırdı. Liliana altı yaşındayken, onun da böyle şeyler yapmasını sağlamak için büyülü sözlerini kullanmaya başlamıştı. Liliana'nın tek yapabildiği çığlıklar atabilmek olmuştu sadece.

Babasının büyülerini ancak dört yıl sonra, biraz daha güçlenince engellemeyi başarabilmişti. O zaman babası Liliana'yla konuşmaya ya da ona en ufak bir şekilde iyi davranan uşakları öldürmeye başlamıştı, gazabından sadece aşçı kurtulabilmişti. Böylece Liliana sessiz kalabilmeyi öğrenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah..." Jissa kaşlarını çattı, minik sivri dişlerini dudaklarına geçirmişti. "Et, lord her zaman et yer," diye fısıldadı. "Ben bile bu kadar kötü bir sofra hazırlayamam."

Liliana kararlı bir şekilde hamuru yoğurmaya devam ederken, "Korkma Jissa," dedi. "Eksikliğini hissetmeyecek bile."

Yemek çanı gürültülü ve heybetli bir şekilde çaldı. Neredeyse simsiyah görünen koyu renkli, kocaman masif ahşap masanın bir ucunda oturan Uçurum'un Muhafızı elindeki kupayı kaldırarak kırmızı şaraptan bir yudum aldı. "Yemeğim nerede Bard?"

Jissa henüz hayattaydı ama aslında onu kendisini açlıkla terbiye ettiği için çoktan öldürtmüş olması gerekirdi. Şimdi yeni aşçı bu tehlikeyle yüz yüzeydi. Ona bir gece daha zindan cezası verirken de gözlerine öyle bakabilecek miydi acaba?

"Bakayım lordum." Koca adam kapıyı açmaya gittiğinde, ellerinde koca tepsilerle bekleyen Liliana ve Jissa'yla karşılaştı.

"Teşekkür ederim," dedi Liliana gülümseyerek. "Kapıyı açamamıştık." Sonra o aksak yürüyüşü ve saçlarını geride toplandığı için ortaya çıkan biçimsiz yüzüyle masaya doğru ilerledi.

Lord bu tuhaf tutsağı karşısında yine şaşırıyordu.

Liliana tepsiyi masaya bıraktıktan sonra Jissa'nın da aynısını yapmasını bekledi. Sonra tabakların üzerindeki kapakları kaldırarak servise başladı. Lordun tabağına yuvarlak bir tart koyup, "Bundan çok daha iyisini de yapabilirim ama fazla zamanım yoktu Lordum," dedi.

Lord şaşkınlıkla tabağındaki yemeğe baktı, hep böyle ufak porsiyonlar mı olacaktı yoksa? Yoksa tutsağı yemek pişirme becerileri konusunda yalan mı söylemişti? Alnı kırıştı. Bu tutsağı çevresinde görmeyi istemesi yeterince kafa karıştırıcıydı ama eğer ona yalan söylediyse onu bağışlayacak değildi. O Uçurum'un Muhafızıydı, merhamet gibi bir zaafı yoktu. En fazla Bard'dan bu kadına bir battaniye vermesini isteyebilirdi.

"Eve Lordum? Yiyecek misiniz yoksa sizi zehirleyeceğimden mi korkuyorsunuz?"

Kara Şato'nun Lordu, tutsağını bu küstah sorusu için cezalandırmayı düşündü ama sonra bu kadının tahtalarının eksik olduğuna karar verdi. "Uçurum'un Muhafızı ölmez."

Kadın bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Ancak bu şatonun içindeyken ölümsüzdür."

Lord ona cevap verdi. "Hayır, bu diyardayken ölümsüzdür."

"Anlıyorum." Tutsağının gözlerinden geçen bir pırıltı Lord'un dikkatini çekmişti. Yoksa bu kadın ona suikast düzenlemeye kalkacak akıllı bir casus muydu?

Ancak Kara Şato'un Lorduna böyle bir şey yapmaya kim cesaret edebilirdi ki? Hem böyle bir şeye niyetlenenler olsa bile bu ufak tefek, zayıf ve tuhaf yaratığı mı gönderirlerdi? Çok tuhaftı doğrusu. Lord bunları düşünürken tartını yedi.

Çok lezzetiydi, farklı lezzetler uyumlu bir şekilde birbirine karışmıştı. Tatlı, taze ve hoş kokuluydu. İki parça daha tart yedikten sonra, "Başka ne yaptın?" diye sordu.

Böylece sıra çok berrak bir çorbaya geldi. Çorbada yüzen yeşil yuvarlak şeylerin yeşil soğan olduğunu söyledi kadın. Lord şaşkınlıkla önündeki çorbaya baktı, soğandan nefret ettiğini hatırlamıştı. Ancak bu çok da anlaşılır bir durum değildi. O Jissa'nın yaptığı yemekten nefret ediyordu, çünkü Jissa'nın yemeklerinin lezzeti yoktu. "Bununla mı doyacağım yani?" diye sordu.

"Bir deneyin Lordum."

Lord kaşıkla uğraşmadı bile, çorba kâsesini başına dikti.

İçti, içti...

Çorbayı bitirdiğinde önünde katman katman görünen, kare biçiminde bir yiyecek duruyordu. Bu kez hiç sorgulamadı, çatalına davranıp bir lokma aldı.

Peynir, ince hamur, çeşit çeşit biber, kabak, domates ve ne olduğunu kestiremediği çeşitli baharatlar dilinde bir lezzet patlamasına neden olmuşlardı. Lord tabağındakileri silip süpürdü hemen. "Sırada ne var?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tutsak bu kez tabağına yumuşacık ve tane tane görünen bir pilav koyup üzerini bir yahniyle kapladı. Ancak yahnide et değil, bir araya geldiklerinde fırtına rengine dönüşen çeşitli sebzeler vardı. Lord pilavla birlikte bu yahniyi denedi. Bunun da lezzeti midesine bayram ettirmişti. Yemeğini bitirdikten sonra tabağını iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Bana yemek pişireceksin."

Sanki seçme şansı varmış gibi, başını sallayarak bunu kabul ettiğini belirtti tutsak. "Size tatlı hazırlamak için yeterince zamanım olmadı Lordum ama umarım bu şimdilik yeterli olur."

Tutsak, tazecik meyve dilimlerini, tatlı ve hoş kokulu bir şeyin olduğu ufak bir kâseyle birlikte servis etmişti. Lord kâsedeki yiyeceğin kokusundan hoşlanmıştı. "Nedir bu?"

Tutsak hafifçe gülümsedi. "Deneyin Lordum."

Bir gülümseme görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki Lordun içinde bir şey çatlayıp açılmıştı sanki. "Hayır, sen bana söyle," dedi sert bir sesle. Artık eğlenceli bulmuyordu durumu.

Tutsak kılını kıpırdatmamıştı. "Bir parça vanilya ve baharat eklenmiş bal. Bazen nektar da denir buna."

Lütfen, biraz daha!

Lord başını iki yana sallayarak bu çocuk sesinden kurtulmaya çalıştı. Böyle bir çocuk tanımıyordu, Uçurum'un kapısına gelen bir çocuk da olmazdı. Şeytanileşecek kadar büyümedikleri için bu işkence ve nedamet diyarıyla işi olmazdı çocukların.

Biraz daha anne!

"Al bunu önümden," dedi. Ayağa fırlayıp sandalyesini öyle hızlı çekti ki sandalye yere düştü. "Bir daha da getireyim deme."

Tutsağı bir şey söylemedi, Jissa'nın da yardımıyla sofrayı toplamaya başladı. Bu sırada Lord büyük salonun diğer ucuna gidip, mekânın gücünü kullanarak tahtın üzerinde yükseldi, zırhı kadar simsiyah görünen devasa bir orak aldı eline. Daha orağı eline alır almaz silahın keskin tarafı kor gibi ısınmış, bembeyaz olmuştu.

Tekrar zemine inerken Liliana'nın onu izlediğini gördü, kayıp ruhların peşine düşmek üzere dışarı çıktı.

Liliana, kara lordun gözden kaybolduğu tarafa doğru bakakalmıştı. Az önce sandalyesini yere fırlattığında çıkan ses hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Sofradakilerden birisi ona Elden'deki çocukluğundan bir şeyler hatırlatmış olmalıydı.

"Liliana." Jissa elini onun omzuna koymuştu. "Gidelim, gitmemiz gerek. Ruhların Uçurum'a gönderildiğini görmek hiç hoş değil. Hep kaçmaya çalışırlar. Pazarlık eder, yalvarırlar."

"Kapı nerede?"

"Aşağıda, ayaklarımızın altında. Şatonun çok aşağısında."

Liliana siyah mermer zemine baktı, acaba bu zeminde bir delik açabilir miydi? Saf mermer çok sağlam görünüyordu. Söylenenlere göre sadece en kara ruhlar ve Uçurum'un Muhafızı görebiliyordu o korkunç yeri. Elden'in en genç veliahdı her gece burayı görmek zorundaydı, onu bu cehennem ülkesi şekillendirmişti.

"Şimdi biz yiyeceğiz." Jissa'nın neşeli sesiyle kendine geldi. "Sen, ben ve Bard o güzel yemeklerini yiyeceğiz."

"Peki ya diğer uşaklar?" Liliana büyük salondaki masayı temizledikten sonra mutfağa döndüklerinde sordu.

"Onlar köylerine dönerler." Jissa'nın sevimli yüzünde derin bir üzüntü belirmişti yine. "Yuvalarına yani."

Liliana babasından bir kez daha tüm yüreğiyle nefret etti. "Otur hadi, yemeğini ye sen," dedi Jissa'ya. "Ben şunları bir başka arkadaşa götürdükten sonra geleceğim."

Bard ayağa kalkmaya niyetlenince Liliana, "Nereye gidebilirim ki Gardiyan Efendi?" diye sordu. "Ya da ne çalabilirim?" Sonra arkasına bakmadan kapıdan çıktı, doğruca zindanlara doğru gitti. Hücresinin kapısı kapalıydı ama kilitli değildi.

İçeri girip elindeki tartı yemek kutusunun yanına bıraktı. "Küçük dostum, bu senin için," diye fısıldadı.

Önce bir ses duyulmadı, sonra ufak yaratık yavaşça ortaya çıktı. Liliana bunun üzerine kalkıp hücreden çıktı, kapıyı kapattı. Mutfağa geri dönecekken diğer hücrelerde ne olduğunu merak etti. Bir gece önce hiçbir ses duymamıştı ama çok bitkindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duvardaki meşaleyi alarak yavaşça diğer hücrelere doğru ilerledi. Kendi hücresine bitişik olan iki hücre bomboştu ama üçüncü hücrede birisi vardı.

"Kızzz kardeşim..." diye fısıldadı bir ses. "Bana yardım et."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LILIANA içeriyi görmeye çalıştı ama hücre çok karanlıktı. Öylesine yoğun bir karanlıktı ki bu, meşalenin alevi hiçbir işe yaramıyordu. Liliana tereddüt etti. Aptal değildi. Kara Şato sadece en kötü ruhlu ölülerin ve Uçurum Muhafızı'nın geçebildiği kapıları tutuyordu.

Meşaleyi önünde bir kalkan gibi tutarak geri çekildi.

Sürüngen, iri bir yaratık kapıya yaklaşmıştı sanki. "Kızzz kardeşim... Hata yapıyorsssun... Ben yanlış bir şey yapmadım."

Liliana mesafesini korumaya çalışarak, "Öyle olsaydı Uçurum'a düşmezdin," dedi. Uçurum'un tüm diyarlar arasında en tutarlı diyar olduğu söylenirdi. Ruhu kötü ve çürümüş olanlar öldükleri anda mutlaka buraya gelirler, kurtulamazlardı.

"Emin misssin?"

"Evet." Liliana yine hücre kapısına yaklaşmış olduğunu fark etti. Oysa hareket ettiğini hatırlamıyordu bile. Gözlerini de hücre kapısındaki ufak pencereden ayıramıyordu.

"Yakına gel kızzz kardeşim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana yutkunarak serbest elini yumruk haline getirdi. Ancak engel olamıyordu. Sinsi yaratık onu kendisine çekiyordu.

"Dur."

Bu tek heceli, soğuk kelime kendi karanlığından doğan derin bir ses tarafından söylenmişti.

Kapının arkasında öfkeli bir tıslama duyuldu. Kara Şato'nun Lordu elini kaldırdı ve siyah bir ayna hücre kapısındaki ufak pencerenin parmaklıklarını örttü. Lord ancak ondan sonra Liliana'ya dönüp baktı. Gözleri...

Liliana yeşilin tüm izlerinin silindiği bu simsiyah gözlere bakarken geriye doğru sendeledi. Lord bakışlarını ondan ayırmadan Liliana'ya yaklaştı, çenesinden tutarak başını kaldırdı. "Zindanda bir gece daha geçirmeye bu kadar hevesli misin gerçekten?" İlk kez bu kadar kibar bir ifadeyle bir şey soruyordu.

Liliana başını iki yana sallamak istedi ama Lord sıkı sıkı tutuyordu çenesini. "Fazla meraklıyım Lordum," demeyi başardı. "Bu da benim en büyük günahım işte."

Nedense bunun üzerine Lord çenesini biraz rahat bıraktı. "Burada ne görmeyi umuyordun?"

"Başka tutsaklarınızın olup olmadığını merak etmiştim."

Lordun göz bebeklerinde siyah uzantılar bir anlığına belirip kayboldu. Bu hiç tekin olmayan belirti onu esir alan büyünün varlığını belli ediyordu. Eğer Liliana bu büyüyü geri çevirmeyi başaramazsa bir süre sonra büyü onu tamamen ele geçirecek ve gözleriyle birlikte ruhu da kapkara olacaktı Lordun.

Lord bir şey söylemeyince Liliana, "Bu yaratık neden Uçurum'da değil de burada?" diye sordu.

"Uçuruma giden kapının açılması kolay değildir," dedi Lord. Bu sırada Liliana'nın çenesini hafifçe okşuyor gibiydi, parmağının ucu da alt dudağına çarpmıştı. "Birkaçı toplandıktan sonra kapıyı açıp onlar topluca göndermek daha iyi oluyor."

"Bu yaratıkların uşaklarınıza yapabileceklerinden korkmuyor musunuz?" Lord ona dokunurken Liliana zorlukla konuşuyordu.

"Uşaklarım geceleri zindanlara yaklaşmayacak kadar akıllıdır genellikle."

Liliana kıpkırmızı olmuştu. Lordun kendisine neden bu kadar dikkatli baktığını anlayamamıştı. Ne kadar çirkin olduğunun farkındaydı, öyleyse neden ona böyle dikkatle bakıyordu Lord? Bir böceği inceler gibi? "Bir daha yapmam."

Lord onu bıraktı. "Ama yine merak edeceksin, öyle mi?"

Belki yalan söylemek daha iyi olacaktı ama Liliana ağzını açınca kelimeler dökülüverdi. "Evet, şato gerçekten de çok merak uyandırıcı." Tıpkı Lord gibi. Eğer babası Elden'i işgal etmeseydi nasıl biri olacaktı acaba karşısındaki? Gerçek bir altın prens mi olacaktı? Zarif, iyi eğitilmiş ve kibar bir prens...

Liliana karşısında duran bu ölüm kadar soğuk bakan adamın öyle birisi olabileceğini düşünemiyordu bile. "Avınız bitti mi?" Lord avcıkalı çok olmamıştı aslında. Ya da Liliana sinsi yaratığın büyüsüne düşündüğünden daha uzun bir süre maruz kalmış olabilirdi, kestiremiyordu.

"Şimdilik," dedi Lord. "Gel. Sana şatomu göstereyim."

Liliana onun peşine takılmıştı ki yine o tıslamalı ses duyuldu. "Dikkatli ol kızzz kardeşim. Kara Şato'nun Lordu'nun yanında hiçbir genç kadın güvende olamazzz..."

Liliana yüzünü buruşturdu. "Anlaşılan gözlerin pek iyi görmüyor," dedi kapalı kapının arkasındaki yaratığa. "Yoksa benim öyle bir erkeğin keyfini çıkarmak isteyeceği türden bir kadın olmadığımı görürdün."

Dönüp Lorda baktığında onun kendisine dikkatle bakmakta olduğunu gördü. Liliana kendisini yine böcek gibi hissetmişti ama yine de omuzlarını dikleştirerek, "Şatonuzu mu Lordum?" dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Liliana'nın sırtından aşağı buz gibi bir ter damlası yuvarlanırken Lord, onu spiral merdivenlere yöneltti. Siyah aynaların bulunduğu koridordan geçerlerken Lord, "Görmek istiyor musun?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana baktığı her yerde yansımalar görüyordu. Lord uzun boylu, güneş gibi parlak ve güzeldi. Kendisiyse hem çok kısa hem de çok biçimsizdi. Bakışlarını kendi görüntüsünden uzaklaştırmaya çalışarak, "Neyi?" diye sordu.

Lord, "Uçurum'u," dedikten sonra cevap beklemeden elini aynaların önünden geçirdi ve aynalarda dehşet görüntüleri belirdi. Başlangıçta sadece siyah ve yeşil alevler vardı, sanki bir şeyler yanıyor gibiydi. Sonra Liliana yüzleri seçmeye başladı. Çektikleri acıyla çarpılmış yüzlerdi bunlar. Ellerini uzatıp yalvarıyorlar, sonra kaçmaya çalışırken kendi elleriyle kendi gözlerini oyuyorlardı.

Korkunç, asla sonu gelmeyecekmiş gibi duran çığlıklar vardı.

Liliana elleriyle kulaklarını kapatıp başını iki yana salladı. "Yeter!"

"Onlara acıyor musun yoksa?" Lord aynada beliren yüzlerden birine dokundu. Adamın yüzü kavrulmuştu, gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. "Bu adam çocuklarını bir büyücüye satmıştı. Büyücüyse... Gücüne güç katabilmek için çocukları işkenceyle öldürdü. Adam çocuklarını satarken böyle olacağını biliyordu."

Gözlerinin önündeki dehşet sahnelerine rağmen Liliana onun bir an tereddüt ettiğinin farkındaydı. "Kan Büyücüsü" diyememişti. Eğer babasını bu şekilde hatırlıyorsa, ailesini de hatırlıyor olması gerekirdi, yapmak zorunda olduklarını da çok geç olmadan hatırlayıp harekete geçebilirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı. Duyduğu çığlıklar kulaklarına eziyet ediyordu, dayanamıyordu.

"Hele şu," diye devam etti Lord. Bu kez artık yüzü erimekte olan birini gösteriyordu. "Jissa gibi kahverengimsileri, akıllı ceylanları, ufacık ve utangaç mağara trollerini avlayıp zevk için doğruyordu. Şu kadın da orman arazisini ele geçirebilmek için koca ormanı zehirlemiş, orada yaşayan tüm canlıları öldürmüştü."

Liliana çığlıkların baskısına daha fazla dayanamıyordu, duvardaki aynalarda gördüğü dehşet sahneler, onun tahammül sınırının çok ötesindeydi. Lordun arkasına geçip yüzünü sırtına gömdü, siyah zırhını yumrukladı.

"Şunu kes yoksa bir daha sana yemek yapmam."

Bir anlık bir sessizlik oldu.

Ardından aynalardaki görüntüler silindi.

Huzur.

"Benim için yemek yapacaksın." Bu bir emirdi ama aynı zamanda bir hayal kırıklığı da vardı lordun sesinde.

Acaba ona çok daha önemli başka bir şey mi gösterecekti? Liliana'nın *hoşuna gideceğini* düşündüğü bir şey mi vardı? Herhalde öyle değildi, koskoca Kara Şato'nun Lorduydu o... Ama yine de yapayalnızdı. Diğer canavarlarla mücadele eden son canavardı o. Liliana, "Bir zamanlar Uçurum diye bir yer yokmuş," diye fısıldadı. "Dünya genci yaşlısı, masum insanlarla doluymuş."

Lord kenara kayarak Liliana'nın yüzüne baktı. Gözleri yine o güzel yeşil renklerine dönmüştü, kaşlarını çattı. "Sen masal anlatmayı biliyorsun."

"Olabilir." Liliana aslında inanmak istedikleri bir yana, dünyada çok fazla kötülük olduğunun farkındaydı. "Çok masal bilirim."

"Ne kadar çok?"

"Pek çok." Karşısındaki lordun yüzünde, hâlâ içinde bir yerlerde yaşamakta olan küçük çocuğun meraklı ifadesi belirmişti bir an. Liliana eğer yanılıyorsa, yani babasının hastalıklı büyüsü o küçük çocuğun ruhunu gerçekten öldürdüyse hepsi kaybetmiş demekti. Bu durumda babası dünyayı ele geçirecek ve Elden de bir başka Uçurum olacaktı.

Yemek yemesi için yeterince zaman tanınan Liliana, yarım saat sonra kendisini yine büyük salonda buldu. Yine üzerinde dolaşan yüzlerce bakış hissediyordu. Tıpkı bu salonda geçirdiği ilk anlarda, siyah mermerin üzerinde perişan bir şekilde yatarken olduğu gibi... Ancak bu kez başını dimdik tutarak etrafına baktı. "Kim izliyor beni?"

Kara Şato'nun Lordu bir ayağını tahtına çıkan basamaklara dayamış durumdayken ona doğru döndü. "Diyar sakinleri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Diyar sakinleri mi?" Liliana kollarıyla kendisine sarılmıştı. "Uçurum diyarının sakinleri mi?" Efsaneye göre, Uçurum Muhafızı, geceleri yerine getirmek zorunda olduğu acımasız görevine rağmen tertemiz bir yüreğe sahipti. Liliana'nın tüm umutları da bu çok eski efsaneye dayanıyordu aslında.

"Elbette değil." Lord, Liliana'nın tüylerini diken diken eden bir ifadeyle ona batı. "Kara Şato'ya çekilen başka ruhlar da vardır."

"Neden?"

"Buraya gelirler ve bir daha gitmezler." Liliana'nın onun sabrını taşırmaya başladığını anlatır gibi bir ifadeyle söylemişti bunu. "Kara Şato onları buyur eder."

Liliana biraz anlamaya başlıyordu.

"Masalını anlat şimdi." Lord tahtına otururken emir verdi.

Hâlâ tüyleri diken diken durumda olan Liliana ellerini beline dayayarak, "Eğer bağırmak zorunda kalmazsam daha iyi olacak lordum!" dedi. Lord kibirli ve buyurgan bir şekilde, ondan yüksekteki tahtında oturuyordu.

Liliana'ya yaklaşmasını işaret etti. "Ayakucumda oturabilirsin."

Liliana ellerini iki yanında yumruk yaptı bu kez. Ayakucunda oturmak mı? Bir hayvan gibi yani? *Hayır*. Ona babası bile boyun eğdirememişti, Uçurum'un Muhafızı'na boyun eğecek değildi Liliana. Ancak tam ağzını açıp öfkeyle bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki dudaklarında dolaşan parmakları hissetti, neredeyse kulağına bir şey fısıldandığını duymuştu.

Öylesine şaşırmıştı ki ne düşündüğünü unuttu.

Kara lordun yüzünden sabırsızlığı okunuyordu. "Bu bir onur mudur?" diye sordu Liliana. "Tahtınızın dibinde oturmak?"

"Çok tuhaf sorular soruyorsun Liliana." İlk kez onun adını söylüyordu. "Bu taht sadece Muhafız'a aittir. Burada oturmaya cüret edeni korkunç bir ölüm bekler."

Yani, ona bu kadar yaklaşmasına izin verilmesi gerçekten de büyük bir onurdu.

Liliana bunu aklında tutarak gururunu bir kenara bıraktı ve tahtın önündeki basamakları çıkmaya başladı. Ancak lordun tam ayaklarının dibine oturmak yerine ondan biraz uzağa oturdu, böylece ona dönebilir, onunla yüz yüze durabilirdi. "Bir zamanlar," diye anlatmaya başladı. Kanı damarlarında deli gibi atmaya başlamıştı. Bundan sonra atacağı tek bir yanlış adım her şeyin sona ermesine sebep olacaktı. "Elden isminde bir yer varmış..."

Bir anda odada telâşlı mırıltılar duyuldu.

"Susun!" Lord elini kaldırdı.

Anında sessizlik sağlandı.

"Devam et."

Hayalete benzer izleyicilerini çok merak etse de Liliana bir şey belli etmemeye çalıştı. Öncelikle, Uçurum bu son veliahdı kurtarmış mı yoksa yok mu etmiş, bunu anlamalıydı. "Elden denen bu diyar refah içinde, harika bir yermiş. Buranın halkı o kadar uzun yaşar ve öyle yavaş yaşlanırmış ki bazıları onların ölümsüz olduklarını düşünürmüş. Oysa bunlar ölümsüz falan değilmiş, ölüyorlarmış ama ancak yüzlerce yıl sonra, çok şey öğrenmiş olarak.

"Öğrenmeyi her zaman çok sevdikleri için kütüphanelerinin üstüne yokmuş." Dinleyicileri sözünü kesmediği için Liliana anlatmaya devam etti. Hayaletler de en az tahttaki yeşil gözlü adam kadar çıt çıkarmadan, merakla onu dinliyorlardı. "Elden'de aynı zamanda büyülü bir enerji varmış, burada yaşayan halk bu büyülü enerjinin etkisinde olurmuş." Elden'e gücünü veren ve hedef olmasına neden olan da bu enerjiydi. "Elden'in tüm gücü ve refahı kral ve kraliçesinden gelirmiş. Söylenene göre Kral Aelfric..."

"Hayır!" Kara Şato'nun Lordu ayağa fırlayarak ellerini öne uzattı, gözleri yine simsiyah olmuş, zırhından çıkan siyah uzantılar yüzüne doğru uzanıyordu. "O ismi anma."

"Bu sadece masalda geçen bir isim," dedi Liliana. Bir yandan, karşısındakinin jilet keskinliğindeki zırhlı elinin tek bir hareketiyle ölebileceğinin farkındaydı. "Gerçek değil yani." Biraz yalan söylemenin bir zararı olmazdı. "Herhalde küçük bir çocuk gibi masallardan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

korkacak değilsiniz." Liliana şansını zorladığının farkındaydı ama buna mecburdu.

"Bana meydan mı okuyorsun?" Sakin ve ölümcül bir soruydu bu. "Seni..."

Liliana titreyen ellerini tuniğinin altına gizlemeye çalışarak, "Eğer herkesi böyle zindana gönderiyorsanız lordum," diye atıldı, "hiç arkadaşınız olmamasına şaşmamak gerek."

Lordun gözleri bir anda yine yeşile döndü, zırhının uzantıları hemen yüzünden çekildi. "Uçurumun Muhafızı'nın arkadaşı yoktur."

Liliana yalnızlığın ne demek olduğunu, insanın canını ne kadar acıtabileceğini çok iyi biliyordu. "Buna şaşırmadım," dedi. Yine de ona kendi dostluğunu teklif etmemişti. Bunu yaptığı anda şatonun dibindeki zindanlara fırlatılacağından emindi. Karşısında, kibirli ve gururlu bir adam vardı. Liliana hayatını yeniden tehlikeye atarak, "Kendisiyle aynı fikirde olmayan herkesi zindana kapatan biriyle konuşmak çok riskli bir iş," dedi.

Lordun kemiklerinde bir öfke fırtınası dolaşsa da tekrar yeşil renk kendini gösterdi. "Masalı anlat Liliana," dedi. "Söz veriyorum, beğensem de beğenmesem de geceyi zindanda geçirmeyeceksin."

Liliana lordun gözlerindeki pırıltıya güvenmiyordu. Elleri terlemeye başlamıştı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Benimle ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LORD gülümsedi. Güzelliği karşısında Liliana'nın nefesi kesilmişti. Şimdi anlıyordu, karşısındaki adamın bir zamanlar olduğu çocuğun bir izini yakalamıştı nihayet, tüm krallığın kalbini kazanan sevimli çocuğu görür gibi olmuştu. Ancak bir çocuk gibi değil, akıllı ve tehlikeli bir adam gibi konuşuyordu. "Uçurumun Muhafızı'nın sana neler yapabileceğini tahmin ediyor olmalısın."

Lilana yeniden konuşabilmek için tüm iradesini kullanmak zorunda kalmıştı. Nihayet, "Kral Aelfric bilge ve çok güçlü bir kraldı," diye anlatmaya başladı. Lord bu ismi duyunca yumruklarını sıkmış ama bu kez bir şey söylememişti. "Halkının onu çok sevdiği ve onun için her şeyi yapmaya hazır olduğu yazılıyor." Liliana, babasının hiç gitmediği arşivde biraz vakit geçirmişti.

"Kralları kimse sevmez." Uçurum'un Muhafızı kabaca sözünü kesti. "Onlar sadece yönetir. İyiymiş gibi görünmelerine gerek yoktur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana elini yumruk gibi sıkarak kalbinin üstünde dolaştırdı. "Bazı krallar yönetir, bazılarıysa hükmeder," diye fısıldadı. "Bazıları sevilir, bazıları da sevilmez. Aelfric seviliyordu çünkü halkını şefkat ve adalet duygusuyla yönetiyordu."

"Tek başına iyilik, sevilmeyi gerektirmez."

Liliana merakla ona baktı. Lord acaba bir soru mu soruyordu yoksa kendi görüşünü mü söylüyordu? "Elden'de tam da böyle olmuştu," diye karşılık verdi ona. Lord bir şey söylemeyince devam etti. "Elden'de yaşayanlar bilgiye açtı, coşkuyla yaşarlardı. Hiçbir büyünün olmadığı bir diyar bile keşfettiler, bu diyardan akıl almaz hikâyelerle döndüler."

Hayaletler yine fısıldaşmaya başlamışlardı. Kara Şato'nun Lordu yüzünü buruşturdu. "Büyü olmayan bir diyar mı? Nefes alınacak havası olmayan bir diyar gibi olur bu."

"Bu benim hikâyem," dedi Liliana bir yandan tuniğinin kırışıklıklarını düzeltmeye çalışarak. Doğrusu patates çuvalından pek farkı yoktu bu üstündekinin ama bu bile, daha önce giydiği kahverengi elbiseden iyiydi.

"Eğer hoşunuza gitmiyorsa dinlemek zorunda değilsiniz," dedi sonra burnunu hafifçe havaya dikerek.

Daha önce kimse ona böyle bir şey söylememişti. Tutsağının anlattığı hikâye onu tuhaf bir şekilde sinirlendirse de yıllardır hiçbir şeyi bu kadar merak uyandırıcı bulmamıştı. Köyde bir hikâye anlatıcısı vardı ama adamcağız Kara Şato'nun Lordu'nun karşısına çıktığında neredeyse korkudan ölecek gibi olmuş, dişlerinin takırdamasından hikâyesini anlatamamıştı.

"Devam et," dedi Liliana'ya. Bu kadında tuhaf bir büyü vardı, ne olduğunu tam çözememişti ama hafızasının derinliklerinde gizli duran bir öfkeyi canlandırıyordu.

Lord bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Kara Şato'da gözlerini açtığı andan itibaren Uçurum'un Muhafızıydı o. Başka bir anısı ya da hafızası olamazdı. "Liliana." Kadının ona itaat etmediğini hissederek homurdanmıştı.

Liliana başını kaldırdı. "Büyünün olmadığı bu topraklarda her şey mekanik yaratıklar vasıtasıyla yapılırmış." Kara Şato'daki hayalet dinleyiciler hikâye yeniden başlayınca keyifle kıpırdandılar. "Bu topraklarda yaşayanlar devasa metal canavarlar inşa ederler, hatta göklerde kanat çırpan çelikten kuşlar yaparmış."

Soğuk. Soğuk. Soğuk. Dinleyicileri fısıldadılar ama lord bu devasa yapıların neye benzediğini merak etmişti. Ancak gözlerini kapattığında sadece uzun ve çok güçlü bir şato gördü. Şatonun dört yanındaki burçların üzerinde ateş dansçıları vardı, her yeri kuşların cıvıltılı sesleri sarmıştı. Pencerelerdeki camlar öylesine inceydi ki sanki havadan yapılmış gibi duruyorlardı. Mavi suların ortasından yükselen şato su kadar berrak görünüyordu.

Tüm sahne altından bir ışıltıyla sarmalanmıştı.

İmkânsız diye düşündü. Kara Şato asla böyle parlamamıştı ya da lavların fokurdadığı çukurlarla kaplı topraklar hiçbir zaman böyle güzel olmamıştı. Belki de çocukken okuduğu bir masaldan aklında kalmış bir sahneydi bu.

Ama... Ama o hiç çocuk olmamıştı ki...

"Lordum."

Başını çevirdiğinde Liliana'nın soran bakışlarıyla karşılaştı. Kadının gözlerinin gölgeli bir rengi vardı, ne mavi ne de maviydi gözleri. Lord, "Yeter," diyerek ayağa kalktı. "Bu gece mutfakta uyuyabilirsin. Bard!"

Liliana da ayağa kalkıyordu zaten. "Hikâyemi sevmediniz mi?" diye sordu. Bu sırada Bard içeri gelmişti.

Lord, Liliana'nın, siyah zırhını geçip onun zihnine ulaşmaya çalışıyormuş gibi bakan gözlerine dikkatle baktı. "Yarın uyandığında bana kahvaltı hazırla." Sonra dönüp dışarıdaki karanlık dünyaya açılan kapıya yöneldi.

Liliana, Bard'ın peşinden giderken saçlarına dokunan hayaletimsi eli hissetti. Sonra bir tane daha... "Kesin şunu," diye fısıldadı. Ancak eller ona dokunmaya devam ediyordu. Nihayet Liliana durdu, ellerini beline koyup ayağını yere vurdu. "Lord isteyene kadar hikâyeyi an-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

latmaya niyetim yok." Havaya baktı. "Eğer canımı sıkarsanız bunu bile yapmayabilirim."

Tekrar Bard'a döndüğünde iri yarı adamın anlayışlı bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Sakın onları duymadığını söyleme," dedi Liliana kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bard bir şey söylemedi, tekrar yola koyuldu. Nihayet mutfağa geldiklerinde kapıyı açtı. Liliana, "Teşekkür ederim," diyerek içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

Liliana kapının sürgülendiğini duydu. "Hiç güven yok demek ki." En azından Uçurum Muhafızı'yla vakit geçirmesine rağmen hayatta kalmıştı. Etrafına bakarak yatacak bir yer bulmaya çalıştı. Un çuvalları işini görebilirdi mesela... Derken ocağın hemen yanına düzgünce konulmuş yumuşak battaniyeleri gördü. Ocakta da uzun süre yanabilecek kadar odun yığılıydı. Liliana, "Jissa, ne tatlısın..." diye fısıldadı kendi kendine.

Battaniyelerin arasında bir de ufak döşek vardı. Liliana bunu ocağın karşısında, çoktan ısınmış olan taş zeminin üzerine serince aylardır yüzünü görmediği kadar rahat bir yatağa kavuşmuş oldu. Babasına karşı çıktığı için çok uzun bir süre çıplak bir odada, taş zemin üzerinde uyumak zorunda kalmıştı. Babası onu hapsetmemişti ama Liliana'nın, yumruklarıyla her yanını morarttığı annesinin aklı başından gitmiş bir halde koridorlarda dolaştığını görmesini istiyordu.

Demirden bir yumruğun izleri...

Liliana sakinleşebilmek, damarlarında kanı dolaşan adama karşı hissettiği nefreti bastırabilmek için çaba harcadı. Yüzü öfke ve hiddetten alev alev yanıyordu. Hem yüzünü soğuk suyla yıkamak hem de yiyecek bir şeyler bulmak için kalktı. Anıları onu alt üst etse bile o şatoyu yöneten tehlikeli, altın prensle başa çıkabilmek için gücünü toplamak zorundaydı.

Bir parça kuru ekmekle peynir bulup bir yere kıvrıldı. İlk lokma çok iyi gelmişti, ikinci lokma daha da lezzetliydi. O sırada minik ve telâşlı ayak sesleri duydu. Bir parça peynir koparıp, bir çift gözün ışıl

ışıl parladığı köşeye gitti, peyniri oradaki küçük yaratığa uzattı. "İşte al benim küçük dostum."

Peyniri bıraktıktan sonra geri çekildi. Yaratık peynir parçasını bitirene kadar bekledi, sonra bir parça daha bıraktı. Çok uzun süre aç kaldığı anlaşılan yaratığı hızlı bir şekilde beslemek doğru değildi, ona zarar verebilirdi.

Aynı şey Kara Şato'nun Lordu için de geçerliydi.

Liliana zamanın gittikçe daraldığını bildiği için Elden'den ve babasından çok çabuk söz etmişti. Oysa Lord'un daha Kral Aelfric'in adını duyduğu anda gösterdiği tepkiden, Kara Büyücü'nün büyüsünün üzerindeki etkisinin çok güçlü olduğu anlaşılıyordu. Geçmişiyle arasına giren o kara zırhın üzerinde değil bir çatlak, bir çizik bile yoktu.

Endişeden Liliana'nın iştahı kapanmıştı. Elindeki peynir ekmeği zorlukla bitirebildi. Sonra da ufak bir elma yedi. Gücünü kanından alıyordu, zayıf düşmeye tahammülü yoktu. Eğer babası onu bulacak olursa...

Boğazına doğru yakıcı bir sıvı yükseldi.

"Hayır," diye fısıldadı. *"Hayır."* Babası onu bulamayacaktı. En genç prensin yeri Liliana'nın gözüne görünmüştü ama buna rağmen, sadece en korkunç efsanelerde geçen bu diyarı bulabilmesi için beş deneme yapması gerekmişti. İlk iki denemesi çok kötü değildi, babası fark etmeden eve dönmeyi başarmıştı. Üçüncüsünde yanlış bir yere düştüğü için kolunu çatlatmıştı. Dördüncüdeyse Kan Büyücüsü onu bekliyordu...

Kırbacın acısını yeniden hissederek ürperdi.

"Ama teslim olmadım." O gece sırtı paramparça bir halde taş bir masaya zincirlenmişti. Damla damla akan kanı, masanın üzerindeki kanallardan geçip kaplarda toplanmıştı. Liliana, Kan Büyücüsü'nü, annesini iyileştireceğine inandığı bir şifacının peşinde olduğuna ikna etmeyi başarmıştı.

Büyücü ona inanmış, annesinin onun varlığının bile farkında olmamasının Liliana'yı üzmesine sevinmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yaparsan yap," demişti parmağını hâlâ kanamakta olan bir yaranın üzerinde gezdirirken, "Annen bana aittir." Sonra Liliana'nın perişan durumdaki sırtını yeniden kamçılamıştı.

Liliana kanı damla damla akıp kanallara birikirken, "O benim annem," demişti. Sevdiği annesi...

Büyücü hayatında böyle komik bir şey duymamış gibi yürekten bir kahkaha atmıştı. "Öyleyse bırakayım da şu şifacıyı bul sen. Bulduğunda da ne yaptığını gösterirsin." Liliana'nın omuzlarına inmişti kamçı bu kez. "Hayvanlarım seninle vakit geçirmeye bayılacaklar."

Bir başka büyüde kullanılmak üzere dönüştürülmüş, devasa örümcekler tavandan sarkmaya başlamışlardı bile. Bir anda Liliana'nın vücudunu sarmış, yaralarını emmeye başlamışlardı. Liliana paniğe kapılmış, onları uzak tutabilmek için büyüye başvurmayı denemişti ama babası daha güçlüydü, buna engel olmuştu.

Büyücü, Liliana'nın kendisini görebileceği bir yerde durmuş, gülümseyerek örümcekleri izlemişti sadece.

Uçurum Muhafızı gökyüzünde süzüldü. Bir yarasa gibi, simsiyah kanatlarıyla gecenin serin havasını parçalayarak uçuyordu. Yere konduğu anda kanatlarının nereye kaybolduğunu bilmiyordu. Kanatları sadece ihtiyaç hissettiğinde ortaya çıkıyor, ihtiyacı kalmadığında kendiliğinden kayboluyordu.

Uçurum'un ona bir hediyesiydi bu.

Liliana'nın anlattığı büyüsüz diyar hikâyesini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Sanki böyle bir yer olabilirmiş gibi! Derken zihni, Liliana'nın hikâyesinin bir başka bölümüne takıldı. Kafatası patlayacakmış gibi başında korkunç bir ağrı hissetmeden düşünemediği bir isimden, bir yerden söz etmişti kadın. Giderek daha hızlı kanat çırpmaya başladı, bu baskıdan kaçmak istercesine çok hızlı uçuyordu şimdi.

Şeytanın fısıldayışı.

Kurbanını gözüne kestirmişti, yavaşça ona doğru süzüldü. İnsan biçimindeki gölge kaderinden kaçabilmek umuduyla boş yere sak-

lanmaya çalışıyor, diyarın sınırlarına doğru gidiyordu. Ölümden uyanan günahkârlar kendilerini bir anda Uçurum'un dondurucu soğuğunda bulurlardı ama arada bazıları bataklığa doğru kaçmayı başarırdı.

Bunların yakalanarak tekrar kapıya gönderilmeleri gerekiyordu, yoksa köylülerden birini ele geçirebilirlerdi. Bazen bunların kaçmaya çalışmalarına izin verdiği de olurdu çünkü gölgeleri bile yakalayıp paramparça edebilecek yaratıklar vardı.

Bu, kimsenin almak istemeyeceği bir dersti doğrusu.

Ölüm sessizliğinde uçmak için yaratılmış kanatlarını yavaşça çırparak avını kollarından yakaladı. Gölge, paniğe kapılarak debelendi ama lord onu çoktan Uçurum'a doğru sürüklemeye başlamıştı bile.

Ne de olsa lordun aslî göreviydi bu.

Karanlıkta küçük bir çocuk korkuyla ağlıyordu.

Bu beklenmedik görüntülerin, kollarından tuttuğu avdan kaynaklandığını düşünerek, kendi kanıyla ıslanmış siyah kalın iplerle gölgeyi sıkıca sardı, böylece bir daha müdahale edemeyecekti. Böylece buz gibi, aysız ve yıldızsız gökyüzünde uçmaya devam etti, diğer avları da bir an önce yakalayarak Kara Şato'ya dönmek istiyordu. Tek istediği bu yükten kurtulmaktı.

Ancak yere inip tüm gölgeleri asla kaçamayacakları kafeslere kapattıktan sonra odasına değil, mutfağa gitti. Kapının üzerindeki kilit onun için bir şey ifade etmiyordu. Kara Şato'daki her şey, canlı ya da cansız, onun emirlerine uymak zorundaydı. Ocağın önündeki sıcak taşlıkta uyuyan kadın dışında...

Lord biraz daha yaklaşarak kadına baktı. Liliana güzel değildi ama kanında, henüz adını koyamadığı güçlü bir büyünün dolaştığından emindi. Ona gerçek olduğunu düşündüğü hikâyeler anlatıyor gibiydi. Burnu büyük, gözleri birbirine çok yakındı, saçlarıysa berbat görünüyordu.

Ama...

Lord, Liliana iç geçirip yüzünü ona dönene kadar bekledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çömelip ona doğru uzandı ancak kolunu saran zırhın hemen keskin pençelerini çıkardığını gördü. Onu şeytandan koruyan bu yok edilemez zırh aynı zamanda onun çevresiyle ilişkisini engelliyordu. Lord yumruğunu sıkarak ayağa kalktı, mutfaktan çıkıp kapıyı kapattı.

Sonra bir süre kapının kilidine baktı, düşünceliydi.

Kapıyı kilitlemeden bırakırsa gidip gitmemek kadına kalırdı.

Ani bir kararla kilidi sıkıca kapattı.

Bunun Liliana'yla bir ilgisi yoktu. Sadece o saçma hikâyenin devamını dinlemek istiyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ALTINCI BÖLÜM

LILIANA birilerinin mutfakta koşturduğunu duyarak uyandı. "Jissa?"

"Evet, benim. Tatlı çikolata pişiriyorum."

Liliana anında doğruldu. "Nereden buldun."

Jissa gülümseyerek sivri beyaz dişlerini gösterdi. "Lord getirmişti bir keresinde. Nereden, hiç bilmiyorum."

Liliana, gözleri buz yeşili güzel canavarın çikolata sevmesine çok şaşırmıştı. Ayağa kalkarak saçlarını boynundan çekti, köşedeki lavaboya yöneldi. "Çikolata bulup getirdiğine göre çok seviyor olmalı"

"İlk getirdiğinde ona çikolatalı süt yapmıştım. Bir yudum aldıktan sonra tadının iyi olmadığını söyledi." Jissa sıcak çikolatayı iki küçük kaba koydu. "Şimdi iyi!"

Liliana yüzünü yıkayıp kuruladıktan sonra Jissa'nın yanına gelip, sıcak çikolatanın tadına baktı. Bu lezzete bayılıyordu çünkü çok iyi bir adam olan aşçı, babası ona kötü davrandığında Liliana'yı sıcak çikolatayla avutmaya çalışırdı. Zihninde şiddet ve çikolata arasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir bağlantı vardı aslında ama bunun çikolatan aldığı hazzı azaltmasına izin vermiyordu. "Haklısın Jissa, bu çok güzel olmuş." Dudaklarını yalarken aşçının sıcak çikolatanın üstüne bir şey serptiğini hatırlamıştı. "Ancak..."

Jissa o sırada ekmek yapmak için malzemeleri hazırlamakla meşguldü, ona kulak vermiyordu. "Bu sabah meyveli yulaf mı yapsak Liliana, ne dersin?"

"Meyveyi ekmeğe de katabiliriz," diye mırıldandı Liliana. "Kızarınca harika olur."

"Ne arıyorsun?"

"Tarçın."

Jissa üzüntüyle başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum."

"Buralarda bir yerde olmalı." Eğer Elden'in en küçük prensi bir yerlerden çikolata bulup buraya getirdiyse, ülkesinde her tatlıya ve dolayısıyla küçük bir oğlanın yediği çikolataya da konan tarçını da ihmal etmemiş olmalıydı.

Tam dolabın alt kapağını açarken ince bir ses geldi.

"Fare mi? Bir fare!" Jissa oklavasını havaya kaldırmıştı bile. "İğrenç yaratıklar! Göster Jissa'ya!"

Liliana dolabın kapağını kapattı.

"Sadece bir menteşe gıcırdadı Jissa. Şerbeti hazırlamayı unutma yoksa ekmeğin tadı iyi olmaz."

"Aman!" Dikkati dağılan Jissa hemen oklavayı bıraktı, şerbeti hazırlamaya koştu.

Liliana onun yeterince uzaklaştığından emin olunca dolabın kapağını açtı, parmağını dudaklarının üstüne koyarak yavaşça fısıldadı. "Tarçını gördün mü?"

Bir çift siyah göz karanlıkta parladı, sonra küçük dostu olduğu yerden fırlayıp mutfağın diğer ucundaki raflara doğru koştu. Tam o sırada Jissa yine Liliana'nın yanına geliyordu. "Bana yardım etmelisin Liliana," diye mızmızlandı. "Ne yaparsam yapayım beğenmeyecek. Senin o soğuk zindana gönderilmeni istemiyorum."

"Yardım ederim, merak etme. Bana sadece biraz izin ver." Liliana, farenin gösterdiği rafları dikkatle gözden geçirdi. Hepsi birbirinin aynısı kahverengi kavanozlarla doluydu bu raf, kavanozların hiçbirinde de etiket yoktu. Tam umudunu yitirmek üzereyken, ufak bir griliğin hızla hareket ettiğini gördü. Aynı anda, birbirinin aynısı onlarca kavanozdan birisi biraz öne doğru itildi.

Liliana öne itilen kavanozu alıp kapağını açtı, kokladı. Biraz bayatlamış gibiydi ama yine de tarçındı bu. "Teşekkürler," diye fısıldadı küçük dostuna.

Fare yeniden kavanozların arkasında kaybolmadan önce ona bakıp burnunu kırıştırdı.

Liliana tarçın kavanozunu sıcak çikolatanın yanına bıraktıktan sonra Jissa'nın meyveli ekmek hamurunu hazırlamasına yardım etti. Sonra biraz gevrek çörek pişirip üstlerine tereyağ ve reçel sürdü özenle.

"Amanın, yine hiç et yok!" diye dövündü Jissa. "İyice kızacak ve benim kemiklerimi kıracak! Evet, kesin kıracak!"

Liliana, Uçurum Muhafızı'nın öfkelendiğinde nasıl homurdandığını duymuştu. Bu homurtuyu, daha doğrusu benzerini uykusunda da duymuştu sanki... Bir kadın olarak hissetmişti. Şimdiyse bu homurtuda bir şehvet izi aramak delilik gibi geliyordu. Hangi kadın kara lordu yatağında isterdi ki?

"Et isteyecek!" diye tekrarladı Jissa. "Et!"

Liliana'nın boğazı kurumuştu. "Görürüz," dedi. Bir yandan çikolatanın üzerine tarçın serpiyordu. "Peki, süt nerede?"

Uçurum Muhafızı uyumamıştı. Asla uyumazdı. Kara Şato geceleri sessizliğe gömüldüğünde o hayaletleriyle birlikte koridorlarda dolaşırdı. Bazen tekrar avlanmak için dışarı çıkar, bazen de Jissa ve Bard gibilerin izini sürmek için uzaklardaki köylere doğru gittiği olurdu.

Kahverengimsiyle o koca devi neden kurtardığını bilmiyordu. Kimse ona bunun sebebini sormamıştı, belki tuhaf hikâye anlatıcısı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sorardı. Eğer soracak olursa, ikisini de kendisine hizmet etmeleri için kurtardığını söyleyecekti. Oysa yalandı bu. Acaba Liliana yalan söylediğini anlayıp bunu yüzüne vurur muydu? Hımm... Merak ediyordu doğrusu.

Büyük salona kafasında bu düşüncelerle, dalgın bir şekilde girmişti ki masayı görünce durdu.

Masa boydan boya pasta, çörek ve meyveyle doluydu. Ancak onu durduran bu değildi. Aynı zamanda baharatlı, hoş bir koku vardı havada. Liliana ise tedirgin bir şekilde masanın kenarında bekliyordu. Lord doğruca yerine oturdu, önüne konan, dumanı tüten kabı aldı.

Renginden çikolata olduğunu anlamıştı. Ama bu koku...

Kokuyu içine çektiği anda zihninde şimşekler çaktı, ona ait olduğuna inanamadığı bazı anılar canlandı.

Bir kadın kahkahayla gülüyordu. Yumuşacık ellerini onun alnına koymuştu. Huzur.

"İç." Yan tarafında fısıldamıştı birisi. "İç."

Lord dönüp tutsağına baktı. Bu kadın kesinlikle bir büyücüydü, onun dediklerini yapmaması gerektiğinin farkındaydı ama yine de kabı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Tatlı, baştan çıkartıcı lezzet bir anda benliğini sararak onu daha önce bilmediği yerlere götürmüştü, Uçurum'da hiç görmediği yüzler geçiyordu gözlerinin önünden.

Özellikle bir kadının yüzü çok net ve güçlü görünüyordu. Parlak yeşil gözleri olan kadının saçları güneş sarısıydı, o kadar güzeldi ki uzun süre bakmak mümkün değildi. Kadın gülerek ona doğru eğilmiş, alnına bir öpücük kondurmuştu.

Benim inatçı bebeğim.

Kupayı hızla masaya çarparak, "Bu nasıl bir büyü?" diye sordu. Onu zehirleyen kadına dönüp baktı.

Liliana kılını kıpırdatmadan ona baktı. "Büyü değil lordum, sadece tarçın denen bir baharat."

Tarçına bayılıyor.

Yüreğini parça parça eden bu sesi zihninden uzaklaştırmak ister gibi başını iki yana salladı. Sonra tekrar Liliana'ya baktı, köylüleri tir tir titreten yumuşak sesiyle, "Kahvaltım nerede?" diye sordu. Bir yandan eldiveninin keskin uçlarını onun çenesinde dolaştırıyordu. "Et kokusu alamıyorum."

Liliana'nın yüzü bembeyaz olmuştu ama yine de, "Kahvaltınız burada," demeyi başardı. "Çok lezzetli ama beni korkutmakla uğraşmasanız siz de anlardınız." Sonra uzanıp Lord'un siyah zırhına dokundu. "Oturun lütfen."

Lord, birisinin ona dokunması karşısında öyle şaşırmıştı ki itiraz edemeden yerine oturdu. Onun tutsağını dehşete uğratması gerekirken kadın hiçbir şey söylemeden onu meyveli ballı çörekle baştan çıkartıyordu. Üstelik çöreğin üstüne tarçın serpilmişti.

Bu kez tarçının kokusu onu gerçekten büyüleyip aklını başından alıyor gibiydi, karşı koymaya çalıştı.

Liliana güldü, siyah zırhına hafifçe vurdu. "Kimse Kara Şato'nun Lordu'nun bu kadar inatçı olduğunu söylememişti bana." Liliana babasının bu tehlikeli adamın içindeki küçük çocuğu tamamen ortadan kaldıramadığını umuyordu. Çok dikkatli davranması gerekiyordu. Onun dokunmasına şimdilik izin veriyor gibi olsa da nihayetinde, Kara Şato'nun güçlü ve ölümcül lorduydu o.

"Benimle saygılı konuş," diye homurdandı lord ama dudaklarında ballı çörek kırıntıları vardı, saçlarıysa alnına dökülmüştü. Bir anlığına çok genç ve kırılgan görünmüştü, sanki dudakları Liliana'nın öpmesini bekliyordu.

Aklından geçenler yüzünden Liliana kıpkırmızı olmuş, göğüs uçları siyah tuniğinin altında belirginleşmişti.

Çelik gibi güçlü bir el, bileğini kavradı. Zırhın eldivenindeki sivri uzantılar yavaşça avucuna batıyordu. "Bard nerede?" İpek gibi yumuşak bir tonda sormuştu bunu Lord.

"Dışarıda." Liliana, lordun onu kendisine doğru çektiğini fark edince karşı koydu. Nafileydi.

Nihayet dudakları aynı hizaya geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana'nın kalbi göğüs kafesini parçalayıp çıkacakmış gibi hızlı atıyordu, gözlerini lordun bal bulaşmış dudaklarından alamıyordu. "Lordum?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Lordun dudakları, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi kıvrılmıştı. Liliana onun bir sonraki hareketinin ne olduğunu anlamaya çalışarak nefesini tutup bekledi. O anda, ne kadar karanlık ve tekinsiz olursa olsun sırf bu dudakların tadına bakmak için her şeyi kabul edeceğini anlamıştı.

"Kötü kokuyorsun Liliana," diyerek bileğini bıraktı lord. "Banyo yapman gerek."

Liliana'nın yüzünü ateş basmıştı, kesin kıpkırmızı görünüyor olmalıydı. Masadan uzaklaştı hemen. "Zindanda ya da mutfakta doğru düzgün yıkanmak mümkün değil pek," diye cevap verdi hemen. Aslında masadaki şamdanı lordun güzel kafasına fırlatmak istemişti.

Lord bir parça çörek daha yerken ona baktı, Liliana adamın gözlerinde kahkaha ifadesi olduğuna yemin edebilirdi ama Uçurum Muhafızı gülmenin ne demek olduğunu bilmezdi ki. Lord, "Bana köydeki bir yaratığı hatırlatıyorsun," dedi. Çörekleri iyi terbiye almamış, şımarık bir çocuğun oburluğuyla yiyordu. "Fırıncı onu yanında besliyor ama bu yavru yaratığın tek yaptığı karşısına çıkan herkesi tırmalayıp tükürmek."

Adam onunla alay ediyordu. "O tüküren yaratık sizin aşçınız oluyor," dedi Liliana. Aklı başında bir kadın Kara Şato'nun Lordu'yla böyle konuşmazdı ama Liliana'nın geçmişte yaşadıkları düşünüldüğünde ondan çok da akıllıca davranması beklenemezdi. "Lütfen bunu hiç aklınızdan çıkarmayın yoksa günün birinde acı biberle tuzu karıştırıveririm."

Lord onun tehdidini ciddiye almayarak elini salladı. "Bana biraz daha çikolata ver. Sonra gidip banyo yap."

Liliana o anda çaydanlığı gerçekten de adamın kafasına geçirmek istedi ama bunun yerine kupasına biraz daha sıcak çikolata koydu. Çikolatadan bir yudum aldığında lordun bakışları bir anlığına uzaklara, geçmişe dalmış gibiydi. Liliana da çikolata ve tarçının böyle bir

etki uyandırmasını bekliyordu zaten. "Şimdi gidebilir miyim?" diye sordu.

"Lordum," dedi diğeri. Bu sırada dudağında kalan son çikolata kırıntılarını yalıyordu.

Liliana sinirden titredi. "Efendim?"

"'Lordum demeyi unuttun."

Liliana dişlerini sıkıp çaydanlığı yavaşça masanın üzerine bıraktı. "Gidebilir miyim *lordum*?"

Lord çikolatasından bir yudum daha aldı. "Hayır."

"Hayır mı?" Artık Liliana'nın gözleri öfkeden kararıyordu.

"Kahvaltımı daha bitirmedim."

Liliana bir an karşısında şımarık bir prens görür gibi oldu. Aslında tam öyle sayılmazdı. Daha çok kızları sinirlendirmek için saçlarını çeken bir ergen vardı karşısında.

Tepeden tırnağa simsiyah zırhlara bürünmüş muktedir Muhafız için bunları düşünmek çok saçma olmalıydı ama bu adam, büyünün onu içine hapsettiği demirden bir kafesin içinde büyümüştü. Liliana nasıl hiçbir zaman çocuk olamadıysa bu oğlan da hiçbir zaman çocukluğunu yaşayamamış, hiç yaramazlık yapmamıştı. Şimdi, Liliana'nın yanında ufak şımarıklıklar yapması Liliana'nın ona karşı bir zaaf beslemesine neden oluyordu. Liliana, bu zaafa engel olması gerektiğini biliyor ama yapamıyordu.

Epey uzun bir zaman sonra lord nihayet kahvaltısını bitirip ayağa kalktı. Meyveli ekmeğinden bir parça aldı, Liliana'ya yaklaştı. "Denesene, çok güzelmiş."

Liliana asık bir suratla ekmeği aldı. "Biliyorum. Ben yaptım." Aç olmamasına rağmen ekmeği ağzına attı, kahvaltıyı hazırlarken bir şeyler atıştırmıştı zaten. Sonra gözlerini kısıp lorda baktı. "Şimdi ne var?"

"Lordum."

Ah, Liliana'nın elinde olsa... "Lordum."

"İçinden gelerek söylemedin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana artık gülümsemeye başlamıştı çünkü adam onunla dalga geçiyordu. Ekmeği bitirdikten sonra kirpiklerini de kırpıştırmayı ihmal etmeden, "Ah lordum," dedi. "Bu zavallı hizmetçinizden yapmasını istediğiniz başka bir şey var mıydı acaba?"

Paslı, boğuk bir ses duyunca Liliana irkildi. Uçurum Muhafızı kahkahalarla gülüyordu. Düşündüğünden de muhteşemdi adam.

"Neden öyle bakıyorsun?" dedi gülmeyi keserek.

"Gülebildiğinizi bilmiyordum."

Odada tuhaf bir sessizlik oldu, hayaletler bile nefeslerini tutmuşlardı sanki.

Lordun kaşları çatıldı. "Daha önce güldüğümü hatırlamıyorum."

"Hoşunuza gitti mi?"

Lord soruyu dikkatle düşündü. "Çok tuhaf bir duygu..." Bu aslında tam bir cevap sayılmazdı. "Gel, sana banyo yapacağın yeri göstereyim."

Banyo yapacağın demişti, istersen banyo yapabileceğin değil! Liliana yine dişlerini sıktı, aklına gelen küfürleri içinde tutarak lordun peşine takıldı. Kapıdan çıkıp uzun, kasvetli bir koridora daldılar. Koridor sonsuza uzanıyormuş gibiydi, hiç ışık yoktu. Lord, Liliana'yı neredeyse zifiri karanlık basamaklara yönlendirdi, aşağı inmeye başladılar.

"Neden bu kadar karanlık olmak zorunda?" diye homurdandı Liliana. "Birisi düşüp boynunu kırabilir rahatlıkla."

"Burası Kara Şato."

"Burasının Uçurum'a açılan kapı olduğunu biliyorum lordum ama herhalde ruhları kendi merdivenlerinizde avlamak niyetinde değilsinizdir."

Lord dönüp ona baktı. "Ben karanlıkta görebiliyorum."

Liliana irkilmişti. "Gerçekten mi?" Daha bunu söylerken lordun doğruyu söylediğini biliyordu. Yoksa zifiri karanlıkta nasıl avlayabilirdi onca ruhu? Liliana'nın aklına başka bir şey geldi. "Nasıl banyo yapıyorsunuz?"

"Liliana Hanım, çok tuhaf sorular soruyorsunuz doğrusu." Lord dönerek ona tuhaf bir ifadeyle baktı. "Dilerseniz birlikte banyo yapalım, ne dersiniz?"

"Ben zırhı kastetmiştim," dedi Liliana yanakları kıpkırmızı olarak. "Üzerinizden hiç çıkmıyor, öyle değil mi?" Eğer çıkıyorsa babası bir hata yapmış demekti. Lütfen...

Lord bir an durdu, elini tırabzana koymuştu. "Temiz olduğuma göre çıkıyor olmalı." Ancak sesinden o kadar da emin olmadığı anlaşılıyordu. "Banyo yaptığımı hatırlamıyorum ama yaptığımı biliyorum."

Demek ki bu muammayı ancak onun yakınında durursa çözebilecekti Liliana. Bu onun için çok da zor olmayacaktı çünkü Uçurum Muhafızı bir canavar olsa da çok güzeldi. Babasının şatosunda da güzellikler görmüştü, Kan Büyücüsü çok çirkin olduğu için çevresindeki tüm kadın ve erkeklerin güzel olmasına özen gösterirdi. Liliana tüm o güzelliklerin ne kadar önemsiz olabileceğini, dış güzelliğin değersiz olduğunu öğrenmişti.

Ancak Muhafız'da, Liliana'da olmayan bir masumiyetin tuhaf çekiciliği vardı. Avları ve tebaası ondan korksa da aslında Kara Şato'ya kapatılmış olduğunun da bakışlarının çok etkileyici olduğunun da farkında değildi. Liliana onun kafasının bu şekilde çalışmasını en az tadına bakmak istediği dudakları kadar çekici buluyordu."

"Banyoya varmadan çürüğe çıkmamı istemezsiniz herhalde." Liliana düşüncelerini ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Lord ondan tarafa her baktığında, elinde olmadan dikkati dağılıyordu. Oysa asıl görevi bu kayıp prensin uyanıp Elden'e dönmesini sağlamaktı, Elden'in kurtuluşu buna bağlıydı. O güzel diyar ancak o zaman yeniden nefes alabilecek, halkı Kan Büyücüsü'nün elinden kurtulacaktı.

"O kadar güçsüz müsünüz Liliana Hanım?" Lord merdivenlerin en üst basamağında durup ona elini uzattı. Yeşil gözlerinde kararlı bir bakış vardı. "Gel."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YEDİNCİ BÖLÜM

LILIANA tam elini ona uzatmak üzereyken geri çekti, kanındaki yozluğu fark edebileceğinden çekinmişti. "Çok pisim lordum, siz kendiniz söylemiştiniz."

Lordun gözleri siyaha dönerken Liliana yumruğunu sıktı. Lord bir şey söylemeden dönüp kapıyı açtı. Liliana onu incitmiş olabileceğini düşünerek şaşırdı. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Kendisi kemer burunlu, biçimsiz bir şeydi eninde sonunda. Elini vermedi diye hangi adam üzülürdü ki?

Ama o bozuldu, dedi içinden bir ses. *Ne dostluğu ne de aşkı biliyor; bir kadının yumuşak dokunuşu ne demektir, bilmiyor.*

Dostluğun ne demek olduğunu son söyleyebilecek kişi Liliana'ydı belki ama o hiç olmazsa aşçıyla dost olmuştu. Kara Şato'nun Lordu'nun hiç dostu olmadığından korkmaya başlamıştı. Dudağını ısırıp onun peşinden odaya girdi. Lord pencereden dışarı bakıyordu, sırtı Liliana'ya dönüktü. Sağ tarafına işaret ederek, "Orada," dedi sadece.

Liliana işaretli yere bakınca serin ve berrak su dolu taştan bir havuz gördü. Havuzun kenarında kalınca bir havlunun üzerine konmuş bir kalıp sabun vardı. Liliana elinde olmadan sabunu kokladı, mis gibi temizlik kokuyordu, yumuşacıktı. Bir an önce banyo yapmak istiyordu ama parmağını suya daldırınca aklına bir şey geldi.

"Su çok soğuk," dedi kapıya doğru bir adım atarak. "Tir tir titreyeceğim."

Lord sesini çıkarmadı.

Liliana derin bir nefes aldı, kendisini fazla aşağılamadığını umarak lorda yaklaştı, elini yavaşça sırtına, kürek kemiklerinin arasına koydu. Zırhın sıcacık olduğunu hissedince şaşırdı, daha önce buz gibi olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Şimdiyse canlıymış ya da lordun bir uzantısıymış gibi sıcacık olmuştu. "Lütfen lordum, büyünüzü kullanarak suyu benim için ısıtamaz mısınız?"

Liliana suyu kendi büyüsünü kullanarak da ısıtabilirdi ama o zaman kimliği ortaya çıkabilir, Kan Büyücüsü'nün kızı olduğu anlaşılabilirdi.

Lord başını hafifçe çevirdi, sanki bu ricayı bekliyormuş gibiydi. Sarı saçları pencereden gelen ışıkta altın gibi parıldıyordu. Yüzünden sinsi bir ifade geçti. "O zaman sen de bana banyodayken bir hikâye anlatırsın."

Liliana'nın nefesi kesilir gibi oldu. "Ama bu imkânsız lordum."

Lord dönüp ona bir kedininkiler kadar meraklı ve yemyeşil gözlerle baktı. "Neden?"

"Şey..." Bu adam aklı, ketumluğu ve ehlileşmemiş masumiyetiyle Liliana'nın aklını karıştırıyordu. "Çıplakken hikâye anlatamam!"

Lord artık derisi halini almış zırhının örttüğü omuzlarını silkti. "Su seni örter." Bunu dedikten sonra da banyoya girdi.

Liliana şaşkınlığını atlatmayı başararak onu takip etti. Gerçekten de çok kısa bir süre sonra banyoyu sıcak suyun buharı kaplamıştı bile. Kara Şato'nun Lordu, yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle ona bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana da gülümsedi. "Doğru dürüst bir banyo yapmaya can atıyorum." Ancak adamın yerinden kıpırdamadığını görünce kollarını kavuşturdu. "Size bir masal anlatırım ama karşınızda soyunamam."

Lord bir an durdu, sonra yüzündeki ifade değişti, eskisi kadar masum bakmıyordu Liliana'ya. Artık karşısında herkesin korktuğu o lord değil, sadece bir erkek vardı. Liliana'ya daha önce hiçbir erkeğin bakmadığı şekilde, onu arzulayarak bakıyordu.

Liliana afallamıştı, midesine kramplar giriyor, vücudunu bir an ateş basıyor, hemen ardından buz kesiyordu. Babasının sık sık tersini söylemesine rağmen Liliana hiç de aptal değildi, erkekler tarafından arzulanabilecek kadar güzel bir kadın olmadığının farkındaydı. Gerçi babasının gözüne girmeye çalışanların ona iltifat ettiği olurdu ama Liliana onlara kanmazdı hiç.

Bu adamların, arkasını döndüğü anda ona nasıl iğrenerek baktıklarının farkındaydı. Ne yaparlarsa yapsınlar bu adamlar ona zarar veremez, onu kıramazlardı. Kalbi zaten o kadar çok kırılmış ve hırpalanmıştı ki bu ufak tefek şeyleri önemsemiyordu bile. Babasının zalimliği dışında diğerlerinin yaptıklarının bahsi bile olmazdı.

"Belki de sen benim lanetimsin." Babası, on iki yaşındaki kızının karşısında durmuş, gülüyordu. "Tüm diyarların en güzel kadınıyla birlikte oluyorum ve dünyanın en çirkin yaratığı doğuyor. Evet, sen benim günahlarımın bir bedeli olmalısın."

Başka bir gün, başka bir zaman...

"Gel kızım, babana yardım etmekten korkmuyorsun değil mi?"

"Baba, hayır, ben..."

"Büyünün yüzüne zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Asit..." Derken Liliana bir çığlık atmıştı. Çünkü babası uzanıp bir hamlede burnunu kırmıştı.

"İşte oldu," demişti sonra yüzünde pis bir gülümsemeyle. Bu sırada Liliana burnundan akan kanları önlüğüne silmeye çalışıyordu. "İyileştiğinde yine eskisi gibi çirkin olacak ama artık acı çekmekten korkmana gerek kalmayacak."

"Liliana."

Bu boğuk erkek sesi babasınınki gibi acıtıcı ve kötü değildi.

"Liliana." Bu kez sabırsız bir ton vardı seste.

Liliana başını çevirip karşısındaki buz yeşili gözlere baktı, kendisini çıplakmış gibi hissetmişti bu bakışlar karşısında. Damarlarındaki kan yine ısınmaya başlamıştı ama sakinleşmeyi başardı. Bu adam diğerlerine benzemiyordu, onu aşağılamıyordu ama tüm hayatını Kara Şato'da geçirmiş, bu yüzden de kadınlarla ilişkisi çok az olmuştu. Dünyanın en çirkin kadını bile çekebilirdi onun ilgisini.

"Sizin önünüzde soyunamam," diye tekrarladı Liliana. Kollarını göğsünde çaprazlayarak kabarmaya başlayan meme uçlarını gizlemişti.

Lord kaşlarını çattı. "Ben Kara Şato'nun Lorduyum, sen de benim hizmetçimsin. Aynı zamanda tutsağımsın."

"Bard sizin önünüzde çıplak mı yıkanıyor?"

"Bard'ın böyle bir şey yapmasını istemiyorum."

Liliana o anda pes ederse her şeyin biteceğini biliyordu. Prensin Elden'e dönmesini sağlamak için ona meydan okumak, onu sarsmak zorundaydı. "Öyleyse hikâye yok."

"Ya bana bir hikâye anlatırsın ya da zindanda açlıktan ölürsün."

"Tamam."

Lord homurdandı. Çıkardığı ses Liliana'nın tüylerini diken diken etmişti. Sonra arkasını döndü. "İki dakikan var."

"Gerçekten bu şekilde soyunacağımı..."

"İki dakikadan az vaktin kaldı."

"Sadece bir saniye geçti!" Liliana onun hile yapacağını anlamıştı, çarçabuk kıyafetlerini çıkarıp kendisini suya bıraktı. Tam suya dalarken Lord da ona dönmüştü.

Yüzünde derin bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. "Buhar seni iyice gizlemiş."

"Evet, öyle." Liliana nefes nefese kalmıştı.

"Bir dahaki sefere suyu bu kadar ısıtmayacağım." Lord gidip Liliana'nın giysilerini aldı, dikkatle incelemeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana dehşete kapılmıştı. "Ne yapıyorsunuz?"

Lord kaşlarını çatarak, "Bakıyorum," dedi. "Bunlardan hoşlanmadım." Sonra Liliana'ya hiç aldırmadan tunikle taytı bir iki hamlede paramparça ediverdi. "Çizmeler kalabilir."

"Dur!" Liliana havuzun kenarına uzandı ama Lord kıyafetlerini parçalamaya devam ediyordu. Kısa bir süre sonra yerde paramparça bir yığın halini almıştı bile her şeyi.

Liliana sinirinden ağlamak istiyordu, hiddetle ona baktı. "Ne giyeceğim şimdi ben?" Üzerindeki eski elbisesini kan lekelerinin çıkması için suya koymuştu ama o da ıslaktı işte.

"Bana bir hikâye anlatırsan sana elbise bulurum."

Liliana onun ciddi olup olmadığını kestiremiyordu ama onu tam da olmasını istediği yere sürüklediğinin farkındaydı. Böylece Liliana'ya Uçurum Muhafızı'nın kim olduğunu öğretecekti. Liliana derin bir nefes alarak suya gömüldü, hem sakinleşmek hem de saçlarını ıslatmak istiyordu. Sudan çıktığında biraz olsun kendine gelmiş gibiydi.

Bu sırada Lord da ellerinin üzerinde emekleyerek havuzun kenarında ona doğru ilerlemişti. Böylece neredeyse dudakları birbirine değecek kadar yakınlaşmışlardı birbirlerine. Bunu fark edince Liliana yeniden dehşete kapıldı, karşısındaki adama bir kadının bir erkeğe yaklaştığı gibi yaklaşması düşünülemezdi. Tekrar suya dalıp sırtı havuzun kenarına çarpana kadar kendisini geriye itti.

Banyo ne kadar büyük olursa olsun yine de birbirlerine fazla yakın duruyorlardı. "Sabun nerede?" diye sordu Liliana.

Lord elini havaya kaldırdı, avucunda bir sabun kalıbı duruyordu. "Çok güzel kokuyor."

Liliana yine kızmaya başlıyordu. "Onu bana ver."

"Hayır."

Liliana artık tahammül edemeyeceği bir noktaya gelmişti, sinirle adama su fırlattı. Ancak karşısındakinin ne kadar güçlü ve ürkütücü birisi olduğu ancak suyu fırlattıktan sonra gelmişti aklına. Lord irkilerek geri çekildi ama kızmış gibi görünmüyordu. Tam tersine, yüzündeki su damlalarını eliyle sildikten sonra gülümsemişti.

Liliana şaşkınlıkla durup ona baktı.

Lord sabunu tekrar kokladı, hayatında ondan daha güzel bir şey koklamamış gibiydi. Acaba o sabunla yıkandıktan sonra Liliana'yı da böyle koklar mıydı? Liliana alt dudağını ısırarak dikkatini toplamaya çalıştı. Ne kadar büyük bir ihtiras hissederse hissetsin Uçurum Muhafızı'nın kendisini bu şekilde koklamasını istemiyordu. Eğer damarlarında kimin kanının dolaştığını keşfederse lordun kendisinden nefret edeceğinden emindi.

Liliana aklına gelen bu düşünceyle buz kesmişti ki lordun sabunu ona uzattığını gördü. Liliana tam almak için atılınca biraz geri çekildi, bu kez biraz daha geriye gitmişti. Liliana bu oyunu biliyordu, oynamaya devam etti. Nihayet havuzun kenarında tamamen yüz yüze geldiler. "Sabunumu ver," diye fısıldadı Liliana. "Ben de sana üç prensle bir prensesin hikâyesini anlatırım." Bilerek Elden adını kullanmamıştı bu kez. Elden adı prensin benliğini çok derinliklerden sarsıyordu, onu dinlemek istemeyebilirdi.

Lord tereddüt etti. "Yakına gel."

"Burası yeterince yakın." Gerçekten de lordun canlı yeşil tonlardaki gözlerini gölgeleyen altın ışıltılı gür kirpiklerini tek tek seçebileceği kadar yakınında duruyordu.

Hayır.

İçindeki kan büyüsü durdurmuştu onu, böyle bir lüksü yoktu Liliana'nın. Buraya kayıp prensi büyünün hapsinden kurtarıp Elden'e götürmek için gelmişti.

Ondan sonra...

Babasını kurtaracak değildi. Ancak her durumda Kan Büyücüsü'nün kızı olarak kalacaktı. Elden Krallığı onu yargılayıp idama mahkûm etmese bile, en iyi ihtimalle diyarlarının dışında sürgüne gönderecek, Liliana sadece kaya yiyen canavarların yaşadığı bomboş ve çorak topraklarda çürüyecekti.

"Liliana."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana sabunu almak için uzandı. Lord o kadar hızlı bir şekilde geri çekildi ki Liliana çırılçıplak olduğunu unutarak yarı beline kadar sudan çıkmak durumunda kaldı. Sabunu alamadan tekrar suya dönerken, "Temizlenmemi istemiyor musun?" diye sordu.

Lordun yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

Liliana onun bakışları karşısında ürpermişti, kollarını suyun içinde bedenine sardı. "İyi o zaman, hikâye de yok."

Lord havuzun kenarına uzandı, dudaklarında halinden memnun bir gülümseme vardı. "Hiç kıyafetin yok."

Liliana ağzını açtı, lord ona gayet başarılı bir şekilde tutsak edildiğini hatırlatıyordu. "Seni... Ben..." Sonra ağzını tekrar kapattı, arkasını dönüp, sabunsuz da olsa vücudunu ovalamaya başladı.

"Liliana."

Liliana, sırtını döndüğü adamın gölgeleri bile korkutabilecek kadar muktedir olduğunu düşünmemeye çalışarak teninde fark ettiği bir kire odaklandı. Ne kadar da kirlenmişti böyle gerçekten! Biraz uğraştıktan sonra kiri çıkaramayınca durdu. Bu kir değildi. Liliana'nın unutup gittiği, eskilerden kalma bir yanık iziydi.

Gel buraya Liliana. Semender sadece merhaba diyecek.

Liliana o gün sesi kısılana kadar çığlık atmıştı, Büyücü ise gözünden yaşlar gelerek onun haline gülmüştü.

"Liliana."

Kara Şato'nun Lordu da babası gibi, ona emrederek söylüyordu ismini ancak onun tersine kanını dondurmuyor, tuhaf bir şekilde günahkâr bir sıcaklık uyandırıyordu.

"Liliana."

Bu kez lordun sesinde tekin olmayan bir sabırsızlık vardı. Liliana'nın içinden bir ses onu daha fazla kızdırmayıp yüzünü dönmesi gerektiğini söylüyordu ama bir yandan da o kadar öfkelenmişti ki, inadını sürdürmek istiyordu. Belki bu kadar basitti, lord onu incitecek olursa Liliana da içinde hissetmeye başladığı kırılganlık ve yumuşaklıktan kurtulurdu.

"Sabununu alabilirsin."

Liliana omuzunun üzerinden geriye baktı, lord sabunu havuzun kenarına bırakmış, kapının eşiğinde duruyordu. Onun büyüyle sabunu ondan yine uzaklaştıracağından korkarak öncelikle atılıp sabunu aldı ancak lordun böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. Sessizce, Liliana'nın sabunu alıp koklamasını izlemişti.

"Nefis," dedi Liliana mis gibi kokuyu içine çekerken. Sonra lordun banyodan çıkmaya hazırlandığını gördü. "Nereye gidiyorsun?" Az önceki davranışları babasının "küstahça" bulup şiddetle cezalandırdığı türdendi ama bu adam ona hiçbir şey yapmamıştı; ne canını yakmış ne kalbini kırmıştı. Liliana yüreğinin daha da yumuşadığını hissetti.

"Banyo yapman için seni yalnız bırakıyorum." Çok basit bir ifadeydi ama ses tonunda yoğun bir hayal kırıklığı hissediliyordu.

Liliana, lordun duygularını bu kadar açığa vurması karşısında irkilmişti. Bu adam duygularını saklamayı bilmiyordu hiç, bunu öğrenmesi gerekmemişti. "Daha hikâyemi anlatmadım ki," dedi Liliana içi titreyerek.

"Anlatacak mısın yani?"

"Elbette. Sözümü her zaman tutarım ben." Liliana bu sırada çok eski, kadınca bir güdüyü dinleyerek kolunu sabunlamaya başlamıştı. "Ancak sen bana eziyet ettiğine göre, ben de sana eziyet edeceğim."

Lordun gözlerinden bir pırıltı geçti ve iki adımda tekrar havuzun kenarına geldi. Kollarını tekrar havuzun kenarına koymuştu. "Benimle mücadele ediyorsun Liliana."

Bu cümle belki çok saçmaydı ama karşısındakinin kara lord olduğunu düşündüğünde pek de saçma olmadığını görüyordu. "Biraz," dedi Liliana. "Ama ciddi bir şekilde değil. Daha çok bir oyun gibi."

Lord bunu dikkatle düşündü.

"Köydeki çocuklar da oyun oynuyorlar."

Liliana sabunu havuzun kenarına bıraktıktan sonra saçlarına uzandı. "Çocukken sen ne yapardın?"

"Çocuk olduğum zamanları hatırlamıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana'nın elleri dolaşmış saçlarına takılıp kaldı. Babasının yaptığı büyü, prense çocukluğunu unutturmuş olmalıydı ya da gerçekten bir çocukluğu olmamıştı.

"Saçını yolacaksın şimdi."

"Banyodan sonra hepsini keseceğim, başka yolu yok."

Lord boğuk bir ses çıkardı. "Saçlarını senin için çözeceğim."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LILIANA güldü.

Uçurum Muhafızı daha önce de kadınların güldüğünü duymuştu. Jissa bazen gülerdi. Birkaç kez de köydeki kadınların güldüğünü duymuştu, onun yakınlarda olduğundan haberleri yoktu kadınların. Ancak Liliana'nın gülüşü çok farklıydı, onu duyunca kendisi de gülmek istiyor, göğüs kasları geriliyordu.

"Çok iyi," dedi büyücü kadın. Onun büyücü olduğundan emindi lord. "Peki nasıl bir büyü yapacaksın?"

Kadının yumuşak kıvrımlı omuzlarına baktı. "Arkanı dön ve beni bekle." Acaba onun ıslak omuzlarına diliyle dokunmak nasıl bir duygu olurdu?

Kadın önce tek kaşını kaldırdı ama söz dinleyerek yavaşça arkasını döndü. Bunun üzerine lord ayağa kalktı. "Bu sırada anlatacağın hikâyeyi düşün." Doğruca onun yanından ayrılıp mutfağa gitti. Neyi aradığını biliyordu, bir dolabın kapağını açtı. Jissa basit kozmetik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

malzemelerini burada tutuyordu. Bard çok ender konuştuğu zamanlardan birinde bunlara "Jissa'nın güzelleşme şeyleri" demişti hatta.

Uçurum Muhafızı aslında böyle şeylerle hiç ilgilenmezdi ama Bard gözleri parlayarak bunlardan söz edince merak etmiş ve bu dolabı öyle keşfetmişti. Dolaptaki her şey çok güzel kokuyordu ama aralarından birisinin Jissa'nın saçları gibi koktuğunu fark etti. Bulmuştu işte. Hemen şişeyi aldı, bunun yerine Jissa için dolaba güzel bir kalıp sabun bırakacağına söz verdi kendi kendine. Köye bir dahaki uçuşunda alırdı sabunu.

Köydeki tüm dükkân sahipleri geceleri siyah bir kutuya onun için malzemeler bırakırlardı. Kimsenin lordun bir eşyasını çalmaya cüret edemeyeceğini iyi bilirlerdi, üstelik lord aldıklarının karşılığını her zaman cömertçe öderdi. Lord tekrar banyoya dönerken Liliana onun hazine odasını görmeyi ister mi diye merak ediyordu. Aslında bir yandan onu banyoda bulmamayı diliyordu ama Liliana sabırla, sırtını dönmüş bir şekilde onu bekliyordu.

Lord kapıdan girerken, "Liliana," diye seslendi.

Liliana omuzunun üstünden ona doğru bakıp gülümseyince lord vücudunun tatlı bir sancıyla kasıldığını hissetti. "Ayak seslerini duymuştum zaten," dedi Liliana. "Ne var elinde?"

"Senin görmen gerekmiyor." Eğer görecek olursa işini kendisi halletmek ister diye korkmuştu lord. "Başını duvara çevir."

Liliana söyleneni yaptı.

Lord onun hemen arkasında diz çöktü, onunla daha önce kimsenin konuşmadığı bir şekilde konuşabilen ve onda kendisinin göremediği şeyleri görüyormuş gibi duran bu cüretkâr kadına dokunabildiği için kendisini mutlu hissediyordu.

Lord, Jissa'nın hoş kokulu yağını avucuna damlatırken Liliana, "Bir zamanlar üç prens ve bir prenses varmış," diye anlatmaya başladı. "İsimleri Nicolai..."

Liliana'nın birbirine dolaşmış buklelerini çözmeye uğraşırken lordun zihninde bir ateş yanmıştı sanki zırhının sivri uçları içeri doğru çekilmişti.

"Dayn, Breena ve..." diye devam etti Liliana.

Lord, "... Micah," diyen kendi sesini duydu. Liliana'nın saçlarındaki ellerini sıkıp yumruk yapmıştı. "Üçüncü prensin adı Micah olmalı, öyle diyecektin."

Liliana bir an hareketsiz kaldı. "Evet." Fısıltıyla konuştu sonra. "Prensin adı gerçekten de Micah'tı ve en küçükleriydi."

Lordun bir eli Liliana'nın ensesine dokununca Liliana ürperdi. Lord bunu fark ettiyse de elini çekmedi, herhalde Liliana için fazla soğuk gelmişti teni. Onun tenine dokunmak çok hoşuna gitmişti, kendisininkinden çok farklı yumuşak ve ince bir teni vardı Liliana'nın. "Nerede yaşıyorlarmış?" diye sordu. Liliana'nın dikkatini dağıtırsa ona daha rahat dokunabilirdi.

Liliana boğuk bir sesle, "Krallığın birinde," diye cevap verdi. "O toprakların sevgili kral ve kraliçesi olan babaları ve anneleriyle birlikte yaşıyorlarmış. Ancak bu hikâye onların hikâyesi değil. Bu hikâyede, bu dört kardeşin güçlü ve gururlu bir tek boynuzlu prensi nasıl yardıma çağırdıkları anlatılıyor."

Lordun aklına bir şey gelmişti. "Uyuduğum odada bir saat var," dedi. Bu sırrı Liliana'yla paylaşabilirdi çünkü kadın onun tutsağıydı ve kimseyle konuşamazdı. "Uyursam eğer tabii."

"Bir saat mi?"

Opal, zümrüt ve başka değerli taşlar ve metallerden yapılmış olan saat onun en eski hazinelerindendi. "Üzerinde bir tek boynuzlu deseni işlenmiş." Tek boynuzlu atlar çok asil ve muhteşem yaratıklardı.

Liliana'nın nefesi kesildi. "Görebilir miyim?"

"Eğer senden memnun kalırsam," dedi. Liliana'nın şimdiden gevşediğini, kaslarının eskisi kadar gergin olmadığını hissedebiliyordu. Acaba çırılçıplak önünde uzandığında baştan aşağı onu yavaşça okşasa daha da gevşer miydi, bacaklarını aralar mıydı? Daha bunu düşünürken sertleşmişti bile.

"Saat çok güzel ama arızalı," diye anlatmaya devam etti ama Liliana'yı nasıl soyabileceğini kuruyordu bir yandan kafasında. "Ak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

reple yelkovan o kadar ağır hareket ediyor ki neredeyse hareket ettiklerini bile algılayamıyorum. Üstelik bir türlü gece yarısını göstermiyor."

"Yine de gece yarısına fazla kalmadı değil mi?" diye sordu Liliana omuzunun üzerinden.

"Hayır." Lord bir parmağını onun ensesine yerleştirmiş, saçıyla hiç ilgilenmeden okşamaya başlamıştı. "Şu hikâyeyi anlat."

Liliana ürperdi. "Lordum..."

"Şurada sabun kalmış," diye mırıldandı lord. "Orayı temizliyorum." Yalan değildi aslında, kendisi koymuştu köpükleri.

Liliana, "Günlerden bir gün," diye anlatmaya başladı yeniden. "Ağabeyleri Micah'ı, kendilerinin güçlü bir tek boynuzlu atı yanlarına çağıracaklarını söyleyerek kandırmışlar. Micah küçük olduğu için onunla dalga geçiyorlarmış aslında, büyüyünce onun da böyle şeyler yapabileceğini söylemişler.

"Micah en çok ablasını severmiş. Ablası ona ağabeylerine aldırış etmemesini söylemiş ama Micah onlardan iddialarını ispatlamalarını istemiş. Bunun üzerine dördü birden, o diyarda gücün en çok yoğunlaştığı yer olan Çember Kayalar'a gitmişler."

"Eminim Micah ağabeylerinin anlattıklarının doğru çıkacağına inanmıyormuş," dedi lord.

"Hayır," diye içini çekti Liliana. "Artık başımı suya sokabilir miyim?"

Lord, Liliana'nın saçındaki köpüklere baktı. "Evet, sonra saçını biraz daha çözerim."

Liliana saçını suya sokup çıkardığında saçları dümdüz olmuştu ve çok güzel kokuyordu. Lord onun saçlarının çözüldüğünü anladı ama yine de eline biraz daha losyon alarak Liliana'nın gür saçlarını köpürtmeye başladı. Bir yandan bu yaptığının aynısını onun vücuduna da uygulamanın hayalini kuruyordu. Bir dahaki sefere suyu bu kadar ısıtmayacak, böylece fazla buhar oluşmayacağı için onu daha iyi görebilecekti. "Devam et."

"Çember Kayalar çok uzakmış. Micah da daha bebek olduğu için..."

Lord yüzünü buruşturdu. "Micah bebek değildi, sadece en küçükleriydi."

"Micah'a da böyle söylenmesi gerekiyordu ama nihayet Nicolai Micah'ı, onu sırtında taşırsa daha hızlı gidebileceklerine ikna etti. Böylece, kardeşlerini bir aslanın yırtıcılığıyla seven Nicolai, Micah'ı sırtına aldı."

Lordun gözlerinin önünde bronz tenli, gümüş rengi gözlerinde altın pırıltılar olan bir savaşçı belirdi. "Bu hikâyeyi nereden duydun?" diye sordu Liliana.

Liliana kollarını sabunla ovarken, "Aşçı anlatmıştı," dedi. "Bir zamanlar kralla kraliçenin yanında çalışıyormuş."

Lord, Liliana'nın kollarını sabunlamasını izledi. "Bana Micah'tan biraz daha söz et."

"Micah'ın en küçükleri olsa da en yüreklileriymiş aslında."

Lord bundan hoşlandığından emin değildi. "Çocuklar hakkındaki hikâyelerde yürekten söz edilmez."

"Öyle mi?" Liliana şaşırmıştı. "Haklı olabilirsin. Ama görüyorsun işte, Micah çok seviliyormuş. En küçükleri olduğu için çok şımartılmış."

"O kadar da şımartılmış olamaz." Lord neredeyse otomatik olarak karşılık vermişti. "Ne de olsa bir prensti o. Sorumlulukları vardı muhakkak."

"İyi ama o zaman daha bir bebekmiş," diye mırıldandı Liliana. "İki ağabeyi ve bir ablası varmış, o yüzden şımartılmış."

Lord saçını çekti.

"Kes şunu." Liliana lordun eline vurdu. "Hikâyeyi nasıl anlatıyorsam öyle dinlemelisin."

Aslında Liliana'nın kendisini yakalamasına izin veren lord, onun tenine dokunması üzerine tuhaf bir ses çıkarmıştı. "Bu tarafa dön Liliana." Liliana'nın göğüsleri fazla iri değildi ama tam dudaklarına göreydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana elini indirdi, bir an konuşamadı. Sonra, "Hayır, bu hiç güvenli değil," diye fısıldadı.

Lord o sırada onu ensesinden ısırmak istiyordu aslında, yine de bir şey yapmadı. Homurdanır gibi, "Devam et," dedi sadece.

Liliana'nın ürpertisi tam geçmemişti. "Micah çok şımartılmış, el üstünde tutularak büyütülmüştü ama zalim ya da kabalaşmamıştı. Annesinin ona ayırdığı topraklar üzerindeki hayvanlarla arası çok iyiydi, yaralı olanları kurtarırdı hep."

Lordun yüreği sıkışmaya başlamıştı, ellerini Liliana'nın omuzlarına koymuş, başparmaklarını dairesel hareketlerle dolaştırıp ensesini ovuyordu. "Annesi çok iyi biriymiş."

Parmakları Liliana'nın bir anlığına gerildiğini hissetti ama Liliana onun daha fazla yoğunlaşmasına izin vermeyerek hemen geri çekildi. "Sanırım saçım oldu."

Lord onun sırtını sıvazladı. "Peki ya kraliçe? Ondan söz et."

"Kral onun varlığının diğer yarısı olduğunu söylermiş. Tuhaf değil mi?"

Lord bunu düşündü. Kendini bildi bileli bu taş duvarların arasında, yapayalnızdı. Yanında kimse olmamıştı. Şimdi bile, Liliana istediği kadar yanında olsun, çırılçıplak yanına uzansın, yine zırhı girecekti aralarına. "Evet," diye cevap verdikten sonra avucuna aldığı suyu Liliana'nın omuzlarına döktü.

"Böylece, dört kardeş birlikte Çember Kayalar'a gitmişler," diye kaldığı yerden devam etti Liliana. "Başbaşa verip tek boynuzluyu çağırmak için bildikleri en iyi büyüleri fısıldamışlar."

Lord, Liliana'nın saçlarına biraz daha losyon dökerken onun ürperdiğini fark etti. "Üşüyorsun. Çıkalım banyodan."

"Evet, iyi fikir." Liliana tekrar suya dalıp çıktı. "Sen git."

O, Kara Şato'nun Lordu'ydu. Liliana'ya ayağa kalkıp karşısında çırılçıplak durmasını da emredebilirdi ama böyle yaparsa Liliana kasılır kalırdı, oysa onun yumuşacık halinden hoşlanıyordu. Dudakları Liliana'nın kulağını okşarken, "Banyon çok hoşuma gitti Liliana," diye fısıldadı.

Liliana, Uçurum Muhafızı odadan çıkarken hâlâ tir tir titriyordu ama soğuktan değil. Ona dokunan ellerdi böyle ürpermesine neden olan. Başını önüne eğince irileşmiş meme uçlarını ve kabaran göğüslerini görüp iniltisini zor bastırdı.

Lord birazcık daha kalsaydı, Liliana geriye uzanıp onun ellerini biraz da göğüslerinde dolaştırmasını isteyecekti neredeyse. Hayatında ilk kez bir erkeğin vücudunu okşamasını ya da sıkıştırmasını istiyordu. Lordun parmaklarının çok güçlü olduğundan emindi ancak onun canını acıtmamışlardı. Liliana, siyah zırhın sivri ve keskin uzantılarını hissetmemişti bile. Hissettiği tek şey yoğun bir haz duygusu olmuştu.

Yasaklanmış bir haz.

Lord ona göre değildi, Liliana bunun elbette farkındaydı. Babasının çocukluğunun son masumiyet zerrelerini de yok ettiği günden beri davrandığı şekilde, tutkusuz Liliana'ya dönmesi gerekiyordu. Banyodan çıktı, havluyla saçlarını ve vücudunu kuruladı. Sonra etrafına bakındı.

Kıyafetleri yoktu.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı. Sonra havluya sımsıkı sarınıp en yakındaki kapıyı açtı. "Eğer sanıyorsan ki..."

Girdiği oda boştu ama sözünü tamamlayamamasının sebebi bu değildi.

Odadaki yatağın üzerinde kıpkırmızı bir elbise duruyordu.

Liliana gözlerine inanamayarak yatağa doğru yürüdü, elbisenin yumuşacık kumaşına dokundu. Hayatı boyunca bu kadar güzel bir renkte, böyle bir elbisesi olmamıştı. Hep , "kâbus yüzlü" birine yakışacak, gri ve kahverengi şeyler giymişti. Babası ona böyle sesleniyordu ama bunda haksız değildi.

"Üç dakika daha veriyorum sana." Emir kapının diğer tarafından gelmişti.

Liliana son anda çığlığını bastırıp başını eğdi. "Ben kırmızı elbise giyebilecek bir kadın değilim." Aslında ne kadar çok istiyordu bunu.

"Hoşuna gitmedi mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayatımda gördüğüm en güzel elbise," dedi. Yalan söylemek elbiseye haksızlık olurdu.

"Öyleyse giy. Yoksa çıplak kalırsın." Lord bir an sustuktan sonra düşünceli düşünceli ona baktı. "Hımmm..."

Liliana ürpertiler içinde havluyu bıraktı, havlu yere düşerken uzanıp, kırmızı elbisenin yanında duran birbirinin aynısı incecik iki iç çamaşırından birini aldı. Göğüsleri için bir şey konmamıştı, bir külot da yoktu. Daha çamaşırı giyerken tüm vücudunu sardığını hissetmişti Liliana.

"Ah..." İnce iç çamaşırı onu zar zor örtmüştü.

"Geliyorum şimdi."

"Bekle!" Liliana hemen diğer çamaşırı bir çekmeceye tıkıp kırmızı elbiseyi üstüne geçiriverdi. Elbisenin sırtının bağcıklı olduğunu ancak o zaman fark etmişti. Elbiseyi yan taraflarından sıkı sıkı tutarak aynada kendisine baktı. Islak saçları yüzünü çevrelemişti, hâlâ biçimsiz bir yığın halindeydiler, yüzünde de bir değişiklik yoktu. Yine kâbuslardan fırlamış gibi duran bir surat vardı karşısında.

Ancak elbise... Ah, elbise...

Göğüslerini tam kavramış, beline tam oturmuş, hoş bir şekilde kalçalarına doğru dökülüyordu. Bu şekilde Liliana kendisini, çok hoş demeye dili varmıyordu ama ilk kez çirkinlikten uzak buluyordu. Dudakları büküldü, eğer o anda kapı aniden açılmış olmasa gözyaşlarına boğulabilirdi.

Dönüp lorda baktı.

"Jissa'ya ihtiyacım var."

Lord, yeşil gözlerini onun göğüslerinden alamıyordu. "Neden?"

"Elbisenin sırtındaki bağcığın bağlanması gerek."

"Ben yaparım." Lord kapıyı kapatarak Liliana'nın itiraz etmesine izin vermedi.

Lordun ellerini sırtında hissedince Liliana ne yapacağını bilemedi. Eğer vücudunun bu dokunuşlara tepki vermesine izin verecek olursa görevini tamamlaması mümkün değildi. "Bu hiç uygun değil bence."

"Kara Şato'dayız. Burada kuralları ben koyarım."

"Zorbaca davranmak hoşuna gidiyor olabilir ama bunu kabul edecek değilim."

Lord'un bakışları göğsüne doğru kayınca Liliana konuşurken kolunu salladığı için elbisenin aşağıya doğru kaydığını ve bir göğsünün neredeyse açıkta kaldığını fark etti. "Bu şekilde bakmak büyük kabalıktır."

Lord yavaşça başını kaldırıp ona baktı. Bakışlarında öyle bir ifade vardı ki, Liliana'nın yanakları kıpkırmızı oldu, tüm vücudunu ateş bastı. Lord yavaşça ona yaklaşırken Liliana geri çekilmek istedi, tökezledi. Nihayet tuvalet aynasına çarparak durdu.

Lord o kadar yakınında durmuştu ki Liliana göğüsleri ona çarpar korkusuyla nefes almaya bile korkuyordu. "Arkanı dön," dedi lord. Bu sırada ellerini tuvalet aynasına koymuş, Liliana'yı kollarının arasına hapsetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DOKUZUNCU BÖLÜM

LILIANA savaşı kaybettiğinin farkındaydı, arkasını döndü. Lord çok uzun boylu olduğu için aynadan onun yüzünü, sırtına nasıl büyük bir dikkatle baktığını görebiliyordu. Onunla bu kadar yakın olmanın etkisinden kurtulabilmek için gözlerini sımsıkı kapattı, elbisenin iplerinin bağlanmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Artık göğsü sıkışmaya başlayan Liliana güçlükle nefes alıyordu. "Lordum?"

"Daha önce bunu hiç yapmadım," diye mırıldandı lord. Liliana onun bambaşka bir şeyden söz ettiğinden neredeyse emindi.

Gözlerini hafifçe aralayınca lordun büyük dikkatle ipleri ufak ufak bağlamaya çalıştığını gördü.

Fazla sıkı olmuştu. "Nefes alamıyorum," dedi Liliana.

Bağları gevşetirken, "Giymediğin renkler var mı?" diye sordu.

Liliana gözleri kıstı. "Kahverengi, gri ve siyah."

Lord güldü. Gülüşü öyle baştan çıkarıcıydı ki Liliana elbisenin bağlanması bittikten sonra lord onu kendisine çevirip ellerini kalçalarına koyunca itiraz etmedi. Lord yavaşça ona doğru eğildi, yüzünde çok eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. "Yalancı."

Liliana, lordun sıcak nefesini yanaklarında hissederek irkildi. "Şey..." Ne yapacağını bilemiyordu, paniğe kapılmak üzereydi ki tuvalet masasındaki fırça çarptı gözüne. "Saçlarımı taramam gerek yoksa yine karmakarışık olurlar."

Lord ondan önce davranarak tarağı aldı. Liliana bir sonraki hareketi kestirebiliyordu ancak düşündüğünün tersine lord ondan arkasını dönmesini istemedi. Bunun yerine biraz geri çekilip alaycı bir ifadeyle elindeki tarağa baktı. "Bunun için ne yaparsın?"

"Ne mi?" Lord ona şantaj yapıyordu! "Hikâyenin kalanını anlatırım."

Lord elini salladı. "Onu zaten her durumda anlatacaksın, bir daha banyo yapmak istiyorsan."

Liliana elini beline dayadı. "Ne istiyorsun?"

"Gerçek kremalı böğürtlenli tart."

"Böğürtlenli tart mı?" Bu, Elden'de çok bilinip sevilen bir pastaydı.

"Evet." Lord tarağı elinde tutuyordu hâlâ.

Liliana ona sormasa da lordun çocukluğundan beri bu pastayı yemediğini biliyordu ama şimdi hatırlamıştı işte. Yüreği umutla doldu. Yine de tart yapmayı hemen kabul etmeyecekti, bu çok şüphe uyandırırdı. "Böğürtleni nereden bulacağım?" Elden'de bile böğürtlen yok gibiydi artık, tüm bitkiler ölüyordu çünkü.

"Böğürtleni ben bulurum, sen tartı yaparsın."

"Önce tarağımı ver."

"Tarttan sonra."

"O zaman saçlarım çoktan kurur, tarak işe yaramaz."

"Beni kandırmaya kalkma Liliana."

İsminin telaffuz edildiğini duyunca Liliana'nın içi titredi. "Kibar davranmayı reddeden ben değilim." Elini uzattı. "Tarak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lord yeniden yakınına geldi. "Pekâlâ." Sonra da tarağı Liliana'ya uzatıp odadan çıktı.

Liliana'nın dizlerinin bağı çözülmüştü, yatağın kenarına yığılarak oturdu. Uçurum Muhafızı'nın böyle olmaması gerekiyordu. Hırsla saçlarını taramaya koyuldu. Saçları taranınca sonra dalgalar halinde omuzlarından dökülmüştü. Kuruduklarında daha da yumuşak görüneceklerini biliyordu.

Ruhunun kadın yanı halinden çok memnundu. Saçları hiçbir zaman böyle, annesinin ya da babasının sevgililerinin saçları gibi yumuşak olmamıştı. Yedi yaşına gelip de suya büyü yaparak uzatabileceğini keşfedene kadar babası onun hep soğuk suyla ve çok sert bir sabunla yıkanmasına izin vermişti.

Zayıfsın, çok zayıfsın... Biraz direnç kazan.

Banyodan neredeyse morarmış olarak çıkardı. Banyo yapmaya itiraz ederse çok daha kötü bir şekilde cezalandırılacağını biliyordu.

Tarağı kenara bıraktı, elbisesinin yumuşak kumaşına tekrar dokundu. Kapıda kimsenin olduğundan emin olduktan sonra, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Böğürtlenler nefis görünüyordu. Liliana, "Aşçı, bazen böğürtlenlerin süt ve şeker eklenerek yendiklerinden söz etmişti," dedi Jissa'ya. Kırmızı elbiseyi giymesinin üzerinden daha on iki saat geçmeden, tartta kullanacağı böğürtlen püresini hazırlıyordu.

Jissa'nın gözleri kocaman açıldı. "Çok lezzetli olmalı."

Liliana, kahverengimsilerin tatlıya bayıldıklarını hatırladı. "Deneyelim mi ne dersin?" diye sordu. "Efendi hazretleri o kadar çok böğürtlen getirmişler ki eksildiğini fark etmez bile."

Jissa hemen atıldı. "Böyle konuşmamalısın Liliana! Efendi hazretleri de nasıl lâf öyle, bir duyarsa, aman aman!"

"Merak etme Jissa. Beni zindana atmakla tehdit eder, ben de ona yemek yapmayacağımı söylerim." Jissa'nın endişeli haline güldükten sonra bir kaba biraz böğürtlen püresi koydu. "Şuna biraz sütle şeker eklemeye ne dersin?"

Jissa dudağını ısırdı. "Bunu yapmamamız gerek."

Liliana sesini alçalttı. "Kimseye söylemem."

Jissa sonunda pes etti. Böylece, Liliana pişirdiği tartın üzerine hazırladığı böğürtlen püresini yayarken o da onun yanında sütlü karışımı hazırladı. Liliana, kendi bulduğu tarife göre yapmıştı pastayı. Aşçı bile tereyağını bol kullandığı bu tarifi çok beğenmişti. Liliana da pastayı babası için değil, onun için yaptığını söyleyince aşçı çok sevinmişti. Liliana Kara Büyücü için yapmazdı ama Kara Şato'nun Lordu için yapacaktı.

Jissa, "İşte oldu!" dedi sevinçle. "Denesene!"

Liliana kendisini bir çocuk gibi hissederek, böğürtlenli sütten bir yudum aldı. İkisi de sütün tadına bayılmışlardı. Jissa süt bıyığını silerken, "Bard buna bayılacak, eminim," dedi.

"Efendi hazretleri de öyle."

"Liliana."

Liliana gülerek iki bardağa daha böğürtlenli süt doldurdu. "Hadi, bunları onlara götürdü. Eğer benim nerede olduğumu sorarsa, kendisinin lanet tartıyla uğraştığımı söylersin." Gece çökmüş, uyku vakti gelmişti ama lord tart yemek istiyordu.

"Çok münasebetsizsin, başına dert açacaksın." Jissa başını iki yana sallayarak, elindeki bardaklarla mutfaktan çıktı.

Tam o anda mutfakta ufak bir tıngırtı duyuldu. Liliana parmağını dudaklarına koyarak, "Şişştt..." dedi. "Senin burada olmaman gerekiyor."

Küçük arkadaşı arka ayaklarının üstünde doğrulmuş, ona en sevimli haliyle bakıyordu. Sanki ne kadar temiz olduğunu anlatmaya çalışır gibiydi. Liliana, "Ah, ne kadar da nazlısın sen," dedi gülümseyerek. Farenin de kendine göre bir büyüsü vardı işte.

"Böğürtlenler sana göre değil," dedi minik hayvana. Farenin yüzü asılmıştı. Bunun üzerine Liliana, tartın böğürtlensiz kısmından bir parça koparıp ona uzattı. "Al bakalım dostum. Şimdi, Jissa seni yakalamadan git buradan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fare minik burnunu heyecanla oynatarak parçayı kaptı, hemen oradan uzaklaştı. Liliana ellerini yıkayıp tekrar tartın üzerini kaplayacağı böğürtlenli ve taze peynirli karışımı yapmaya koyuldu. Bu da hazır olduktan sonra tartı fırına attı, on beş dakika sonra çıkaracaktı. Bu sırada kremayı çırpmaya başladı.

Derken kapının açıldığını duydu. "Jissa, tart hazır olmak üzere..." diye söze başlamıştı ama içeri giren Jissa değildi.

Liliana kremayı çırpmaya devam ederek, "Şu anda benim bölgemdesin," dedi.

Karşı tarafın itiraz edeceğini ve tartışacaklarını bekliyordu ama lord doğruca fırının yanına gitti. Liliana hemen, "Dur!" diye atıldı. "Eğer şimdi kapağı açarsan tartı mahvedersin!"

Lord homurdanarak durdu, sonra Liliana'nın yanına gelip onun kremayı çırpmasını izlemeye başladı. Liliana onun kremaya parmağını daldırmak istediğinden huylanmıştı. Tabağı ondan uzaklaştırdı hemen. "Uslu durmazsan tarta tuz koyarım."

Lord ona biraz daha yaklaştı, kremanın peşindeydi.

Liliana geri çekildi.

Lord bir adım daha yaklaştı.

Liliana başını kaldırıp ona baktı, kızmak üzereyken karşısındakinin bakışlarından ne kadar eğlenmekte olduğunu gördü. Lord onunla oyun oynuyordu. Bunu fark edince Liliana çılgına döndü, bir parmak kremayı lordun burnuna sürüverdi. "Al o zaman!"

Lord şaşkınlıkla ona baktıktan sonra burnundaki kremayı temizledi. Bu sırada zırhının sivri uzantıları belirmemişti. Liliana, lordun elinin bileğine kadar tertemiz ve doğal haliyle durduğunu fark etti şaşkınlıkla. Lord parmağını büyük bir dikkatle yalayarak kremanın tadına bakarken artık Liliana için oyun bitmişti; tüm dikkatini elindeki kremaya verdi, çırpmaya devam etti.

Belki de bu yüzden lordun ona yaklaştığını fark etmemişti. Lord onun iki elini de sımsıkı tuttu. Liliana itiraz edip onu itmeliydi ama böyle bir şey yapmadı, elinden geldiğince kremayı çırpmaya devam

etti. Hiç böyle bir şey hissetmemişti, daha önce hiç kimse ona bu şekilde dokunmamıştı.

Kara Şato'nun Lordu'nun hayatı boyunca bu şatoda hapis hayatı yaşadığını düşününce içi burkuldu. Bu adam, bir kez Elden prensi olduktan sonra dünyanın en güzel ve çekici kadınlarının yatağına girmek için birbirleriyle yarışacaklarını bilmiyordu ki. Liliana o kadınların yanında, babasının hep söylediği gibi bir hilkat garibesi kalırdı. Bu aklına gelince gururu kırıldı ama yine de geri çekilmedi.

Çünkü bu adamın ona bakışı, ona değer veriyormuş gibi davranması Liliana'yı büyülüyordu. Nihayetinde bu ilgi kırıntılarının tadını çıkartamayacak kadar da gururlu değildi. Daha sonra bu yaptıklarından utanç duyacağını biliyordu ama şimdi lord onun çevresinde bu kadar arzu doluyken anın keyfini çıkaracaktı.

"Yumuşacıksın."

Lordun sesini kulağının dibinde duyunca irkildi, söylediğini anlaması için kendisini zorlaması gerekti. "Şişman mıyım yani?"

"Ben öyle bir şey söylemedim." Lord ona biraz daha yaklaştı. "Her yerin kemikli, burası hariç..."

Liliana'nın teni ateş gibi yanıyordu. Vücudunun diğer bölümlerinin ne kadar sıska olduğu önemli değildi, bir bölgesinin yuvarlak ve dolgun olması hoştu tabii. "Böyle konuşman kibarca değil."

"Değil mi?" Lord eğilip kulağına sıcacık fısıldamıştı. "Sana daha fazla yemeni emrediyorum. Yumuşaklıktan hoşlanırım."

Lord bu şekilde devam ederse Liliana yarı çıplak bir şekilde tezgâha uzanacağından korkmaya başlamıştı. "Tart!" diye bağırdı can havliyle. "Fırından çıkarmam gerek yoksa yanacak."

Lord geri çekildi ama onu bırakmadan önce dudakları Liliana'nın boynunda şöyle bir gezinmişti. Liliana onun temasından uzaklaştığı için neredeyse pişmanlık duyarak kalın bir mutfak örtüsü alıp fırının kapağını açtı, tepsiyi çıkardı. Sonra tepsiyi büyük bir dikkatle tezgâhın üzerine bıraktı.

Kara Şato'nun Lordu hemen yanına gelmişti. "Bana ver."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana onun nefesini ve kokusunu arkasında hissedince arkasına dönmek istedi. "Eğer soğursa tadı daha iyi olur," diyebildi.

"Bana yalan söylemiyorsun Liliana, değil mi?" Lord, bu yumuşak ve sakin tonu bir şeyi gerçekten elde etmek istediği zaman kullanıyordu. Bu sırada uzanmış, Liliana'nın ensesini kavramıştı. Eli sıcacık ve sertti.

Liliana cevap veremeden lord başını çevirdi. "Gitmem gerek. Uçurum halkına efendilerinin varlığını hatırlatmalıyım."

Lord gittikten sonra Liliana külçe gibi olduğu yere yığıldı. Bu adam her şeye hâkimdi, çok güçlüydü. Liliana böyle biriyle, tüm sınırları zorlayarak çok tehlikeli bir oyuna kalkışıyordu. Eğer biraz daha ileri gidecek olsalardı lord onun kim olduğunu anlar ve...

"Benden nefret ederdi." Bunu fark etmek çok acıydı ama aynı zamanda Liliana'yı rahatlatmıştı. "Senin için mutlu bir son yok bu işte Liliana," dedi kendi kendine. Eğer böyle olacaksa, tüm bunlar yaşanırken kendisi için de keyifli anlar yaşamasının ne sakıncası vardı? Hiç de öyle bir kadın olmadığını düşünürken lord ona çok çekici bir kadınmış gibi davranıyor, ona kendisini böyle hissettiriyorsa? Belki bu Liliana'yı hırsız ve yalancı yapardı ama her şey olup bittikten sonra Liliana ya ölmüş olacak ya da sürgüne gönderilecekti ve lord eninde sonunda onu affedecekti.

Liliana kendisini olayların akışına bırakmaya hazırdı ama birden ürperdi. Çok da uzak olmayan bir çevrede kan büyüsünün varlığını hissetmişti. Dehşet ve öfke içinde mutfak kapısını açıp Kara Şato'nun büyük, ağır kapısına doğru koştu.

Birdenbire ortaya çıkan Bard yolunu kesti.

Liliana onun anlaması için yalvararak, "Kan büyüsü," dedi. "Yakınlarda kan büyüsü var."

Adam bir an ona baktı. "Burada kal."

"Hayır! Anlamıyorsun! Bu kan büyüsü birisinin kurban edilmekte olduğu anlamına geliyor!"

Bard'ın kılı kıpırdamamıştı. "Burada kal."

Liliana dilini ısırdı. Sonra devasa adamın çuval gibi yere yığılmasına neden olan birkaç büyülü söz mırıldandı. Bard kendinden geçmiş bir halde yatarken belindeki hançeri aldı. "Üzgünüm, birazdan gözlerini açarsın."

Ardından kapıyı açtı, zifiri karanlık geceye daldı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ONUNCU BÖLÜM

LILIANA'nın ayağında birkaç saat önce mutfakta bulup giydiği süslü terliklerle keskin kayaları aşıyor, Fısıldayan Orman'ın sık dalları arasında yolunu bulmaya çalışıyordu. Çağıldayarak akan bir nehrin üzerindeki yosun tutmuş köprüyü geçerken neredeyse kayıp düşecekti. Eteğini tutup biraz yukarı çekerek yoluna devam etti.

Nihayet köyün ışıkları görünmeye başlamıştı. Her ne kadar sıcak ve cazip görünse de bu, sülfür büyüsünün ışığıydı. Liliana kusmamak için kendisini zor tutarak köye doğru ilerlemeye devam etti. Çok dikkatli ilerliyordu çünkü eğer köye zamanında varamazsa bir masumun canına kıyılacağını biliyordu. Babasıyla çırakları her zaman masumları kullanırdı. Onların kanının daha saf, daha canlı olduğunu söylerlerdi. Ama bu gece bunu yapmalarına izin vermeyecekti Liliana!

Köyün sınırına geldiğinde bir an durdu, şeytanın tam olarak nereye yerleştiğini saptaması gerekiyordu. Avucuna ufacık bir çizik attı, bu sırada yere bir damla bile kanın damlamamasına dikkat etmişti. Sonra, kara kötülüğün yerini bulabilmek için büyülü sözlerini fısıldadı. Büyüsü tereddütlüydü, kötülüğü bulmak istemiyordu. *Masumlar,* diye fısıldadı Liliana. *Masum kanı.*

Büyüsü tereddüt etmiyordu artık. Liliana'nın büyü gücü tüm hızıyla köyü dolaştı, ağılların ve kulübelerin etrafını gezdi, bomboş sokakları hızla geçti, yeşil çayırlara uzandı.

Büyüsü, pisliği gördüğü anda tısladı. Kara büyü zavallı bir adamın boynuna sarılmış, onu boğmaya uğraşıyordu. Büyüsü onun üzerine atılacakken Liliana onu geri çekti. *Bekle. Bekle. Sadece bir şansımız var.* Liliana sadece kendi gücünü kullanırken kan büyüsü yapanlar savunmasız insanların güçlerini de kullandıkları için ondan daha güçlüydüler.

Bu defaki ince, yakışıklı bir adamdı. Yerde baygın yatan hizmetçiyi gece ormanda onunla buluşmaya ikna edebilmesini de güzel yüzüne borçluydu herhalde. Elinde tuttuğu bıçakla kızın üzerine eğilmişti. Liliana onun ne yapacağını biliyordu. Kızın boğazını kesecek, kanının damla damla akmasını sağlayacak, bu sırada onun tüm yaşam enerjisini emecekti. Bu da zavallı kız için uzun ve acılı bir ölüm demekti.

Büyücü kızın üzerinde kendisine has mühür işaretini yaparken Liliana onu tanıdı. Gencecik görünmesine rağmen en yaşlı büyücülerden biriydi bu. Hem yaşlı, hem de güçlüydü. Liliana oraya krallığı kurtarmak için gitmiş, bunun için çok uğraşmıştı. Şimdi hizmetçi bir kızı kurtarmak için kendisini tehlikeye atması aptalcaydı. Eğer orada ölecek olursa Kara Şato'nun lordu kim olduğunu asla hatırlamaz, yurduna dönmezdi.

Böylece Elden diyarı sonsuza dek babasının olurdu.

"Hayır," diye fısıldadı. İçindeki bu sese karşı çıktı.

İnsan hayatı her şeyden değerliydi. Liliana şimdi karşısındaki şeytana boyun eğerse bir diyarı nasıl kurtarabilirdi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gölgelerin içinden çıkarak yavaşça büyücüye doğru yürüdü. Ancak büyücü onun varlığını sezmişti, ona döndü. "Liliana!" Liliana dehşete kapılmıştı. "Baban seni arıyor," diye devam etti büyücü. Gözleri kötülükle parlıyordu. "Seni eve götüreceğim."

"Bunun için ödülün ne olacak?"

"Uçsuz bucaksız araziler, dünyanın altını ve güç..." Büyücü zevkle ürperdi. "Ives'le yapılan anlaşmanın hükmü kalmadı." Ives, babasının Liliana'yı evlendirmek için anlaştığı adamdı. "Seni kim bulursa eş olarak alıp yatağına atacak." Adam bu fikirden iğrendiğini saklamaya gerek görmemişti. "Onun kızısın ne de olsa."

Liliana, bu sinsi yaratığı ortadan kaldırmak için tam da bu gücü kullanacaktı. Bard'ın hançerini önlüğünün kıvrımları arasında gizleyerek büyücüye biraz daha yaklaştı. "Bu köye bunun için mi geldin?"

"Diğerleri kraliyetin dört bir yanına dağıldılar ama ben senin en akla gelmeyecek şeyi yapacağını biliyordum. Uzun süredir seni gözlüyordum zaten, başkalarının sandığından daha zekisin."

Bu iğrenç adamın onu gözlediğini düşününce Liliana'nın tüyleri diken diken olmuştu. "Senin gibiler Uçurum'a gelince neler olur, bilirsin." Babası bile bundan korkar, bu diyara ayak basmazdı örneğin.

Büyücünün gözlerinde bir anlık bir tereddüt belirdi. "Biraz güç toplar toplamaz ayrılacağız buradan."

"Evet." Liliana bunu der demez adamın boynuna atıldı.

Iskalamıştı.

Hançer adamın elmacık kemiğini hafifçe sıyırmış, büyücü aynı anda tüm gücüyle Liliana'yı geriye doğru fırlatmıştı. Liliana onu devirmek için büyüsünü kullanmak istemiş ama adamın ancak biraz sendelemesine neden olmuştu, yere yıkamamıştı. Adam yanağından kanlar akarken arkasındaki hizmetçi kıza dönmüştü. "Önce şunun tadına bakacağım, sonra seninle ilgilenirim." Hizmetçi kızı öpmüş uzun tırnaklarını acımasızca göğsüne batırmıştı. "Bunun tadını uzun uzun çıkaramam çok acı."

Liliana kaburgalarında öyle yoğun bir acı hissediyordu ki zorlukla nefes alıyordu. Bu şekilde büyücüye doğru sürünerek yaklaşmaya çalıştı. Aşağılık yaratık onun işini bitirdiğini sanıyordu ama yanılıyordu. İşi bitmemişti belki ama yine de geç kalmıştı. Büyücü hazırlıklarını tamamlamış, kızın yanında diz çökmüştü. Keskin bıçağını kızın boynuna dayamıştı bile.

"Hayır!"

Büyücü gülmeye başladı. Sonra birden Liliana'ya doğru döndü. Boynu, gölgelerin arasından aniden çıkan bir elle kırılırken gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Yüzünde bir sıcaklık ve ılık, ıslak bir bez vardı. Göğüs kafesi hâlâ ağrıyan Liliana, bitki çayının rahatlatıcı kokusunu içine çekti. Göz kapaklarını zorlukla araladığında, artık en yakın arkadaşı haline gelen kahverengimsiyi, Jissa'yı buldu yanında. "Jissa..." Sesi boğuk ve pürüzlü çıkıyordu.

"Ah, nihayet uyandın, nihayet!"

Jissa, Liliana'nın yatakta doğrulup oturmasına yardım ederken gözlerinden kocaman ve yuvarlak, mavi gözyaşları yuvarlanıyordu. "Öldüğünü sandım." İçmesi için Liliana'nın dudaklarına bir bardak su yaklaştırdı Jissa.

Liliana birkaç yudum su içtikten sonra bardağı itti, arkadaşının eline dokundu. "Ya kız?"

"Kurtuldu, kurtuldu." Jissa gözyaşlarını sildi ama hemen yeni damlalar belirdi. "Hiçbir şey hatırlamıyor ama."

"İyi." Liliana büyük bir suçluluk hissiyle, "Bard?" diye sordu.

Jissa, Liliana'nın sırtını hafifçe okşadı. "Senin için çok endişelendi, kapıdan hiç ayrılmadı."

Liliana aslında Bard'ın gardiyanlık yaptığından emindi ama bunu Jissa'ya söylemedi. "Ne zamandır uyuyorum?" Üzerinde yine kahverengi elbisesinin olduğunu fark etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lord dün gece seni buraya getirdiğinden beri. Şimdi sabah oldu, güneş doğdu." Jissa sesini iyice alçalttı. "Lord çok kızgındı. Hem de çok."

"Üzgünüm."

Jissa başını iki yana salladı, güzel gözyaşlarını yeniden sildi. "Jissa'yla hep yumuşak sesle konuşurdu o. Ama sen... Sen olunca homurtulu, korkunç sesler çıkarıyor." Bu sırada kapı birdenbire ardına kadar açıldı.

Jissa irkilerek dönüp, kapıda duran yeşil gözlü adama baktı. Liliana arkadaşının tereddüdünü anlamıştı. Kahverengimsi orada kalarak onu Uçurum Muhafızı'ndan korumak istiyordu. Liliana başını sallayarak, "Sen git Jissa," dedi.

Jissa'nın kocaman gözleri daha da açıldı. "Liliana..."

"Şişştt... Bana daha sonra böğürtlen suyu getir ama."

"Evet evet, senin için yaparım hemen."

Jissa çıkınca Kara Şato'nun Lordu kapıyı kapatıp Liliana'nın yanına geldi, zırhlı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kaçtın."

Liliana bunu duymayı beklemiyordu. "Sadece kızın hayatını kurtarmak istemiştim."

"Kara Şato'dan ayrılmaman gerekirdi."

Liliana ona daha fazla bakamadı, boynu ağrımıştı. Başını önüne eğdi, battaniyenin üzerindeki ellerine baktı. "Beni zindana kapatman gerekecek."

"Elbiseni yırtmışsın."

"Hayır!" O kırmızı elbise, hayatında sahip olduğu en güzel elbiseydi. Eline bir damla gözyaşı düştü.

"Ağlama." Resmen bir emirdi bu.

Liliana burnunu çekip ağlamamaya çalıştı. Daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı. Babası onu korkutmaya ya da üzmeye çalıştığı zamanlarda ağlamamayı öğrenmişti ama şimdi gözyaşları sicim gibi akıyordu.

"Sana başka bir kırmızı elbise bulurum."

Liliana elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Bulur musun?"

Lord ona baktı. "Evet. Ama ağlamaman gerek. Eğer ağlarsan sana elbise falan bulmam."

"Normalde ağlamam ben."

"Hiçbir zaman ağlamayacaksın."

"Şey, bazen ağlayabilirim, kadınlar arada sırada ağlarlar."

Lord kaşlarını çattı. "Yılda kaç kere?"

Liliana kısa bir süre düşündükten sonra, "Beş ya da altı," diye cevap verdi. "Aslında bunlar da kısa sürer, genellikle yalnız başıma olurum." Liliana şatonun karanlık köşelerine sinerek, kimseye görünmemeye çalışarak ağlardı hep.

Lordun kaşları daha da çatıldı. "Yılda birkaç kez ağlamana izin veriyorum ama benim yanımda ağlayacaksın."

"Neden?"

Lord onun fısıltıyla sorduğu soruya cevap vermedi. Bunun yerine yatağın kenarına oturup, Liliana'nın çenesini tuttu, hafifçe kaldırdı. "Sende kan büyüsünün tadı var." Bakışlarında çok şey bildiğini gösteren bir ifade vardı.

Liliana'nın yüreği ağzına gelmişti. "Evet."

"Sen bir kan sihirbazısın."

Liliana paniğe kapılmaya başlamıştı. "Ama ben cana kıymıyorum," diye atıldı hemen. "Kendi kanımı akıtıyorum." Aslında kan büyüsünde yanlış bir şey yoktu, nasıl uygulandığı önemliydi.

Liliana elini uzatarak avucundaki kesiği gösterdi ona. Lord bir şey söylemeyince kollarını uzattı. "Görüyor musun?" Kollarının bronz teninde küçük, birbirine paralel kesikler vardı. "Kendi kanım. Başka kimseninki değil."

Lord elini onun çenesinden çekerek kolunu tuttu, başparmağıyla bir yarayı hafifçe ovdu. "Acıyor mu?"

"Evet, ama çok az."

"Benim büyüm acı vermez."

Liliana bir an nefes alamadı. Lord, Uçurum Muhafızlığı'nın dışında ilk kez büyüden ve büyü gücünden söz ediyordu. "Çünkü gücünü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bambaşka bir yerden alıyorsun." Lord gücünü Elden'in kraliyet ailesinden alıyordu, vücudundaki her hücre saf ve güçlüydü, tertemizdi.

Ancak, Liliana'nın arşivlerde rastladığı bilgiler doğruysa Elden ailesinin en genci aynı zamanda toprak sihirbazıydı. Elden diyarına ayak bastığı anda o toprakların tüm gücünü kullanabilecekti. Elbette babasından geriye kalan gücü...

"Burası diyarların sınırında kalıyor," dedi lord. "Kötüler buraya gelmekten korkarlar, üstelik kan büyücüleri için çok az kaynak vardır. O zaman o büyücünün ne işi vardı burada?"

Liliana boğazındaki düğümü çözmek için yutkundu. "Babam çok güçlü bir adamdır," dedi. Kendisini ip cambazı gibi hissediyordu, kelimelerini çok dikkatli seçmek zorundaydı. "Benim eve dönmemi istiyor."

Lordun yüzündeki ifade gece gibi karardı hemen. "Yoksa sen gitmek istemiyor musun?"

Liliana başını iki yana salladı. Bir sonraki sorunun gelmemesini diliyordu ama korktuğu gibi, lord, "Neden?" diye sordu.

Çünkü babam Kan Büyücüsü. Çünkü babam senin krallığını çaldı, annenle babanı öldürdü, annen sizleri kurtarabilmek için ağabeylerinle ablanı ve seni farklı zamanlarla farklı yerlere dağıtmak zorunda kaldı. Çünkü benim babam şeytanın ta kendisi.

Bunların hiçbirini söyleyemezdi ama yalan söylemesi de gerekmezdi. "Çünkü beni adamlarından biriyle evlendirmek istiyor." Ives'in de kanı babasınınki kadar zehirliydi. Liliana'ya kertenkele gözlerine benzeyen gözleriyle bakıyor, babasın onu kırbaçlarken diliyle dudaklarını yaralıyor, fırsatını her yakaladığında Liliana'nın kulağına son derece müstehcen vaatler fısıldıyordu.

Gerçi, diğer büyücünün söylediği doğruysa artık babasının adamları için ödül yerine geçiyordu. Bunun hiç önemi yoktu. "Babamın adamı hiç iyi birisi değil." Hiçbirisi iyi değildi ki.

"Evlenmeyeceksin." Bu da bir emirdi. "Sen artık Kara Şato'nun Lordu'na aitsin."

Liliana şaşkınlıkla ona baktı. "İnsanlara sahip olamazsın."

Lord, Liliana'nın bileğini sıktı. "Kim itiraz edecek buna?"

Liliana iki gün sonra köye doğru yürürken hâlâ kızgındı. Üzerinde kahverengi bir elbise vardı. Liliana lordun bu elbiseyi kaçtığı için onu cezalandırmak amacıyla verdiğini düşünüyordu.

Yaşananların bir tek iyi yanı olmuştu. *Efendi hazretleri* artık onun kaçmayacağına inandığı için Jissa'yla birlikte alışverişe gitmesine izin vermişti. "Kendisini ne sanıyor ki? Bana böyle emirler yağdırıyor. Sanki benim kendi düşüncem olamazmış gibi!" Liliana söylenip duruyordu.

Jissa boş sepeti diğer koluna alıp diğer eliyle Liliana'nın kolunu okşadı. "Onun kim olduğunu biliyorsun Liliana..."

"O da bizim kim olduğumuzu biliyor!" Liliana, Fısıldayan Orman'daki patikaya girmeden önce dönüp, gerilerde kalan şatonun siluetine baktı. "Biz onun köleleri değiliz!"

Jissa bir şey söylemedi.

Liliana giderek daha da öfkeleniyordu. Adımları yavaşladı. "Öyle miyiz?" Yoksa Uçurum diyarında yaşarken ruhu tamamen yozlaşıp kirlenmiş miydi genç prensin?

Jissa başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Ah, hayır! Hayır!" Çok telâşlandığı anlaşılıyordu. "Lord beni kaleye getirdiğinde o kadar üzgündü ki... Şeyden sonra..."

Liliana, *sen yeniden öldükten sonra*, diye düşündü üzüntüyle. "Köy senin için güvenli mi?"

"Ah, evet. Sadece bütün gün ve geceyi orada geçiremem." Jissa derin bir nefes aldıktan sonra Fısıldayan Orman'a bir adım attı, ağaçları selamlamak için gövdelerine dokundu.

Ağaçlar da karşılık olarak dallarını salladılar. Yaprakları, *"Jissa... Jissa... Dost... Jissa..."* diye mırıldanıyordu.

Jissa bir ağacın gövdesine şefkatle dokunurken, "Lord beni kendi halkımın yanına göndermek istediğini söyledi ama halkımdan kimse kalmamıştı. Hepsi gitmişti," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana'nın yüreği burkuldu. Babası bu zavallı ırkı, güçlerini alabilmek için ortadan kaldırmıştı. "Ona inanıyor musun?"

Jissa çok üzgün bir sesle, "İnanıyorum," dedi. "Lord hiçbir zaman yalan söylemez."

"Hayır, söylemez." Yine de naif değildi lord. Sadece yozlaşmış değildi, küstah ve şımarıktı belki ama yoz değildi. "Ben kölelikten söz edince neden suskunlaştın?"

"Lord beni köle yapmak istemediğini söylemişti. İstediğim kadar şatoda kalabileceğimi, hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımı söyledi." Jissa kaşlarını çattı. "Ona, yemek yapabileceğimi söyledim. Bence böylesi adil olurdu."

"Neden böyle bir zahmete girdiğini anlayamıyorum," diye mırıldandı Liliana. "Çok kötü huylu bir adam bu."

"Yapma Liliana, sadece yalnız birisi o, çok yalnız."

Evet ama aynı zamanda her şeye karışan bir canavardı. "Lord zengin midir?" diye sözü değiştirdi Liliana, onu üzmek istemiyordu. "İstediğimiz malzemeleri alabilecek miyiz?"

Jissa başını sallayarak onayladı. "Hazineleri var. Bir keresinde ben de gördüm. Işıl ışıl mücevherler! Gözümü açtığımda gördüm, lord bana verdi." Jissa'nın gözleri parlıyordu. "Benim olsun diye verdi!"

Liliana'nın boğazı düğümlenmişti. Uçurum Muhafızı, kendince, Jissa'yı mutlu etmeye çalışmıştı. Zavallı kahverengimsinin şatonun sınırları dışına çıkarsa öleceğini unutmasını istiyordu. "Bana da göstermek misin mücevherlerini?"

"Ah, elbette! O kadar güzeller ki!" Jissa köye varana kadar mücevherlerini anlattı. "Pazara gelmek üzereyiz, çok kalabalıktır." Gerçekten de, neredeyse bunu söyler söylemez kendilerini rengârenk tezgâhlarla dolu, cıvıl cıvıl bir pazaryerinin ortasında buldular.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Siz Kara Şato'dan geliyor olmalısınız," dedi kırmızı yanaklı pazarcı. Mavi bir önlük takmıştı adam.

Liliana cevaplaması için Jissa'ya baktı ama Jissa başını önüne eğmişti. Bunun üzerine Liliana, "Evet," diye cevap verdi. "Ben Liliana, bu da Jissa."

Adam koca göbeğini kaşıyarak, "Jissa'yı tanıyorum," dedi. "Pek konuşkan sayılmaz, öyle değil mi?"

Liliana hemen arkadaşının omzuna kolunu attı. "Sadece gerektiği zaman konuşur."

Adam içten bir kahkaha attı. "Keşke benim hanımım da öyle olsa." Sonra olgun, ufak bir şeftaliyi Jissa'nın sepetine attı. "Afiyet olsun size."

Alışverişleri boyunca böyle dostça karşılandılar hep.

"Kara Şato'dan korkmuyorlar mı?" diye sordu Liliana. "Uçurum'a açılan kapı orası ne de olsa."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geceleri öyle, haklısın," dedi Jissa. "Kapılar kapatılıyor, pencereler kilitleniyor. Ama aslında lord köyü koruyor.

"Hem o diğerlerine hiç benzemiyor." Konuşmalarına kulak misafiri olan pazarcı bir kadın söylemişti bunu.

Liliana dönüp, simsiyah bukleleri ve fildişi gibi bembeyaz teni olan kadına baktı. "Diğerleri mi?"

"Diğer diyarlardan hikâyeler duyuyoruz hep. Buradan çok uzaklardaki diyarlarda olan şeyler..."

"Ne gibi?"

Kadın kollarını kavuşturup sesini alçalttı. "Oralarda lordlar insanların evlerine istedikleri zaman geliyor, insanların kızlarını alıp götürüyorlarmış. Hatta beğenirlerse annelerini bile alıyorlarmış."

Liliana hafifçe başını sallayarak onayladı. Babasının adamları kılık değiştirip zavallı insanların hayatlarıyla böyle oyunlar oynayabiliyor, kimi zaman onların canlarını alıyorlardı. "Ben de duymuştum bunları," dedi ister istemez.

Kadın, "Muhafız böyle şeyler yapmıyor," diye sözlerine devam etti. "Gerçi kalede bulunmak hoşumuza gitmez, hayaletlerle dolu bir yer orası."

Liliana tekrar Jissa'nın peşine takıldı. Düşüncelere dalmıştı. Kara Şato'da yaşamasına, geceleri şeytanla uğraşmasına rağmen Muhafız'ın saygınlığını korumasını takdir etmişti.

"...koca burun..."

"Sana onun sevgilisi değildir diyorum."

Liliana kulağına çalınan bu sözler üzerine irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Oradan koşarak kaçmak istiyordu ama hiçbir şey duymamış gibi yapmaya karar verdi. İki kadının konuşmalarıydı bunlar. Birisi, zengin bir dükkân sahibinin, prensesler gibi giyinmiş alımlı kızıydı. Arkadaşı ise ondan daha da alımlıydı; ince, uzun bir genç kızdı. Siyah parlak saçları bukleler halinde omuzlarından dökülüyor, gözleri kendinden emin bir ifadeyle parlıyordu.

"Liliana."

Liliana, Jissa'ya döndü. "Köyde böyle güzel kızlar çok mu?"

Arkadaşı, ondan hiç beklemediği bir ifadeyle, kızgınlıkla baktı diğer kadınlara. "Sen şu patavatsızlara aldırma. Lord seninle konuşuyor, onlarla değil."

Çünkü onların anne babaları bu kızların Kara Şato'nun Lordu'yla görüşmelerini istemiyor diye içinden geçirdi Liliana. Yüreği sıkışmıştı. Yani, lordun tek seçeneği oydu; koca burunlu, çirkin ve aksak bir kadın.

Bunu hep biliyordu, başından beri farkındaydı ama köylü kadınların gerçeği yüzüne vurması gururunu kırmıştı. Hele de bu kadınların çok güzel olması, muhakkak bir gün lordla yollarının kesişebileceğini bilmek daha da kötüydü.

Kalbi derinden yaralanmıştı.

Lord, Kara Şato'sunun en yüksek burçlarından birinde durmuş, Liliana'yla Jissa'nın şatoya doğru gelmesini izliyordu. Liliana'nın, Jissa'nın söylediği bir şeye gülmesi üzerine kaşlarını çattı. "Neye gülüyor?"

Yanındaki Bard ağzını açtı ama içini çekmekle yetindi. Uçurum Muhafızı onun söyleyecek bir şeyi olduğunu anlamıştı ama Bard'ın hiç acelesi yoktu. Bard hiçbir zaman acele etmezdi.

Nihayet boğuk ve derinden gelen sesiyle, "Kadınlar gülüyor," dedi. "Jissa gülüyor."

Lord, Jissa'nın bir kadın olduğunu o ana kadar hiç düşünmemişti. O sadece tatlı Jissa'ydı, sesini azıcık yükseltse korkudan sıçrayan, Bard'ı gördüğünde gülümseyen Jissa'ydı. Aslında onu korkutmayı hiç istemiyordu ama Jissa öyle ürkekti ki, bazen istemeden korkutuyordu onu. Böyle zamanlarda Bard simsiyah gözlerinde suçlayıcı bir ifadeyle ona bakardı hep.

Ama Liliana... İşte o gerçekten bir kadındı. Onunla mutfakta geçirdiği anları, vücudunun hissedebildiği kıvrımlarını ve sıcaklığını hatırlayınca vücuduna sıcak basıyordu. Onun çıplak vücudunu keşfetme sadece erotik bir arzu değil, yakıcı bir açlık halini almıştı lord

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://...org

için. Parmaklarını gevşetip açarken, zırhının uzantılarının parmaklarından geriye, bileğine kadar çekildiğini gördü.

"Zırh..." dedi Bard. "Hareket etti."

"Evet." Liliana'ya üzerinde zırhıyla dokunamazdı, ona zarar verebilirdi. Herhalde ona dokunmayı hayal ettiği için geri çekilmişti zırhı. "Nihayet şatoya vardılar."

Liliana şatonun girişinde durdu, başını kaldırıp onlara baktı. Lord onun yüzündeki ifadeyi tam anlayamıyordu ama neşesinin kaçtığı kesindi.

Artık gülmüyordu.

Lord daha önce kadınlarla fazla konuşmamıştı. Köydeki kadınlar, o yanlarına yaklaşınca kendi aralarında kıkırdıyorlardı sadece, bu da lordu çok rahatsız ediyordu. Rahatsız olunca kaşlarını çatıyor, bu da kadınları korkutuyordu. Aslında bu onun da işine geliyordu, böylece ondan uzak duruyorlardı. Ancak o kadınlar Liliana değildi. "Görüyor musun?" dedi.

Gözlerini Jissa'dan ayıramayan Bard bir şey söylemedi.

Liliana o gece Kara Şato'nun Lordu'nun gözüne görünmemeyi başardı çünkü zindanlarda çok fazla gölge biriktiği için lord Uçurum kapılarını açmak zorunda kalmıştı. Liliana odasından çıkmaması emredildiği için bir yere kıpırdamamıştı. Jissa ve Bard da aynı şekilde odalarından çıkmayacaklardı, Liliana bu konuda hiç itiraz etmemişti. Büyünün ne kadar tehlikeli bir şey olabileceğini biliyordu. Uçurum kapılarının açılmasıyla ortaya çıkan büyü potansiyeline sadece Uçurum Muhafızı müdahale edebilirdi.

"Eski lord nereye gitti acaba," diye mırıldandı.

Eski muhafız görevini bırakınca yenisi seçilir.

"Ah, teşekkür ederim."

Kara Şato'nun altında uyumakta olan genç çok güçlüydü.

Liliana, yatağının sağ tarafında hafif bir rüzgâr hissetti, sonra biçimsiz, beyaz bir yüz belirip kayboldu. *Damarlarında kan büyüsü var senin.*

Liliana hayaletin kendisini tanıdığını anlamıştı. "Kötü bir niyetim yok," dedi. "Lütfen ona söyleme, henüz hazır değil."

Sessizlik.

Liliana hayaletin buz gibi kemikli parmaklarının yüzünde dolaştığını hissetti. Kıpırdaman, öylece durdu, ruhun onu okumasını bekledi. Nihayet yatağın yanındaki ışıltı solmaya başlayınca rahatlayarak içini çekti.

O bizim. Onu koruyacağız.

Liliana, tüylerini diken diken eden ani bir büyü darbesi hissederek irkildi ama ardından derin bir sessizlik geldi. Huzur... Uçurum'a açılan kapı yeniden kapanmıştı. Liliana derin bir nefes alarak kalktı, kapısını açtı. Koridora baktı ama bir şey göremedi, koyu bir karanlık vardı. Tüm ışıklar sönmüştü.

Işıkları yeniden yakabilirdi ama birdenbire kendisini çok yorgun hissetti. Babasının kızı olmaktan yorulmuştu; çirkin olmaktan yorulmuştu; asla onun olamayacak muhteşem bir adamı arzulamaktan yorulmuştu. Kapıyı kapatıp yatağına döndü.

Şeytan onu rüyasında buldu. Kan Büyücüsü pençelerini ona geçirip kanattı. "Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Sen benim kızımsın, benimsin!"

Liliana titreyerek ellerini kaldırdı, geriye gitti. "Hayır. Benim üzerimde hiçbir hakkın yok!"

Sırtı bir duvara çarpana kadar geri geri gitti, artık kaçacak bir yeri kalmamıştı. Parlak, simsiyah bir kutuya hapsolmuştu, babasının iskelet kadar zayıf gölgesi karanlığa karışıyordu.

"Şimdi bana nerede olduğunu söyle." Bu çok sinsi bir emirdi. Kan Büyücüsü tırnaklarını Liliana'nın boğazına batırmıştı. "Söylemezsen öleceksin."

Liliana o zaman bir rüya görmediğini anladı. Bu babasının kendi kanıyla yaptığı bir büyüydü. Damarlarında onun kanı dolaştığı ve kan kanı çektiği için bu durumdaydılar. Eğer bu kâbusta ölecek olursa gerçek hayatta da bir daha uyanamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendi büyüsünü harekete geçirerek kurtulmaya çalıştı ancak babası hazırlıklıydı, kendisini korumak için epey kan harcamıştı. Yine de Liliana'nın gücü, babasının kötücüllüğünde bir sıyrık meydana getirince kadın sesi kadar tiz bir çığlık attı babası. Ardından Liliana'nın boğazını daha fazla sıkmaya başladı. Liliana çaresizlikle onun bileğinden tuttu ama elleri kanlar içinde kaldı, tırnakları kırıldı.

Artık gözleri kararmaya başlamıştı, nefes alamıyordu. "Neredesin sevgili kızım?" Kan Büyücüsü yüzünü iyice onunkine yaklaştırmıştı. "Nerede saklanıyorsun?"

Hayır. Henüz ölemezdi. Micah'ı yurduna götürememişti daha.

Ancak babası boğazını sıkmaya devam ediyordu, Liliana'nın kalbi hızlı hızlı atıyordu. Titreyen, zayıf ellerini kaldırarak onu durdurmaya çalıştı ama yine elleri kan içinde kaldı. *Hayır!* Pes etmeyecekti, teslim olmayacaktı. Hele babasına...

Birden damarlarında yoğun bir güç hissetti; tertemiz, saf ve çok üstün bir güçtü bu.

Son bir kez nefes almaya çalışırken bu gücü babasına doğru, jilet keskinliğinde hançerler olarak fırlattı. Babası korkunç bir çığlık atarken kara kutu parçalandı, Liliana her tarafına simsiyah cam kayaları saplanıp tenini keserken rüya âleminden atıldı. Kesik kesik nefes almaya çalışıyor, öksürüyordu. Kendini yeniden yatağında bulup zorlukla doğruldu.

Başını kaldırdığında Kara Şato'nun lorduyla göz göze geldi.

Lord simsiyah yanan gözleriyle ona baktı, saçlarını yüzünden çekti. "Kanıyorsun." Bunu sert bir şekilde söylemişti.

Gidip banyodan yumuşak bir havlu getirdi, Liliana'ya uzattı. Liliana havluyu boğazına götürüp bastırdığında çürükleri ve yapışkan kanı hissetti. Şok geçirdiği için hâlâ titriyordu, lordun havluyu elinden alıp boğazına hafifçe bastırmasına itiraz etmedi. Diğer elini ise sıkıp yumruk yapmıştı.

Liliana bakışlarını bu yumruktan alamadı.

Elini lordun parmaklarına götürdüğünde ıslaklığı hissetti. "Ne yaptın sen?" Lordun avucundaki derin kesiğe bakakalmıştı. "Ne yaptın sen böyle?"

Lord sadece, "Sen kan büyüsü yapıyorsun," dedi.

Liliana durumu anlamıştı. Lord onun bir kâbusta tutsak kaldığını anlayınca kendi kanını kullanarak büyü yapmış ve Liliana'nın kâbustan kurtulmak için ihtiyaç duyduğu güce kavuşmasını sağlamıştı. Liliana'nın gücü onunkinin yanında önemsiz kalıyordu lordun damarlarında Elden vardı. Liliana, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Kanını ziyan etmemeliydin. Çok güçlü senin kanın."

Uçurum Muhafızı ona öyle bir öfkeyle baktı ki Liliana donup kaldı. "Yani seni ölüme mi terk etseydim Liliana? Bunu mu yapmamı isterdin?"

Liliana onu kırdığını anladı. "Hayır ama sen benden daha önemlisin." *Hem de çok daha fazla...* "Eğer ölürsen Uçurum ne olur sonra?"

"Yeni bir lord gelir." Yeniden buz yeşiline dönse de lordun gözlerindeki öfke azalmamıştı. "Başka bir Liliana olmaz ama."

Liliana'nın kalbi bir an duracak gibi oldu, sonra yine atmaya başladığında artık lorda, yani bu Elden Prensi'ne aitti. Liliana alt dudağının titremesine ve yanaklarından aşağı bir gözyaşı damlasının süzülmesine engel olamadı. Asla bu kadar kırılgan görünmek istememesine rağmen onun karşısında ikinci kez ağlıyordu.

Uçurum Muhafızı boğuk bir ses çıkararak onu kucağına aldı. Liliana zırhın soğukluğunu hissediyordu. Lord ona havluyu yaralarına bastırmaya devam etmesini söylemişti, istediğini yaptı ancak bir yandan lordun yaralı elini tutmaya devam ediyordu.

Gözyaşlarına boğularak, "Elin hâlâ kanıyor," dedi Liliana. "Gücünü hissedebiliyorum." Çok karanlık ve baştan çıkarıcı bir güçtü bu. Liliana onun kanıyla yapabileceği büyüleri düşününce... *Hayır.* Lordun elini bir kenara itti, diğer elindeki havluyu bir kenara fırlatıp kollarını kendine sardı. "Bırak beni gideyim. Ben şeytanım, kötüyüm." Kan Büyücüsü'nün kızıydı o.

Lord güçlü parmaklarıyla yüzüne dokundu, diğer koluyla da ona sımsıkı sarıldı. "Kanımı sana gönüllü olarak verdim," diye fısıldadı kulağına. "Zehrini temizler."

Liliana ürperdi, onun doğru söylediğini biliyordu. Damarlarında onun kanının dolaştığını hissedebiliyordu, onun kölesi haline gelebileceğinden korktu. "Lütfen."

"Gönüllü olarak değil, zorla verilen kanı kokladın mı hiç?"

Liliana babasının kuledeki odasını düşündü, orada dehşet içinde oturur, çaresiz kurbanları izlerdi. Babası onu kendisine yardım etmesi için zorlardı. "Evet," dedi çok alçak bir sesle. "Çocuktum daha. Ama kendi isteğimle bir masumun kanını asla almadım."

"Biliyorum." Lord, Liliana'nın saçlarını okşadı. "Tadı neye benziyordu peki?"

"Çürümüş, zehirli..." İlk seferinde kusmuş, babası da ceza olarak yüzünü kendi kusmuğuna bastırmıştı. "Senin kanına hiç benzemiyordu."

"Çünkü o çalınmış bir kandı. Anlıyor musun Liliana?"

Ah. "Öyleyse, kanını bana gönüllü olarak vermemelisin," dedi. "Yoksa müptelası olabilirim, sonra günün birinde seni yatağında öldürmeye kalkarım."

Liliana'nın yanakları zırha sürtündü, bir sarsıntı hissediyordu... Lord gülüyordu! Kara Şato'nun Lordu, sanki Liliana çok absürt bir şey söylemiş gibi gülüyordu. Bu yüzden lord eğilip onu öpmeye başlayınca Liliana sadece dudaklarını aralayarak karşılık verebildi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LILIANA elinde olmadan inledi.

Lord hemen ona baktı. "Hoşuna gitmedi mi?"

Liliana hemen cevap veremedi. "Bunu daha önce hiç denememiştim." Ives onu pis kokulu nefesiyle öpmeye çalışmıştı. Liliana buna izin vermemesinin bedelini elmacık kemiğinin kırılmasıyla ödemişti.

"Köyde pek çok kadın var aslında." Liliana o kadınların lordu baştan çıkarmaya çalıştıklarından da emindi.

"Hepsi korku kokuyor," dedi Lord. Sonra Liliana'nın çenesini sıkıca tutarak, "Hadi, bir daha deneyelim," dedi.

İkinci deneme de en az birincisi kadar şok ediciydi ama Liliana onun durmasını istemiyordu. O da dilinin onunkine dokundurmaya çalıştı. Lord boğuk bir ses çıkardı, Liliana'nın çenesini tutan parmakları kasılmıştı. "Yeniden." Dilleri birbiriyle dans ediyordu üçüncüsünde.

Liliana kuraklıkla geçen koca bir hayatın sonunda birden suya kavuşmuş gibiydi, boğulacağını hissetti. "Dur."

"Emin misin?" Lord onu yine kendisine çevirdi.

"Hayır." Öpüşmek çok güzeldi.

Lord yine dudaklarıyla dudaklarını bulurken Liliana elini onun göğsüne koydu, aralarındaki zırha dokundu. Zırh artık soğuk değildi, neredeyse bir ten kadar sıcacıktı.

Liliana lorddan bir an uzaklaşıp yüzünü onun boynuna gömdü. Kokusu çok farklıydı, erkek kokusuydu bu. Liliana onun sert göğsüne yaslanıp ondan güç alarak kucağından indi, kendisini yatağa bıraktı. Bu sırada etekleri dizlerine çıkmıştı.

Lord zevkle bacaklarını izledi bir süre.

Liliana yanakları alev alev olarak eteklerini çekiştirmeye çalıştı. "Böyle yapmamalısın."

"Neden?" Lord ayak bileğini tuttu, yavaşça yukarı doğru çıkmaya başladı.

Liliana bileğini çekip kurtarmaya çalıştı. Lord onu sımsıkı tutuyordu. "Micah, dur."

Zaman durdu.

Liliana dehşete kapılmıştı. Bu kadar uğraştıktan sonra nasıl böyle bir hata yapabilmişti! "Ben..." diye söze başladı.

"Micah," dedi lord, ismini ilk kez söylüyormuş gibi. "Evet, bana böyle hitap edebilirsin."

Liliana rahat bir nefes aldı. Bu, lordun asıl kimliğini kabul ettiği anlamına gelmiyordu ama hiç değilse elinin tersiyle itmemişti. "Bileğimi bırakacak mısın?"

Micah parmaklarını onun teninde dolaştırdı. "Bir öpücük daha istiyorum."

"Böyle öpücük isteyemezsin hemen."

"Neden?"

Liliana durdu, bu soruya verecek cevabı yoktu. Tanık olduğu ender örneklerine bakarak flörtün karmaşık bir dansa benzediğini düşünüyordu. Kimse ona bu süreçteki dans figürlerinin ne anlama geldiğini söylememişti, sadece utangaç bakışmalar ve ufak dokunmalar vardı.

Liliana kadınca özellikleri olmadığı için bunları hiç yaşayamayacağını düşünerek hep üzülmüştü. Utangaç bir gülümseme ona ne kadar yakışabilirdi ki? "Sanırım doğrudan davranmak en iyisi," diye fısıldadı.

"Güzel..." Micah böylece yeniden bileğini tuttu.

Liliana doğruca onun üzerine atlamamak için yumruklarını sıktı. "Sordun diye hemen izin verdim anlamına gelmiyor."

Lordun yeşil gözlerinde siyah gölgeler belirip kayboldu. "Hoşuna gitmediyse söyle. Yoksa seni öpeceğim."

Liliana, kelimelere dökemediği şeyler hissediyordu vücudunda. "Öpülmek isteyip istemediğimi bilmiyorum!"

Micah kaşlarını çattı. "Neden yalan söylüyorsun Liliana?"

"Çünkü kafamı karıştırıyorsun. Öpüşmek... Bilmiyorum, bu fikre alışmak için zamana ihtiyacım var." *Güzelliğin ne demek olduğunu, yatağına alabileceğin başka kadınlar olduğunu da öğrendikten de sonra da beni isteyeceğini bilmem gerek.*

Micah onu bileğinden tutup çekince Liliana sırt üstü yatağa düştü. Lord onun iki elini başının iki yanında sabitlerken Liliana bacaklarını aralayıp onunla iyice yakınlaşmamak için hissettiği arzuyu bastırmaya çalışıyordu. "Bu fikre alışman için yarın sabaha kadar zaman veriyorum sana."

Liliana ürperdi. "Yarın sabahtan sonra olsun." Daha önce olsa bu konuda onunla doğrudan tartışırdı ama artık Micah'a istediklerini yaptırmanın yolunu öğrenmişti.

"Hayır."

Liliana suratını astı.

"Yarın akşam." Micah'ın sesinden bunun son nokta olduğu anlaşılıyordu.

"Eğer öpüşmekten hoşlanmadığıma karar verirsem?" diye sordu Liliana.

Micah yavaşça gülümsedi. "Hayır, seni öpmem hoşuna gidiyor Liliana. Dilinin benimkine dokunduğunu hissettim."

"Micah!"

Micah başını eğdi, gözlerindeki siyahlık tamamen kaybolmuş, yerini berrak bir yeşile bırakmıştı. "Bunu da mı söylememem gerekiyordu yoksa?"

"Evet."

"Ben Kara Şato'nun Lorduyum. Canımın istediğini söylerim."

Liliana gülse mi ağlasa mı bilemedi. "Hiç kibar değilsin, biliyor musun?"

Micah ona tuhaf bir ifadeyle baktı. "Uçurum diyarının sınırında yaşıyorum ben Liliana."

"Evet, sanırım burada kibar davranışların pek bir karşılığı yok."

Uçurum Muhafızı o gece rüyasında ateş dansçılarını gördü, Rüzgârda uçuşan bir şato vardı, pencereleri altın gibi ışıldıyordu. Kendisi ise ufak bir kayıkta sırt üstü yatıyordu, gece kadar simsiyah gölün üzerinde kayarak ilerliyorlar, uzaklardan harika bir müzik yankılanarak ona kadar geliyordu.

Yanında oturan, gümüş rengi gözlerinde altın ışıltılar olan adama, "Geldik mi Nicki?" diye sordu.

Nicolai, "Henüz değil," diye cevap verdi.

Orada öylece, Nicolai'ın yanında uzanmak Micah'ın çok hoşuna gitmişti. Nicolai en güçlüleriydi. Breena ise aralarında en hoş ve nazik olandı. Dayn da ona hep olmadık şeyler getirir gösterirdi. Micah en küçükleri olmasına rağmen en inatçılarıydı, herkes öyle söylüyordu. İnatçı olmak hoşuna gidiyordu aslında. Hele de annesini güldürdüğü zaman.

"Geldik mi?"

Nihayet Nicolai, "Evet geldik, bak," dedi.

Micah gökyüzünde ilk yıldız kayarken nefesini tuttu. Yıldızlar peş peşe kayıp düşerken bir süre konuşamadı, Nicolai hatırlatmasa dilek tutmayı bile unutacaktı. Nicolai, "Çabuk ol, yoksa kaçıracaksın," diye uyardı.

Micah bu gökyüzü büyüsünün bir anını bile kaçırmak istemiyordu aslında ama gözlerini kapatıp dilek tuttu. Tuhaf bir dilek tutmuştu, hatta kayıktan inip de şatoya koşarken unutmuştu bile.

Uçurum Muhafızı gözlerini açarken, tuttuğu dileği hatırladı.

"Hepimizin evde olmasını dilemiştim," dedi ertesi gün mutfakta bir şeylerle uğraşmakta olan Liliana'ya. "Saçma bir dilek değil mi, ne dersin?"

Liliana ona irkilerek baktı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra vazgeçti. Micah onun dudaklarını yeniden öpmek istiyordu. Liliana tezgâhta hamur yoğururken arkasına geçti, ellerini onun kalçalarına koydu. "Öpüşme konusunu düşündün mü?"

"Micah."

Micah, ensesindeki bir tutam saçı kenara çekerek yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü. Liliana mis gibi sabun kokuyordu, içinden neredeyse onu yemek gelmişti, hafifçe ısırdı.

Liliana sıçradı. "Micah, beni ısırdın mı sen?"

Micah ne diyeceğini bilemedi, onu ısırmak hoşuna gitmişti doğrusu. En iyisi soruyu duymazlıktan gelmekti. "Ne pişirdiğini söylemedin bana?"

"Bisküvi." Liliana ona ters ters baktıktan sonra tekrar hamuruyla ilgilenmeye koyuldu. "Aslında bunu kuru böğürtlenle yaparım ama onları kurutma şansımız yoktu, Jissa bana bir kutu kuru üzüm buldu."

Dışarıdan çok serinkanlı görünmesine rağmen, Micah bir meyve almak için tezgâhın çevresini dolanıp diğer tarafa geçene kadar Liliana doğru düzgün nefes bile alamamıştı. Ancak o sırada Micah'ta çok tuhaf bir değişiklik olduğunu fark etti. "Zırhın," diyebildi Micah'a şaşkınlıkla. Zırh, omuzlarına kadar geri çekilmiş görünüyordu, kollarını bırakmıştı.

"Hmm..."

Liliana onun bu kayıtsız tepkisine olduğu kadar yanık tenine de şaşırmıştı. "Zırhını her zaman giymiyorsun anlaşılan." Liliana başından beri bu zırhın babasının büyüsüyle ilgili olduğunu düşünmüştü ama ya belki de küçük bir çocuğu koruması için tasarlanmış bir zırhtı bu.

"Bisküviler ne zaman hazır olur?"

Liliana hamurun çoktan hazır olduğunu fark etti. "Birazdan."

Micah gidip fırının kapağını açtı, bu sırada kaslı kolları fırının sıcaklığıyla parlamıştı. Liliana ona bakarken midesi kasıldı, ağzı kupkuru olmamıştı.

"Liliana." Micah'ın sesi boğuk çıkıyordu. "Henüz akşam olmadı, o yüzden ben seni öpemem ama sen beni öpebilirsin."

Liliana yanakları kızararak bisküvileri fırına koydu, Micah'ın fırının kapağını kapatmasını izledi. Aslında onun kollarını defalarca öpmek istiyordu. "Jissa'yla Bard neredeler?" diye sordu.

"Satranç oynuyorlar."

"Öyle mi..." Liliana bir bardak çay koydu ama elleri o kadar titriyordu ki bunu çok zor yaptı. Çaydanlığı yerine bırakırken, "Git artık," dedi. "Sen buradayken düşünemiyorum." Oysa düşünmeye ihtiyacı vardı, Micah içine işlemeye başlamıştı iyice. Onu Elden'e, onu bekleyen kötülüğe götürmek istemiyordu.

Ancak buna mecburdu.

Micah onu asla affetmeyecekti.

Liliana gülmek isterken öksürüğe boğuldu. Micah onu ne olursa olsun affetmeyecekti. Tüm bu dokunuşlar, öpücükler... Hepsi çalıntıydı ama Liliana bunu bilse de kendine engel olamıyordu. Kırıntıları bile olsa çalabildiği kadar çalacaktı.

Bu yaptığının tamamen bencillik olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Ne olursa olsun, Micah, Elden'i hatırlamadan önce zırhını çıkarmak zorundaydı, Liliana'nın tüm güdüleri bunu söylüyordu. Her şeyi hatırladıktan sonra zırhı bir kez daha, bu kez hayatının en büyük savaşı için giyecekti. Ancak zaman hızla tükeniyordu.

Liliana'nın ancak dolunaya kadar vakti kalmıştı, o son gece yarısı çok yaklaşmıştı artık.

"Liliana."

Liliana ellerini temizlerken, "Bisküvi çok güzel kokuyor," dedi.

"Sen de öyle."

Liliana kollarını kavuşturdu, doğruca Micah'a baktı. "Ben güzel değilim Micah." Bunu artık söylemek zorundaydı. "Bu yüzden bana güzel şeyler söylemek zorunda değilsin."

Micah da büyük bir ciddiyetle ona baktı. "Hayır, öylesin."

Sesi çok içtendi ama Liliana, "Sen söyledin diye doğru değil bu!" diye atıldı hemen. Kendisini inatla ayağını yere vuran şımarık çocuklar gibi hissetmişti.

"Ben Kara Şato'nun Lorduyum," diye hatırlattı Micah ona yeniden. "Sözüm kanundur. Öpüşmelerimiz hakkında düşünmeyi unutma. Gün batarken yine dudaklarının tadına bakacağım."

Liliana onun ardından birkaç dakika kadar kapalı kapıya bakakaldı. Nihayet büyüler ve hayaletlerle dolu bu ürkütücü şatodaki tek arkadaşı ayaklarından çekiştirince, "Bisküviler!" diye bağırarak fırına atıldı. Tam zamanında çıkarmıştı tepsiyi. "Neyse!" Burnunu kıpırdatarak ona bakan küçük fareye baktı sonra. "Sanırım bu kez koca bir bisküviyi hak ettin."

Farenin kıkırdadığına yemin edebilirdi.

Micah bu kez Liliana için parlak gümüş renginde bir elbise bırakmıştı. Elbisenin kumaşı öylesine ince dokunmuştu ki, gümüş teller üzerlerine ışık vurdukça ışıl ışıl parlıyorlardı. Micah, Liliana'nın bu elbiseyle gerçek bir yıldız gibi görüneceğini düşünmüştü, onu böyle öpmek istiyordu.

Siyah zırhının içinde vücudunu sıcak basmıştı, ilk kez zırhının ağırlığı onu rahatsız ediyordu. Ancak zırhı hâlâ çıkaramıyordu, en azından o gece çıkaramayacaktı. Havanın ağırlaşmasından, bataklıklarda lanetli şeylerin dolaştığı sinyalini alıyordu.

Giderken Bard'a, "Ay doğduktan iki saat sonra dönerim," dedi. "Liliana'ya beni beklemesini söyle." Böylece, onun öpücüğünü hayal ederek gecenin karanlığına çıktı, kanatlarını kararlı bir şekilde çırparak gökyüzüne yükseldi. Daha önce köydeki kadınlardan onu baştan çıkarmaya çalışanlar olmuştu ama tüm o cilveli bakışlarının altında bir korku ya da tehlikeli bir şeye duyulan karşı konulmaz çekim vardı.

Korkudan tir tir titreyen bir kadını öpmeyi istemiyordu hiç. Liliana da titremişti ama korktuğu için değil. Micah'ın dudakları kıvrıldı. Başka bir kadını öpmemiş olsa da Liliana'nın titremesinin nedenini anlayabiliyordu, öpüşmeleri Liliana'nın hoşuna gitmişti. Özellikle de dillerinin temas etmesi. Micah yeniden...

Kötü bir enerji dalgası geliyor... Çürümüşlüğün kokusu...

Micah yine tepeden tırnağa zırhına bürünerek, kaçak ruhun peşine düştü. Kokusundan bunun bir kan büyücüsü olduğunu anladı. Ancak Liliana gibi değildi bu büyücü, masum kanı dökmüş, ruhu yozlaşmıştı.

Öldükten sonra vücudu iyice ufalan büyücünün dipsiz gözleri kan kırmızısı bakıyordu. Micah'a tüm gücünü, jilet kadar keskin parçalar halinde gönderdi ama Micah ona aldırış etmedi. Bu çok eski bir numaraydı. Parçalar zırhına çarpıp dağılmıştı. Ancak büyücü gerçekten güçlü olmalıydı ki bir parça zırhın üzerinde bir yanık izi bırakmayı başarmıştı.

Micah, Uçurum'un derinliklerinin gücünü kullanarak keskin büyü parçalarını sahibine iade etti. Büyücü acı acı çığlık attı. Micah yeniden onun peşine düştü.

"Uçurum seni bekliyor."

"Hayır, hayır." Büyücünün sesi zor duyuluyordu, artık büyü gücü falan kalmamıştı.

"Nasıl öldün?" Büyücü mutlak ölüme o kadar yakındı ki artık soluklaşmaya başlamıştı.

"Kurban edildim. Ona ait olanı arıyor..."

Bir başka kara büyücüyü kurban edebildiğine göre diğeri muazzam bir güce ihtiyaç duymuş olmalıydı. "Kim?" dedi Micah.

Ancak büyücü çoktan ortadan kaybolmuş, sonsuzluğa karışmıştı. Micah çok önemli bir şeyi öğrenebilecekken son anda elinden kaçırmanın can sıkıntısıyla gökyüzünde dolaşmaya devam etti, kaçmaya çalışan birkaç ruhu daha yakalayıp, hiç merhamet etmeden Uçurum'a bıraktı.

Her yerde kötülük vardı. Aslında çok uzun zamandır bu diyarda olduğu için kötülüğe alışkındı Micah, işi zaten bu toprakları temizlemekti ama bu gece her zamankinden daha sinsi ve güçlü bir kötülük sarmıştı etrafı.

Zaman daralıyor.

Micah bunun ne anlama geldiğini, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ancak zamanın gerçekten de daraldığını söylüyordu içinden bir ses.

Acele et Micah.

Micah hızını artırdı, daha hızlı uçtu ama gölgeler dışında bir şey bulamadı.

Kendisini kirli gibi hissetmesine neden olan gölgeler dışında...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ay yükselmiş, Liliana uzun bir süredir Micah'ı bekliyordu. Micah şatoya döndüğünde doğruca zindanlara inmişti, tüm gücü ve ağırlığı koridorlarda hissediliyordu. Dönmesi sonsuzluk kadar uzun sürmüştü, Liliana onu beklerken oyalanmak için masanın üzerindekileri tekrar yerleştirmiş, mumlar yakmıştı.

Elleri titriyordu. "Kes artık şunu Liliana. Altı üstü bir öpücük."

Çizme sesleri duyuldu. Ardından bir kapı çarpıldı. Sonra büyük koridordaki kapı açıldı, ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Micah'ın onun üstüne nasıl geldiğini hatırlayınca Liliana hemen arkasını döndü, masaya yaslandı. Ancak bu kez Micah arka tarafta değildi. Birkaç metre uzağında durmuştu, siyah zırhı baştan aşağı keskin çıkıntılarla kaplanmıştı.

Liliana dehşete kapılmıştı. "Ne oldu böyle?" Micah'ın yüzünü hiç böyle duygusuz ve dalgın görmemişti.

"Av çok uzun sürdü. Yıkanmam gerek." Bu soğuk ifadeden sonra dönüp geniş koridorda gözden kayboldu.

Liliana ne yapacağını bilemiyordu. Bir an öylece orada kalakaldı. Elbisesinin mumların ışığında parladığını görünce kendisini aşağılanmış gibi hissetti. Tüm mumları söndürerek masanın üzerindeki yiyeceklerin üstünü örttü, hepsini mutfağa götürmeye hazırlandı. Kalbine, "Sakın kırılma," demeyi ihmal etmese de kalbinde derin bir acı hissediyordu.

Mutfaktan tekrar odasına dönerken belki de böylesi daha iyi oldu diye düşündü. Böylece, aklını başından alan duygulardan kurtularak asıl yapması gereken işe odaklanabilecekti. Kara Şato'nun Lordu ismini söylemişti bile, yakında kim olduğunu da hatırlayacaktı mutlaka.

Ondan sonra Micah'ı Elden'e, onu bekleyen ailesine götürecekti Liliana. Sonra sıra babasına gelecek, bunun için birinin kurban edilmesi gerekse bile Liliana babasını kendi elleriyle öldürecekti. Liliana bu ölüm büyüsünün yapılabilmesi için boğazına bıçak dayanacak kişinin kendisi olduğunu en başından beri biliyordu. Ancak bunu yapmadan önce Elden'i asıl sahiplerine verecek, topraklarının yeniden hayata dönmesini sağlayacaktı.

Belki bu şekilde, Kan Büyücüsü'nün kızı olsa bile Uçurum'a gitmekten kurtulup, huzurlu bir sonsuzluğa kavuşabilirdi. İyilerin ölümden sonra gittikleri yer olan Daima'ya gitmeyi ummuyordu, sadece varlığının sona ermesini diliyordu. Daha doğrusu Micah'la karşılaşmadan önce diliyordu bunu, onunla öpüşmeden, kendisini öyle hayat dolu hissetmeden önce...

Odasına varınca gümüş elbiseyi yukarı çekip çıkardı, dikkatlice dolaba koydu. Bu elbise Liliana gibi birisine göre değildi. O her zamanki gibi kahverengilerini giyse daha iyi olacaktı. Saçlarını arkada sımsıkı topladıktan sonra, giymek üzere eski elbisesini aradı ama sonra elbisenin çamaşırhanede kaldığı geldi aklına. Dolabında sadece, Micah'ın verdiği çikolata renkli elbise vardı ve onun da kırışmasını istemiyordu.

Böylece, üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla kapıyı kontrol etti. Kapının kilidi yoktu, kolunun altına sıkıştırabileceği bir sandalye de

yoktu ama odasına kim gelirdi ki zaten? Bard her zamanki gibi, sevimli kahverengimsinin bundan haberi olmasa da Jissa'nın odasının kapısında nöbet tutuyor olmalıydı. Uçurum Muhafızı da Liliana'dan nasıl uzaklaşacağını bilememişti.

"Yeter artık," dedi Liliana kendi kendine. "Yarın bastıracağım artık." Micah kaderinin ne olduğunu çok yakında öğrenecekti.

Micah uzun uzun yıkandı. Ancak bir türlü temizlenemiyordu; sanki kötülüğün tüm kiri üzerine sinmiş, onu lekelemiş gibi hissediyordu. Bu haliyle Liliana'ya dokunup onu da kirletemezdi. Öfkeyle ellerini saçlarından geçirdi, temiz olmak istiyordu.

Birden bir büyüyle sarmalandığını hissetti, daha önce bilmediği bir büyüydü bu. *Hayır.* Bu doğru değildi, daha önce karşılaşmıştı bu büyüyle. Çok, çok uzun zaman önceydi. Bu kendi büyüsüydü ama Kara Şato'ya ait değildi. Kendi benliğinin derinliklerinden geliyor, hem canlı hem de ölü olan bir yerden ona doğru sesleniyordu. Micah taş kesildi, büyünün kaynağını bulmaya, izini sürmeye çalıştı ama büyü çoktan ortadan kaybolmuştu. Bu sırada kendisi de tertemiz olmuştu.

"Liliana." Artık onun yanına gidebilirdi. Ancak ayın gökyüzündeki konumuna bakınca bunun için geç kalmış olabileceğini anlamıştı, Liliana uyumuş olmalıydı.

Belki de çıplak uyumuştu.

Micah dişlerini göstererek gülümsedi, kapıyı açtı.

Liliana'ya, kendi kapısının önünden geçilmeden ulaşılamayacak bir oda vermişti, hızlı adımlarla oraya yöneldi. Kapının altından ışık sızmıyordu ama Micah yine de biraz durdu. Liliana'yı hemen görmek istiyor ama onu uyandırmaktan da çekiniyordu. Hele de Liliana ona hiç kibar olmadığını söyledikten sonra...

Yavaşça kapıyı açtı. Oda ayın solgun ışığıyla aydınlanmıştı. Liliana yüzüstü yatmış, yüzünü bir tarafa dönmüştü, üzerindeki örtü omuzlarını açıkta bırakıyordu. Omuzları çıplaktı.

Micah yavaşça kapıyı kapatıp Liliana'yı seyretmeye başladı. Belki bu şekilde davranmaması gerekirdi ama ne de olsa Liliana onun hikâyecisiydi, odasına bu şekilde girebilirdi. Liliana'yı baştan aşağı süzdükten sonra üzerindeki örtünün açılmasını istedi. Sonra gülümsedi, çünkü bunun için büyüye ihtiyacı yoktu.

Yavaşça yatağa yaklaştı...

Derken donakaldı. Liliana'nın sırtını hiç bu kadar yakından görmemişti. Banyodayken suyun buharı vardı, sonra da elbisesini sırtı dantelli olduğu için görmemişti ama şimdi sırtındaki yara izleri olduğu gibi ortadaydı. Micah müthiş bir öfkeye kapılmıştı. *Kim?* Liliana'nın üstündeki örtüyü çekip izlerin nereye kadar uzandığına bakmak istedi.

Kalın, beyaz ve tırtıklı olmalarından bu izlerin kırbaç izi olduğunu anlamıştı hemen.

Üstelik bir tek sefere ait değildi bu izler. İzler, Liliana'nın tekrar tekrar kırbaçlandığını gösteriyordu, izler bel kıvrımına kadar iniyordu. Micah izleri daha dikkatli incelemek istediği halde örtüyü daha fazla aşağı indirmedi.

Kendisine güvenemediği için Liliana'ya dokunmadı, ona sırtını döndü. Ama odadan gidemiyordu da, cevap istediği sorular vardı. Liliana'nın yanına, yatağa oturdu. Liliana şöyle bir kıpırdandı. Omuzları gergin görünüyordu, yumruklarını sıkmıştı.

"Liliana."

"Ne işin var burada?" Liliana irkilerek hemen örtüyü üzerine çekmek istedi.

Micah elini onun sırtına koyarak Liliana'yı durdurdu. Nihayet Liliana hareketsiz kalınca elini onun sırtında gezdirdi, çok öfkeliydi. Öfkesini ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Hiç bu kadar öfkelendiğini hatırlamıyordu. "Kim yaptı bunu?"

Liliana'nın kılı kıpırdamamıştı. "Hiç kimse."

"Bana kim olduğunu söyleyeceksin." Micah bu canavarın kim olduğunu öğrendikten sonra onu hemen Uçurum'a atacaktı.

Liliana buz gibi olmuştu. "Benimle ilgisi olan biri değil. Anlıyor musun? Benim için öyle biri yok."

Micah, Liliana'nın da çok öfkelendiğini görüyordu, yoğun bir acıyla karışık bir öfkeydi bu. "İsmini söylemeyecek misin?"

"Hayır." Liliana bir an tereddüt etti sonra. "Gerektiği zaman söyleyeceğim."

Micah bu sözler üzerinde biraz düşündü. Liliana'yı konuşması için zorlayabilirdi ama öyle yaparsa Liliana'yı ağlatacağından korkuyordu. Onun ağlaması hiç hoşuna gitmiyordu. Bu yüzden derin derin nefes alarak öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Nasılsa, şimdi elinin altında kıpırdamadan, ürkek bir şekilde yatan bu kadının canını yakan adamın adını öğreneceği gün de gelecekti.

Ancak içindeki korkunç öfkenin yatıştığından ve Liliana'ya istemeden de olsa zarar vermeyeceğinden emin olduktan sonra eğilip onun omzunu öptü. Liliana'nın teni sıcacıktı, yara izi olmayan yerleri ipek gibi yumuşacıktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin tadına bakıyorum." Micah henüz tam istediği tadı alamamıştı, bu yüzden Liliana'nın başını iki eliyle kavrayıp dudaklarını ensesinde ve boynunda dolaştırdı.

Liliana o kadar şiddetli irkilmişti ki neredeyse kendisini geriye atarken Micah'ın çenesini kıracaktı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Micah. Bu sırada elini yavaşça onun sırtından aşağı doğru indirmeye başlamıştı. "Benim canımı yakacaktın."

"Ben..." Liliana kesik kesik nefes alıyordu. "Eğer şu anda beni bırakmazsan gerçekten canını yakacağım."

"Seni tutmuyorum." Micah kibar davranmayı bilmiyor olabilirdi ama sırtında böyle korkunç yara izleri olan bir kadının zorla tutulmaktan hiç hoşlanmayacağını tahmin edebiliyordu."

Liliana bir an duraladıktan sonra, "Yine de kalkamıyorum, farkındasın değil mi?" dedi.

Micah bu durumdan çok hoşnuttu, Liliana'nın omurgasının en üst kısmını. Sonra bir alttaki omuru öptü, ardından diğer omuru...

"Neden kalkasın ki?"

Liliana kıpır kıpır hareket etti. Bu Micah'ın öyle hoşuna gitmişti ki elini biraz daha aşağı indirip, aklını başından alıp duran kıvrımları sıkıştırmak geldi içinden ama o zaman Liliana iyice paniğe kapılabilirdi.

"Micah."

"Efendim?" Micah onun sırtını öperek aşağı iniyordu.

"Çırılçıplağım ben," dedi Liliana sonunda. "Eğer çıkarsan ben de giyinirim ve sonra..."

Micah içten bir şaşkınlıkla, "Neden bunu isteyeyim?" diye sordu. "Gümüş elbise sana gerçekten çok yakışıyor ama çıplak ve sıcak halini daha çok seviyorum."

Micah parmaklarının ucundaki sıcaklığı hissedince yanında bir lamba getirmediğine pişman olmuştu. Lambanın ışığında Liliana'nın pembeleşen tenini görebilirdi. Bunu düşünmek bile çok tahrik ediciydi.

"Sen..." Micah parmaklarını belinin kıvrımında dolaştırırken Liliana ürpermişti. "Bana dokunmak istememiştin, hatırladın mı?"

Micah durup kaşlarını çattı. Sonra çizmelerini çıkarıp, Liliana'nın şaşkınlığına aldırış etmeden onun yanına uzandı. "Çünkü çok kirliydim." Bir elini Liliana'nın sırtına yerleştirip yeniden aşağıya doğru ovmaya başladı.

Uzun bir sessizlik oldu. "Kirli mi?"

"Hava çok kirliydi ama şimdi seni öperken bunu konuşmayacağız herhalde."

Liliana hangi söze nasıl itiraz edeceğini bilemedi. Nihayet, "Geldiğinde bana o kadar kötü davrandıktan sonra senin öpücüğünü iyi karşılamamı bekleme."

Liliana'nın sırtına hiç acele etmeden daireler çizen Micah, durdu. "Sana kötü davranmadım."

Liliana daha fazla dayanamayacaktı. Örtüyü üzerine çekip sırt üstü dönerken Micah'ın onu durdurmamasına şaşırmıştı. Ancak Micah elini bu kez hemen karnına koydu, neyse ki bu kez arada örtü vardı. Eğer eli doğrudan tenine dokunacak olsaydı...

Liliana'nın gözleri kocaman açıldı. "Zırhın yok!" Tamamen kaybolmuştu zırh. Micah'ın üzerinde pantolona benzer bir şey vardı ama üzeri çıplaktı.

"Elbette yok, banyo yapmam gerekiyordu."

"Ama..."

Micah ona yaklaştı, bir bacağını onun bacaklarının arasına koydu. "Şu anda sadece öpüşmekten söz edelim Liliana."

"Sen... Ben..." Liliana bir şeyler söylemeye çalıştı ama önce nefesini kontrol altına alması gerekiyordu.

Micah bir parmağını onun yanağından aşağı doğru indirirken bir bukleye rastladı. "Buradaki saçın dalgalı, çok hoşuma gidiyor." Bukleyi parmağında kıvırdıktan sonra dudaklarına götürdü. "Yumuşacık. Jissa'nın saç yağından kokuyor."

"Losyonu Jissa'dan mı çalmıştın?"

Micah bukleyi bıraktı, sonra tekrar alıp parmaklarının arasında kıvırdı. "Sadece ödünç aldım."

Liliana onunla bu kadar yakınlaşmalarına inanamıyordu. Omuzları o kadar genişti ki tüm dünyayı dışarıda bırakıyordu, bacağı çelik gibi sertti, utanmazca Liliana'nın bacaklarının arasındaki ıslak sıcaklığa dokunuyordu. Liliana her nefes alışında onun ilkel ve baştan çıkarıcı kokusunu alıyordu.

"Micah?"

"Evet?"

Liliana, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken, "Biraz yaklaşır mısın?" diye sordu.

Micah hemen ona sokuldu, sarı saçları Liliana'nın alnına değiyordu, vücudu ağır ve sıcacıktı. Liliana'nın sinirleri boşalıyordu artık, başını kaldırıp dudaklarıyla Micah'ın çenesine dokundu.

Micah'ın sert sakal diplerini hissetmek, nefes alışını duymak, kokusunu içine çekmek Liliana'nın başını döndürüyordu. Başını geriye atarak ona baktı, ne yapacağını merak ediyordu. Micah ağırlığını daha da fazla üzerine bırakmış, dudaklarını kulağına yaklaştırmıştı. "Yeniden," dedi.

Liliana ürperdi, ellerini onun sıcacık omuzlarına koydu. Micah kıpırdamadan dururken Liliana giderek daha cüretkâr bir şekilde çenesini öpücükleriyle dolaştı. Micah yüzünü onun boynuna gömerken Liliana'nın göğüsleri de onun göğsü altında eziliyordu, aralarında sadece incecik bir örtü vardı.

Liliana bunun bu kadar baş döndürücü, ürkütücü ve nefes kesici olabileceğini hiç düşünmemişti. Micah'ın omuzlarını okşarken onu yeniden öptü. Harika bir histi bu.

Micah dudaklarını onun boynundan ayırmadan hafifçe araladı, tutkuyla öptü.

"Micah."

"O kadar yumuşaksın ki Lily."

Liliana eriyecek gibi oldu, Micah ona "Lily" demişti. Daha önce hiç kimse ona böyle seslenmemişti.

Derken onu ısırıverdi Micah.

Liliana irkildi. "Dişini kullandın."

Micah başını kaldırıp ona baktı. "Yani?"

"Şey..."

"Yeniden yapayım mı?"

"Evet." Liliana, Micah'ın altın sarısı saçlarını kavradı, zevkle ürperek bekledi.

Micah, gücünden emin olmanın çekiciliğiyle küstahça gülümsedi, Liliana'yı yeniden ısırdı, sonra başını kaldırmadan ısırdığı noktayı emdi. "Senin başka yerlerinden de ısıracağım." Sonra kalçasının bir hareketiyle pozisyonunu değiştirdi.

Böylece Liliana kendini tamamen hazza teslim etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İŞTE Micah o zaman öptü Liliana'yı.

Ne hesap yapmış, ne de ufak öpücüklerle Liliana'yı öpüşme fikrine alıştırmaya çalışmıştı. Sadece dudaklarıyla onun dudaklarını bulmuş, kibarlıktan uzak bir adam nasıl öperse öyle öpmüştü onu. Bir elini Liliana'nın saçlarından geçirmiş, onu istediği gibi öpebileceği bir pozisyonda tutuyordu. Liliana'nın da vücudu yay gibi bükülüyor, ona mümkün olduğunca çok yaklaşmaya çalışıyordu. Micah çok ağırdı, çok güçlüydü. Liliana onu daha fazla istiyordu, farkına bile varmadan bacaklarını aralamıştı.

Micah da ona giderek daha fazla yaklaşırken derin bir haz iniltisi döküldü dudaklarından, elini onun boynuna doğru götürdü. Öpüşmelerine bir an ara verdiklerinde Liliana, "Durmamız gerek," dedi. Nihayet çıplak olduğunu hatırlamıştı.

"Neden?"

Liliana bir cevap bulamadı.

Micah onu yeniden öpmeye başladı bir yandan sıcacık, ağır elini onun göğüslerinin üst kıvrımlarında dolaştırıyordu. Elini biraz daha aşağı indirmek isterken Liliana bileğinden tutarak ona engel oldu. "Sadece bir öpücüktü."

Micah gülümsedi. Liliana bu gülüşten, onun kendisini kandırmak için her şeyi yapacağını anlamıştı. Ona hayır demesi gerektiğini biliyordu ama kendisini o kadar iyi hissediyordu ve bu gülümseme o kadar baştan çıkartıcıydı ki kendisini yine onunla öpüşürken buldu.

Micah, Liliana'yı kendi istediği şekilde defalarca öptü ama şimdi Liliana kendi istediği şekilde öpüyordu onu. Micah'tan daha nazik davranıyordu, dudakları dolgundu, kalbinin atışı incecik teninden rahatlıkla hissediliyordu. "Dilini kullan Lily," dedi Micah.

"Böyle mi?" Utangaçça bir dokunuştu bu.

Micah ona daha cüretkâr bir şekilde karşılık verdi. Bu sırada eli Liliana'nın kalçasının altındaydı, burasının da çok dolgun ve tatlı olduğunu düşündü. "Buraya dokunmak hoşuma gidiyor," diyerek Liliana'nın kalçasını sıkıştırdı.

"Böyle şeyler söylenmez."

"Neden?"

Liliana güldü. "Bilmiyorum."

"Öyleyse ne istiyorsam söylerim." Micah onun alt dudağını tutkuyla öptükten sonra kalçalarını sıkıca kavrayıp kendisine bastırdı. "Aradaki örtüyü istemiyorum."

Liliana başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Neden?"

"Bir erkeğin daha ilk geceden beni öpüp diğer şeyleri yapmasına izin veremem."

"Peki yarın gece?" Micah tekrar Liliana'nın kalçasını sıkıştırdı, bunu her yaptığında Liliana'nın biraz daha yumuşadığını fark etmişti. Aralarındaki örtü engelini kaldırmak için elindeki tüm silahları kullanacaktı. "Evet de."

Liliana onun sırtını okşarken fısıltıyla, "Belki," dedi.

Micah biraz daha ısrar ederse onun direncini kırabileceğini düşündü ama içinden bir ses, *onur*, diye fısıldadı kulağına.

Micah başını sallayarak Liliana'ya baktı. "Bir şey mi dedin?"

"Hayır."

Bir erkeği erkek yapan onurudur.

"Micah." Liliana hafifçe yüzüne dokundu. "Ne duydun?"

Micah, Liliana'nın gözlerinde mümkün olamayacak kadar temiz ve saf bir bakış gördü. "Bir erkeği erkek yapan onurudur."

"Evet. Bunlar büyük bir krala ait sözler."

"Şimdi gidiyorum Liliana." Micah, kralın adını sormaya hazır değildi. Tanımadığı bu kraldan söz edilmesi neden ona acı vermişti, bilmiyordu. "Yarın yeşil elbiseyi giy."

"Yeşil elbisem yok ki."

Liliana ertesi sabah, Kara Şato'nun Lordu'yla geçirdiği anların esrik hayaliyle uyandığında yatağının ayakucunda yeşil bir elbise buldu. Ancak yıkandıktan sonra dokunmaya kıyabilmişti elbiseye. Yünlü kumaşın tenindeki yumuşacık temasını hissedince içini çekti. Bu sırada iç çamaşırlarının ikisinin de henüz kurumadığını fark etti.

Yanakları kızarsa da elbisesini iç çamaşırı olmadan giydi. İki saat sonra kurumuş olurdu zaten çamaşırlar, o arada da içinde ne olup ne olmadığını kimse fark edecek değildi.

Böylece, ellerini yanaklarına bastırıp, rahatlamaya çalıştıktan sonra sıcak çikolata yapmak için mutfağa gitti. Çikolataya tarçın da ekledikten sonra her yere baktı ama Micah görünürlerde yoktu. Tam çikolatayı büyük salona, onun için bırakmaya hazırlanıyordu ki kulağının dibinde bir hayalet fısıltısı hissetti, birisi onu salonun sağ tarafındaki kapıya doğru itti hafifçe. *Taş bahçe.*

"Teşekkür ederim."

Liliana "bahçeye" çıkınca, yemyeşil çimenlerin üzerinde zarif dansçı heykellerini gördü. Dansçı bir kadın heykeli vardı mesela, bir bacağını kaldırmış, diğer ayağını yay gibi bükmüştü. Her an dövüşecekmiş gibi duruyordu. Onun yanındaki heykelse, parmak uçlarında

yükselmiş, uçmaya hazırlanan bir genç kıza aitti. Ancak sadece kadın dansçılar yoktu.

Bir kadının ayakları dibinde durup ellerini kavuşturmuş bir erkek dansçı vardı. Adamın yüzünde hem hayranlık hem de sevimli bir yaramazlık ifadesi vardı. İkisinin önünde, ellerini beline koymuş, onlara sevgi dolu bir ifadeyle bakan dost birisi vardı.

Liliana hayranlıkla heykelleri izlemeye dalmıştı. Pek çok heykel vardı ama hiçbirinin yalnız durmadığı dikkatini çekmişti. Sadece bahçenin diğer ucunda, tertemiz suyla dolu bir havuzun başında duran adam yalnızdı. Havuz, neşeyle ötüşüp oynaşan kuşlarla doluydu.

"Micah."

"Liliana." Micah'ın yüzündeki gülümsemeyi görünce Liliana'nın adımları yavaşladı. O güne kadar kimse ona böyle bakmamıştı, hayatında gördüğü en güzel şeydi bu.

"Benim için mi?" diye sordu Micah.

Liliana sıcak çikolata kupasını ona uzattı. "Evet." *Evet hayatım, senin için.*

"Hayır, o değil."

Liliana bir şey anlamamıştı. Micah ona biraz daha yaklaştı. "Sakın kıpırdama, çikolata dökülmesin."

Micah o kadar yakınındayken bu çok zor bir şeydi. Sabun ve temizlik kokuyordu, mis gibiydi. Siyah zırhını yeniden giymişti, zırh göğsünü ve bacaklarını yeniden sarmıştı ama kolları açıktaydı. Güneşte altın gibi parlayan teni Liliana'da dokunma isteği uyandırıyordu. "Ne..."

"Kıpırdama Liliana, öylece kal." Micah ellerini onun boynuna götürdü, başparmaklarını çenesinde dolaştırdı. "Bu gülümseme benim için, öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Liliana ama sonra başka bir şey diyemedi çünkü Micah onu öpmeye başlamıştı bile. Öylesine yumuşak ve şefkatli öpüyordu ki Liliana'nın içi titremişti.

"Senin beni öptüğün gibi öpüyorum seni," dedi Micah. Öpüşü Liliana'yı baştan çıkarıyordu, olmayacak şeyler yapmaya hazır hissediyordu kendisini neredeyse.

Micah alt dudağını hafifçe ısırırken, "Çikolatayı döktün," dedi.

Liliana görmeden ellerine baktı. "Öyle mi?"

"Bırak bana." Micah kupayı alıp dikkatle havuzun kenarına bıraktı. Sonra Liliana'nın bir elini dudaklarına götürdü, parmaklarını teker teker ağzına aldı. Bunu öylesine ağır hareketlerle yapıyordu ki Liliana'nın kasıkları sancılanmaya başlamıştı.

"Çikolatanın tadı senin teninde daha iyi oluyor."

"Devam et." Liliana, Micah diğer eline uzanırken fısıldadı.

Micah birden durdu. "Kan büyüsünün kokusunu alıyorum."

Evet. Havada kirli bir koku vardı. Açılan bir mezarın ve mezardan çıkarılan cesedin kokusuydu bu.

Micah, "İçeri gir," dedi.

"Ben de bir kan sihirbazıyım," diye itiraz etti Liliana. Micah'ı böyle kötücül bir güçle yalnız bırakamazdı. "Ben de..."

Micah hemen Liliana'nın bileğini sımsıkı kavradı ama aynı anda onun eline keskin bir kaya parçası aldığını gördü. "Hayır."

"Buna mecburum." Daha birkaç dakika önce hazdan kısılmış gözlerde şimdi kesin bir kararlılık ifadesi vardı. "Ben buyum."

"Hayır, sen bu değilsin." Micah buna izin vermeyecekti.

Liliana başını yukarı kaldırdı. "Bak."

Micah çoktan görmüştü, gökyüzünün rengi kahverengiye dönmüştü, yer yer kırmızı gölgeler vardı. Bir süre sonra bu kırmızı gölgelerin rastgele izler olmadığı anlaşıldı. Sivri pençeleri olan bir iskelet eliydi bu... "Kim bu Liliana?"

"Babam." Liliana'nın kalbi deli gibi atmaya başlamıştı, neredeyse paniğe kapılmış gibiydi ama sesi çok sakin çıkıyordu. "Buldu beni nihayet."

"Henüz değil." Micah onun bileğini sımsıkı tutarak, kanını akıtmak için kullanmaya hazırlandığı kaya parçasını elinden düşürmesini sağladı. "Eğer kanını akıtırsan bulur."

"Onun büyüsü diğer her büyülerden çok güçlüdür, ölümle yaratılır çünkü."

"Ben Uçurum Muhafızıyım ve burası benim diyarım." Micah, Liliana'nın bileğini bıraktı, çenesinden tutarak doğruca gözlerinin içine baktı. "Bana itaat et, kanını akıtma."

"Dikkatli ol Micah. Hayatını benim için tehlikeye attığına değmez. Sen çok daha fazla önemlisin."

Micah, Liliana'nın ne demek istediğini anlamamıştı ama en azından söz dinleyeceği belliydi. Onu bıraktıktan sonra, yaşadığı diyarın en kadim büyüsünü, Uçurum büyüsünü harekete geçirdi.

Aynı anda siyah zırhı bir anda tüm vücudunu kaplayıverdi, boynundan parmaklarının kıvrımlarına, saçlarından yüzüne kadar baştan aşağı simsiyah zırhla sarılmıştı.

"Lütfen dikkatli ol," diye tekrarladı Liliana. "Babam adil dövüşmez, biliyorum."

Micah, Uçurum'un derinliklerinde ona bir şey olmayacağını biliyordu ama Liliana'nın sesindeki içten endişeyi sezmemesi mümkün değildi. Bu endişe tıpkı siyah zırhının bedenini sarması gibi sarmıştı yüreğini. "Bekle beni Liliana," dedikten sonra kendisini kara kan büyücüsünün kötülüğüyle lekelenmiş göğe çıktı.

Lekedeki büyü, kara zırhına değince bir an geri çekildi, Uçurum'un ölüm öpücüğüydü çünkü bu ama yine de tamamen uzaklaşmadı. Bunun yerine, kısa bir tereddütten sonra Micah'ın çevresini sardı. Micah onun ölüm öpücüğünün tadına baktığı için tehlikeli olmayacağına karar verdiğini anlamıştı. Kara büyü çok yanılıyordu. Kara Şato'nun Lordu, şekli ne olursa olsun şeytana geçit vermezdi.

Kollarını iki yanında tutarak parmaklarını araladı ve tek bir şey söyledi. *"Yükselin."*

Kara Şato'nun hayaletleri daireler çizerek göğe doğru yükselmeye başladılar, etraflarındaki hava buz gibi olmuştu. Micah onların, yerde yeşil bir leke gibi görünen Liliana'ya zarar vermeyeceklerini biliyordu.

Hayaletler etrafını sararak buzdan bir şerit oluşturdular. Micah zamanın geldiğini anlamıştı. "Tutunun."

İki tarafındaki şerit ışıldayarak katılaştı, bir an sonra zırhı elmas kadar keskin çıkıntılarla dolmuştu.

Kara büyücü pençesini yeniden uzatınca eli buzun üzerinde kaydı ve korkunç bir çığlık attı. Liliana elleriyle kulaklarını kapattı hemen. Micah onu uyarması gerektiğini düşündü ama zaten içeri girmesini söylemişti. Büyücünün tiz çığlığı gökyüzünde dağılırken, gücünün üzerine binlerce keskin parça yağdı. Parçalar daha sonra geri sekmeye başladı.

Micah gülümsedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KAN Büyücüsü bir zamanlar Elden'in can evi olan şatonun derinliklerinde dizlerinin üstüne çökmüş, korkunç çığlıklar atıyordu. Tüm vücudu, yüzlerce kesik yarasıyla kaplıydı, kan içinde kalmıştı. On yıllardır kendi kanını bu kadar fazla görmemişti.

Kapıya vurulduğunu duydu.

"Git!" Böyle zayıf bir halde görülmek istemiyordu.

Nefesini tutarak ayağa kalkmaya çalıştı. O diyara bakmaya gitmek büyük bir hata olmuştu. Kara büyülerden hiç hoşlanmayan bir şey tarafından korunuyordu.

Uçurum kâbusuyla arasında duran siyah duvardan oldu bitti nefret etmişti zaten. Hayır, orada kapana kısılan büyücüler umurunda bile değildi ama eğer Kara Şato'yu ele geçirirse sadece müthiş bir servete değil, tüm o güce de sahip olacaktı. Tatlı, ölümcül ve güzel güce...

Ancak oraya gidemiyordu. Şimdilik.

Oraya gidebilen başkaları vardı. Kızına aptal deyip durmuştu ama babasının onu takip edemeyeceği tek yeri bulup oraya kaçmayı başarmıştı. Casusları onu neden istediğini, neden ona ait olduğunu anlayamıyorlardı. Sahip olduğu hiçbir şeyin ondan kaçmasına izin veremezdi o.

Liliana'yı geri getirdiğinde bunun bedelini çok ağır ödetecekti ona. Sonunda onu öldürmesi için yalvaracak hale getirecekti kızını. Belki bu istediğini verirdi ona, belki de vermezdi. Kızı onun en sevdiği oyuncağıydı. Ancak onunla böyle iyi vakit geçirebilmesi için önce onu bulması gerekiyordu.

Kesik yaralarından birinden akan kanı alıp, masasının üzerinde duran el büyüklüğündeki örümceği vererek hayvanı besledi. "Sanırım seni faaliyete geçirmenin zamanı geldi."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ON ALTINCI BÖLÜM

ARADAN bir saat geçmişi ama Liliana'nın kulakları hâlâ çınlıyordu. "Daha önce böyle bir şey görmüş müydün hiç?" diye sordu Jissa'ya. Birlikte taş bahçede oturmuşlar, fındık ayıklıyorlardı. Bu işi mutfakta değil, bahçede yapmak istemişlerdi, böylece güneşin tadını çıkarıyorlardı. Olanları hatırlayınca Liliana'nın tüyleri ürperdi yine.

Jissa onun koluna dokunarak yatıştırmaya çalıştı. "Burada hep olur. Hayaletler... Hep vardır. Ama daha önce böyle bir şey yaptıklarını hiç görmemiştim."

"Çok farklı bir güçleri var." Hayaletlerin gücünde de ölüm vardı ama babasınınkinden çok daha temiz ve saftı. "Jissa, Daima'yı düşününce korkuyor musun?"

Jissa merakla ona baktı. "Neden korkayım? Daima'da hep mutluluk vardır, orayı görmeyi çok istiyorum."

"Evet." Liliana, Kan Büyücüsü onu öldürerek yaşam enerjisini çaldığı için sevgili arkadaşının bu diyarda kapana kısıldığını biliyordu. "Jissa, çok üzgünüm..."

"Neden?"

"Bir gün anlarsın." O zamana kadar Liliana ilk gerçek arkadaşıyla mümkün olduğunca vakit geçirecekti. "Baksana." Kahverengimsiye komik görünümlü bir fındık uzattı. "Şatoda kalanlara benzemiyor mu sence?"

Jissa gülmeye başlamıştı ki, şatodan gelen öfkeli bir kükreme sesiyle buz kestiler. Liliana kucağındaki fındık sepetini yere atarak ayağa fırladı. "Micah."

"Liliana, dur!"

Liliana, Jissa'yı dinlemedi bile, hemen şatoya koşmaya başladı. Daha eşikten giremeden kocaman eller onu durdurdu. Bard hüzünlü gözleriyle ona bakarak yavaşça başını iki yana salladı.

"Bırak beni gideyim." Liliana, kanı damarlarında giderek daha hızlı akmasına rağmen sakin davranmaya çalışıyordu. "Lütfen Bard, bırak gideyim."

"Liliana." Jissa nefes nefese peşinden gelmişti. "Gitmemelisin Liliana. Lanet üzerine çöktüğünde bir canavara dönüşür o."

"Ben de öyle Jissa." Hem de korkunç bir canavara dönüşürdü. "Bard'a söyle, bıraksın beni."

Ufak tefek kadın omuzlarını dikleştirdi. "Hayır. Ben... İkimiz seni koruyacağız."

"Öyleyse üzgünüm arkadaşım." Liliana alt dudağını ısırarak biraz kanattı. Kanın tadı ağzına yayılırken büyünün gücü bedenini sarmaya başlamıştı bile.

Büyüsünün gücünü kullanarak Bard'ı savurup kenara attı. Daha o ayağa kalkamadan yanlarından uzaklaşmıştı bile, Jissa'nın çığlığını duyabiliyordu. Kapıyı kapatıp kolunu indirdi. Bard da kalkmış, devasa cüssesiyle kapıya yüklenmeye başlamıştı.

Liliana kapının bir süre daha dayanacağını biliyordu, durup bir an nefes aldı. "Nerede?" Hayaletlerin fısıltılarına kulak kabarttı ama duyabildiği tek şey, duvarları titreten bir kükreme oldu.

Ses öylesine korkunçtu ki Liliana elinde olmadan bir adım geri attı ancak sonra elinden geldiğince hızlı bir şekilde sesin geldiği tarafa

koştu. Dudağından sızan kan azalmaya başlamıştı, büyük salona doğru koşarken duvarda asılı gördüğü ufak tören bıçaklarından birini alıp elbisesinin cebine koydu.

Salon alt üst olmuş durumdaydı.

Liliana salonun hali karşısında dehşete kapılmıştı. Koca yemek masası devrilmiş, ortasından ikiye ayrılmıştı. Sandalyeler paramparça olmuş, bir kenara fırlatılıp atılmıştı. Liliana aralarından dikkatle geçerek, bu enkazın sorumlusunu aramaya koyuldu.

"Micah?" Ters dönmüş bir sandalyeyi itip kendisine yol açtı, neredeyse yerdeki çömlek kırıklarının üstüne basacaktı. O anda duvardaki silahlar çarptı gözüne. Silahlar, sanki çok güçlü bir mancınık tarafından fırlatılmış gibi çok düzgün iki sıra halinde taş duvara gömülmüşlerdi. Liliana'nın yüreği ağzına gelmişti ama oradan gidecek değildi. "Micah?"

Bir hırlama sesi duyuldu.

Liliana aniden arkasına dönünce sendeledi, her nasılsa devrilmeden duran bir sandalyeye çöktü. Eğer sandalye olmasaydı zemindeki kırıkların üzerine düşebilirdi. Dengesini sağlamaya çalışırken odaya tekrar göz gezdirdi. Yüksek pencerelerdeki perdeler yırtılmış, tüm mobilya paramparça olmuştu, saklanacak bir yer yoktu.

Derinden bir hırlama sesi daha geldi. Saldırmaya hazırlanan bir canavarın sesiydi bu.

Merhamet.

Liliana güçlükle yutkunarak, kalan tek yere baktı, tavana...

Yaratık devasa ve simsiyahtı. Pençeleriyle tavana tutunmuş, bakışlarını Liliana'ya dikmişti. Kan kırmızısı gözlerinde en ufak bir bilinç ya da muhakeme ifadesi yoktu.

Liliana karşısındakinin ne olduğunu hemen anlamıştı. Babasının, Elden'in işgal edildiği gece kullandığı büyünün vücut bulmuş haliydi bu. Micah'ı ele geçirmiş, onu büyülerin en karanlığıyla sarıp sarmalamıştı.

Prens bundan nasıl kurtulacaktı?

Liliana'nın kaçması gerekirdi ama yere çakılmış gibi kıpırdamadı. Yalnız olmanın ve dışlanmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Babasının canavara dönüştürdüğü Micah'ı o haliyle bırakamazdı. Titreyen ellerini arkasında saklayarak, "Merhaba," diye seslendi. "Neden yukarıda duruyorsun?"

Devasa yaratık başını uzattı, gözlerinde kötü ışıltılar vardı. Pençeleri gevşeyip kasılırken tavandaki ahşaplardan parçalar döküldü, pençelerinin akıl almaz ölçüde keskin olduğunu gösteriyordu bu. Liliana'nın yüreği ağzına gelirken yaratık boğuk ve derinden bir ses çıkararak homurdandı.

Yırtıcılar korkunun kokusunu alırlar.

Liliana omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı. Benliğindeki büyü gücünü harekete geçirirken ağzında kanın demir tadını hissetti. Büyünün gücü onu yavaş yavaş sardı, artık çirkin yüzlü, çalı saçlı Liliana değil, kendi gücünün farkında olan bir kan büyücüsüydü. "Aşağı in," dedi. Buna bir emir büyüsü eklemeyi unutmamıştı. "Gel de seni seveyim."

Yaratık temkinli bir şekilde ona baktı.

Liliana gülümseyerek, "Sevilmek hoşuna gider, öyle değil mi?" diye mırıldandı.

Yaratık yavaşça ahşap kirişten aşağı inmeye başladı, en az Micah kadar kibirli ve küstah görünüyordu. Liliana onun hareket ederken düğüm düğüm beliren kaslarını, geniş omuzlarını hayranlıkla izledi. Omuzları vücuduna göre öylesine genişti ki aslında onları taşıyamaması gerekirdi. Ama müthiş zarafetle hareket ediyordu, sadece aklından geçirse bile Liliana'yı parçalayabileceği muhakkaktı. Derken kendisini boşluğa fırlattı, pençelerini duvara geçirerek salonun yan duvarına asılı kaldı.

Ardından duvarda yürüyerek aşağı inmeye başladı. Sanki yerde yürüyormuşçasına rahat hareket ediyordu duvarda. Ağzını esnermiş gibi açınca, şatonun karanlık ortamında pırıl pırıl parlayan dişleri göründü. Sipsivri dişleri ölümcül birer silah gibi görünüyordu. Tıpkı sırtında omurgası boyunca uzanan çıkıntılar gibi.

"Çok güçlüsün," dedi Liliana. Kan büyüsünü kullanarak sözlerinin çok daha yoğun hissedilmesini sağlıyordu. "Çok da iri..." Sonuncusundan kesinlikle emindi. Çünkü aslında Micah olan bu korkunç yaratık, dört ayağının üzerinde dururken bile Liliana'dan uzundu, pençeleriyse o kadar iri ve güçlü görünüyordu ki bir fiskesiyle Liliana'nın yüzünü dağıtabilirdi.

Yaratık homurdandı ama Liliana'ya dokunmadı.

Liliana iradesini kullanarak gerginliğini bastırmaya çalıştı. "Bırak, seveyim seni." Sözlerinin baştan çıkarıcı olması için yine kan büyüsüne başvurmuştu; kan büyüsüne karşı kan büyüsünün mücadelesiydi bu.

Kan kırmızısı gözler her hareketini dikkatle izlerken yavaşça elini kaldırıp yaratığın yelesini okşamaya başladı. "Benim saçlarımdan yumuşak," diye fısıldadı. "Kıskandım."

Yaratık kedi gibi, mırlamaya benzer bir ses çıkardı, Liliana neredeyse gülecekti. Gülümseyerek hayvanın postunu okşamaya devam etti. "Muhteşem," dedi. Bunu korkuyla değil, gerçekten de içtenlikle söylemişti çünkü karşısındaki yaratık gerçekten de saygıyı hak ediyordu. "Aslında otursan daha iyi olacak, o zaman seni daha rahat sevebilirdim."

Yaratık emir almaktan hoşlanmadığını anlatmak için dişlerini göstererek hırladı.

Liliana hemen başını önüne eğdi, itiraz edecek olursa canını tehlikeye atacağını anlamıştı. "Lütfen lordum, ben ufacık kalıyorum yanında."

Yaratık önce biraz homurdanıp hırladıysa da yavaş yavaş eğildi, koca kafasını Liliana'nın beli hizasına kadar eğdi. "Teşekkür ederim." Liliana onun başını yeniden okşamaya başlamıştı. "Gerçekten çok güçlüsün, kocaman masayı kırmışsın."

Yaratık dönüp, iki parça olmuş masaya baktı, ona hak verir gibi bir homurdanma sesi çıkardı.

"Evet," dedi Liliana onu yumuşacık bir sesle ikna etmeye çalışarak. "Bu kadar hareketten sonra biraz dinlenmen iyi olmaz mı? Her büyük savaşçının dinlenmesi gerek."

Yaratık başını eğip, kan kırmızısı gözleriyle ona baktı. Liliana'nın korkması gerekirdi ama bu gözlerde başka bir şey vardı... "Sana bir zamanlar tek boynuzlu atı yanlarına çağıran üç prensle bir prensesin hikâyesini anlatayım."

Yaratık başını, öne doğru uzattığı kollarının üzerine koydu, oturduğu yerde iyice yerleşti.

Böylece Liliana, "Kraliyet ailesinin çocukları Çember Kayalar'a varmışlar," diyerek, daha önce başladığı hikâyenin devamını anlatmaya başladı. "Tek boynuzluyu çağırmak için en uygun büyünün hangisi olduğunu tartışırlarken Breena kütüphaneden alıp yanında getirdiği eski bir büyü kitabını çıkarmış. Bu sırada kardeşlerini kütüphanenin yolunu bilmedikleri için paylamayı da ihmal etmemiş."

Yaratık onu onaylar gibi bir homurdanma sesi çıkardı.

"Kitapta çok eski, neredeyse unutulmuş bir büyü varmış. Daha sonra pek çok büyücü bu büyüyü denemiş ama başarılı olamamış. Büyünün bir kandırmaca olduğunu düşünenler bile olmuş aralarında."

Yaratığın bir kulağı dikiliverdi hemen.

"Ancak bu doğru değilmiş. Önce en büyükleri Nicoali denemiş ama başaramamış."

Yaratık gözlerini kapatmıştı ama Liliana'yı dikkatle dinlediği belliydi. Nicolai'nin başarısız olduğunu duyunca tuhaf bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Sonra Breena denemiş şansını, tek boynuzlunun belki de bir kadının davetini kabul edeceğini düşünmüşler. Hiçbir şey olmamış. Bunun üzerine Dayn da büyüsünü denemiş, abisiyle ablasının hata yaptığından eminmiş. O da başarısız olmuş. Bunun üzerine sıra küçük Micah'a gelmiş.

"Sevgili küçük kardeşlerinin sırasını denemeye kararlı olduğunu gören ablası ve ağabeyleri gülümsemişler. Ne de olsa Micah o kadar

küçükmüş ki, sadece harfleri okuyabiliyormuş, tek boynuzluyu nasıl çağırabilirmiş? Micah'ın tüm büyüyü okuması epey uzun sürmüş ama ablasıyla ağabeyleri ona kıyamadıkları için sabırla beklemiş, sözünü kesmemişler."

Yaratığın hiç sesi çıkmıyordu ama Liliana onun kendisini pür dikkat dinlediğinden emindi.

Yaratığın karşısında yere oturduğunda kocaman siyah kollar açılarak onu kendisine doğru çekti. Liliana korkmak yerine sadece rahatlatıcı bir sıcaklık hissederek başını onun boynuna koydu, koca kalbinin sesini dinledi. "Micah büyünün sözlerini söyleyip bitirdiğinde bir ışık patlaması olmuş. O kadar parlak bir ışıkmış ki bu, kör olacaklarını sanmışlar.

"Ancak kıvılcımlar söndüğünde karşılarında muhteşem bir tek boynuzlu duruyormuş. Yani, bir tek boynuzluyu çağırabilmek için kalbinin gerçekten tertemiz ve saf olması şartmış. Tüm çocukların kalbi böyledir ama zaman içinde yüreklerine gölgeler düşer. Her gölge kötü demek de değildir bu, güçlü bir insanın bu gölgelere de ihtiyacı vardır. Ancak o gün aralarında sadece Micah'ın yüreği doğduğu günkü kadar safmış. Bu yüzden sadece o tek boynuzluyu diyarından çıkıp gelmeye ikna edebilmiş."

Liliana'nın da gözleri kendiliğinden kapandı.

Micah rüyasında muhteşem ve vakur tek boynuzluları gördü, bir adamın kahkaha attığını duydu. Hiç ailesi olmamıştı ama rüyasında uzun boylu iki adamın peşinden koşuyor, arada sırada takılıp düşüyordu. Düştüğü için canı sıkılıyor, inatla ayağa kalkıp koşmaya devam ediyordu. Sonra adamlardan biri onu yerden kaldırdı, üstünü başını temizledi. Kardeşlerinin kumda bıraktıkları ayak izlerini takip edip koşarken can sıkıntısı geçmişti bile.

Kum tepelerinin üzerinden ilk kayarak inen Nicolai oldu.

Micah hemen onun peşinden gitmek istedi ama nefesi kesildiği için yapamadı. Ancak geride kalmamıştı yine de, hiçbir zaman geride bırakmazlardı onu. Dayn onu kollarından tuttuğu gibi sırtına attı.

Gülüşerek sahile vardıklarında Nicolai kocaman kırmızı bir yengeçle kapışmıştı. Su sıcacıktı, dalgalar köpük köpük ayaklarına çarpıyordu. Harika bir gündü.

Micah bu ruh haliyle uyandı ve kendisini Kara Şato'nun büyük kabul salonunun taş zemininde yatarken buldu. Hem çıplak olması hem de etrafta gördüğü kırık masa ve sandalyeler neler olup bittiğini anlatıyordu ona. Ne var ki bu o kadar da ilginç değildi. Asıl ilginci, yalnız olmamasıydı.

Daha önce hep yalnız olurdu. Hizmetçiler ve uşaklar daha lanetin ilk belirtilerini gördükleri anda ortalıktan kaybolurlardı. Bard ve Jissa da bu durumda kapıları sıkı sıkıya kilitlemeleri konusunda kesin talimat almışlardı. Bugünse yanında çok hoş kıvrımları olan bir kadınla uyanmıştı.

Micah kadına iyice yaklaşarak biraz sürtündü, bu çok hoşuna gitmişti. Kadın mırıldansa da geri çekilmedi ve gülümseyerek elini onun kasığına koydu. Bir yandan üzerindeki elbiseyi kenara iterek ipek gibi tenine dokunuyordu. Keşke o da kendisi gibi çıplak olsaydı ama o zaman üşüyebilirdi Liliana.

Kadının ismini bir anda hatırlamıştı. "Lily," diye fısıldayarak onu tekrar okşadı. "Uyan Lily."

"Hımm..." Micah bu uykulu sese bayılmıştı. "Micah?" Liliana sırtını dönmek isteyince kendisini onun kucağında bulmuştu. *"Micah."* Liliana çok şaşırmış, aralanmış bacakları kasılmıştı.

Micah onun boynunu öperken göğsünü kavradı. "Öyle yumuşaksın ki Lily... Senin üzerinde olmak nasıl bir şey acaba..."

Liliana'nın teni, Micah'ın dudaklarının temasıyla alev alev yanmaya başlamıştı. Uzanıp Micah'ın elini göğsünden çekti. "Kalkmamız gerek. Diğerleri gelebilir."

Micah onu duymazlıktan geldi, başparmağını yeşil elbisesinin üzerinden Liliana'nın göğsünün ucunda dolaştırmaya başladı. Liliana geri çekilmeye çabalayınca Micah boğuk bir ses çıkardı. "Benim bu."

"Artık canavar değilsin Micah. Beni kandırmaya çalışma."

Micah gülerek başparmağını yeniden meme ucunda gezdirdi. "Bu hoşuna gidiyor Lily. Nasıl ıslandığını bacağımda hissediyorum." Bacağını Liliana'ya iyice bastırdı. "Ağzım sulanıyor, senin tadına bakmak istiyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LILIANA'nın dudaklarından bir inilti koptu. Micah'ın elini zorla uzaklaştırarak olduğu yerde doğruldu. Dönüp arkasına baktığında ise donakaldı.

Micah çırılçıplaktı.

Hayatında bu kadar güzel bir şey gördüğünü hatırlamıyordu Liliana. Başını çevreleyen altın ışıltılı saçları, buz yeşili gözleri ve hiç utanmazca sergilediği cinselliğiyle muhteşem görünüyordu. Hele yavaşça ayağa kalkarken gördüğü manzara karşısında Liliana'nın nefesi kesilmişti.

Toparla kendini Liliana.

Zorlukla olsa da Liliana da ayağa kalktı. Bu sırada Micah az önceki korkunç canavar kendisi değilmiş gibi ona yaklaşmaya başlamıştı. Nihayet Liliana'nın yanına gelip arkasına geçti, onu kalçalarından tuttu.

"Ne yapıyorsun böyle?"

Micah, Liliana'nın ellerini uzaklaştırmaya çalışmasına aldırmadan elbisesinin eteklerini kaldırmaya devam etti. Serin hava Liliana'nın bacaklarının ürpermesine neden olmuştu. "Micah, durmamız gerek," dedi ama artık o kadar emin çıkmıyordu sesi.

"Neden?" Micah boynuna öpücükler kondurarak Liliana'nın aklını başından alıyordu.

"Bu hiç doğru değil." Serin hava artık kalçalarına ulaşmıştı. "Kabul salonundayız."

Micah onun eteklerini sıyırırken bir an durdu. "İç çamaşırı giymemişsin içine."

Liliana kulaklarına kadar kızararak ondan uzaklaşmak istedi ama Micah onu sımsıkı tutuyordu. "Kuruyorlar," diyebildi ona.

"Üzerinde olsalardı da çıkartıp atardım zaten," derken hafifçe kulağını ısırdı Micah. "Bu çok hoşuma gitti." Sonra iyice sertleşmiş vücudunu Liliana'nın kalçalarına bastırdı.

Liliana bu beklemediği temasla irkildi ama Micah homurdandı. "Bunun için çok kısasın."

Liliana buna ne karşılık vereceğini bilemiyordu. Derken Micah onu kucağına alıp doğruca masanın yanında, yerde yatan sandalyeye doğru yürüdü. Liliana'yı yere bıraktıktan sonra sandalyeyi düzeltti. Liliana ancak birkaç saniye sonra anlamıştı onun niyetini. "Bence bunu..." diye itiraz etmeye başladığı sırada Micah'ın dudakları vücudunu dolaşıyordu bile.

Dudaklarının dudaklarını bulması çıldırtıcıydı, Liliana karşı koyamadı. Micah'ın ipek gibi, sıcacık bir teni vardı. Çenesi sert ve sakalları yüzünden biraz pürüzlüydü. Liliana bu çeneyi göğüslerinde hayal etmeye çalıştı. Aklından geçen cüretkâr düşüncelere ve görüntülere kendisi de şaşırıyordu. Micah elbisesini yeniden sıyırmaya başlayınca onu durdurmaya kalkmadı.

Bu yüzden Micah sandalyeye oturup onu sırtı kendisine dönük olacak şekilde kucağına oturtunca kendisini çok utanmaz ve edepsiz hissediyordu. Ancak Micah onu hemen baştan çıkartmaya kalkmadı, hayır, tam bacaklarının arasında durdu. Sonra eteğini iyice beline

kadar sıyırıp elini, Liliana'nın bacaklarının arasında duran ve hayatı boyunca nefret ettiği kıvrımlara götürdü.

Liliana'nın yüzünü ateş basmıştı, tahrik mi olmuştu yoksa utanmış mıydı, emin olamıyordu. Her ne olursa olsun, Micah'ın yeniden ona dokunması için can atıyordu.

Micah'ın sıcacık nefesini hissetti. "Ne kadar yumuşaksın Lily." Parmakları Liliana'nın ıslak kayganlığında hareket ediyordu.

"Micah!"

"Burası sana çok zevk veriyor... Bu iyi mi?"

Liliana'nın dizlerinin bağı çözülmüştü.

Micah az önceki canavardan kalma bir iz gibi duran homurtulu bir ses çıkararak kolunu Liliana'nın beline sardı. Bir yandan parmakları Liliana'yı okşuyor, ovalıyordu. "Buraya dudaklarımla dokunmak istiyorum Lily."

"Sakın. Olmaz." Liliana buna dayanamazdı işte. O güzel dudakların en mahrem bölgesinde dolaştığını düşünmek bile onun aklını başından alıyordu. Bu sırada Micah bir parmağını yavaşça onun içine doğru ilerletince Liliana ufak bir çığlık attı. "Canını mı yakıyorum?" diye sordu Micah.

"Hayır." Liliana bunun onu durdurmak için bir fırsat olduğunu biliyordu ama durmasını istemiyordu.

Bunun üzerine Micah yavaş yavaş ilerlemeye devam etti.

Liliana tekrar bir çığlık attı. Tüm vücudu gerilmiş, hassaslaşmıştı. Ancak Micah o şekilde çok uzun tutmadı onu. "Masaya uzanabiliyor musun?" diye sordu.

"Evet." Zaten masanın kenarını kavramış durumdaydı Liliana. İyice uzanıp, dengesini sağlayabilmek için bacaklarını araladı. Micah hiç zaman kaybetmeden tam onun önüne geldi, ona doğru uzandı. Liliana onun sıcak dudaklarını o en hassas yerinde hissedince allak bullak oldu, aklından her şey silindi. Bu bambaşka bir şeydi, sadece hazla inleyebildi.

Micah, Liliana'nın çıkardığı sesleri duyunca gülümsedi. Onun bu kadar zevk alması çok iyiydi çünkü bunu daha pek çok kez yapmayı düşünüyordu. Hayatında böyle lezzetli bir şey tatmamıştı Micah, Liliana'nın büyülü kadın kokusu onu büyülüyordu.

"Korkutucu muydum?" diye sordu hafifçe başını kaldırıp.

"Efendim?" Liliana güçlükle sormuştu bunu.

"Lanetin etkisindeyken yani?" Micah, parmaklarını da kullanmaya başlamıştı. Bir dahaki sefere bu işi yatakta yapmaya karar vermişti, böylece Liliana'yla daha fazla ve yakından ilgilenebilecekti. Liliana yumuşacık ve tatlıydı.

Onun için.

Micah'ın yüzündeki gülümseme pek kibar değildi herhalde.

Liliana kalkmaya davrandı ama Micah dilini yeniden hareket ettirerek onu durdurdu. Liliana titreyerek yerinden kaldı. "Korkutucuydun ama bir o kadar da güzeldin."

Micah bu cevabı sevmişti; Liliana'nın onun hem güzel hem de tehlikeli yanını görmesi hoşuna gitmişti. Onun ıslaklığını okşarken eğilip uzun uzun öptüğünde çıkardığı ses ve vücudunun yay gibi gerilmesi ise daha da çok hoşuna gitmişti. Liliana iyice ıslanmıştı, Micah bir parmağını tekrar ileri itti.

"Micah!"

Liliana'nın içindeki kaslar parmağının etrafında kasılıp gevşiyordu. Micah, Liliana'nın titremeleri sona erene kadar onu okşamaya devam etti. Nihayet Liliana geri çekilecek gibi olduğunda ise, "Hayır Liliana," diye mırıldandı. "İşim bitmedi daha."

Micah'ın daha önce bir kadını olmamıştı, ona korkuyla yaklaşan köydeki kadınlardan uzak durmuştu hep. Bir süre sonra doğasının bu kısmı uykuya yatmıştı sanki, kendisini mükemmel bir muhafız olarak görmeye başlamıştı, karşı cinse ihtiyacı yoktu sanki. Derken Liliana gelmişti. Ona mükemmel biriymiş gibi bakan, ona harika hikâyeler anlatıp şatosunu kahkahalarla dolduran bir kadın. Onun bütün zevk noktalarını bulup teker teker öpmek, diliyle dokunmak istiyordu. "Tadını seviyorum" dedi.

"Micah eğer..." Micah'ın dudakları yine mahremiyetine kapanırken Liliana ufak bir çığlık attı.

Micah bu kez ufak dil darbeleriyle hareket ediyor, başparmağıyla hafif hafif ovuyordu bu hassas bölgeyi. Sonra bir parmağını yavaşça onun ıslaklığına yerleştirdi, biraz ilerlettikten sonra yanına bir başka parmağını daha ekledi. Liliana'nın nefesi kesilmişti ama itiraz etmemişti. Micah parmaklarını ustaca hareket ettirirken Liliana onu sımsıkı kavradı.

Nihayet Liliana sarsılarak doruğa ulaşırken Micah onu doğruca kucağına oturttu. "Sana çok zevk verdim Lily."

Liliana başını onun omzuna dayamış, gözlerini kapatmıştı. "Kendinden pek memnun görünüyorsun."

"Öyleyim." Micah uzanıp Liliana'nın elbisesini yukarı doğru çekti. Liliana uzanıp onu durdurmak istedi ama Micah buna izin vermedi. "Sana bakmak hoşuma gidiyor," diye mırıldanarak Liliana'yı kendisine doğru çekti. Böylece vücutları birbirini rahatça bulabilmişti. Micah bir yandan Liliana'nın göğüslerini kavrarken bir yandan ritmik bir şekilde hareket ediyorlardı. Bir ara Micah yüzünü Liliana'nın boynuna gömdü, mırıltılı sesler çıkarmaya başladı. Liliana'ya biraz daha hızlanmasını söylüyordu.

Liliana dediğini yaptı. Micah bir haz dalgasının benliğini ezip geçtiğini hissetti, neredeyse en üst haz noktasına çıkacakken aniden durdu, Liliana'ya da, "Dur," dedi.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Micah, Liliana'nın göğüslerini okşamaya devam ederek derin bir nefes aldı, arkasına yaslandı. "Sadece yüzünü görmek istiyorum."

Liliana ayağa kalktı. Yanakları pembeleşmişti. Bu pembeliğin utangaçlıktan kaynaklanmadığını bilmek Micah'ın hoşuna gitmişti. Liliana'nın dudaklarına koyduğu parmaklarını hafifçe ısırdı.

Bir kez daha Liliana'yı kendisine çekti, vücutlarının iyice birbirine yaklaşmasını sağladı. Bu temas Liliana'nın başını döndürmüştü, nefesi kesilerek, "*Micah*," diyebildi.

Micah gülümseyerek onu ateşli bir şekilde öptü, ona sürtünmeye devam etti. Bu sırada Liliana'yı kalçalarından kavramış kendisine çekerek onu daha fazla hissetmesini sağlıyordu. Nihayet Liliana boğuk bir ses çıkararak kollarının arasına yığıldı.

Micah, "Bu çok güzeldi," diyerek sandalyenin arkasına yaslandı, Liliana hâlâ kucağındaydı. "Bir dahaki sefere içinde olacağım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LILIANA öğleden sonra kabul salonunu toplarlarken Jissa'nın yüzüne bakamıyordu. Hâlâ Micah'ın sıcak nefesini mahrem yerlerinde hissediyor gibiydi, elleri ise hâlâ kalçalarındaydı sanki. Onu öylesine sıkı kavramıştı ki pek çok yerini morartmış, iz bırakmıştı. Liliana, sırtındaki kamçı izlerini hiçbir zaman görmek istememişti ama Micah'ın bıraktığı izleri görebilmek için ayna karşısında vücudunu uzun uzun incelemişti.

Bir iki güne kalmaz, kaybolurlardı ama o zamana kadar, yaşadıklarından sadece kendisinin değil, Micah'ın da zevk aldığını gösteren işaretlerdi bunlar. Ona kendisiyle ilgili gerçeği söylediği zaman çok büyük acı çekeceğinden emindi ama şimdi yaşadıklarını değiştirmiyordu bu.

Jissa sabırsız bir tonla, "Liliana," diye seslendi. Belli ki epeydir sesini ona duyurmaya çalışıyordu.

Liliana düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. "Affedersin Jissa, dalmışım..."

Jissa ne gülümsedi ne de kaşlarını çattı. "Lanet çöktüğünde o kendisi gibi olmuyor," dedi telâşla. "Bunun için onu suçlama sakın." Kahverengimsinin siyah gözlerinde derin bir endişe vardı. "Lütfen..."

Liliana sadece, "O benim canımı yakmadı," diyebildi. "Gerçekten bana zarar vermedi Jissa, inan bana."

"Lord çok korkunç, büyük, vahşi ve ürkütücüdür!"

"Evet," diye onu onayladı Liliana. Bu sırada kırık tabak parçalarını çatlamış ama kullanılabilir durumdaki bir masanın üzerine bırakıyordu. "Ancak özünde hâlâ Kara Şato'nun Lordu o." Babası, Micah'ı dönüştürmeye çalışmıştı ama sadece fiziksel görüntüsünü değiştirebilmiş, ruhuna dokunamamıştı. "Canavarla başbaşa bile kalsan nezaket ve iyilik karşısında yumuşuyor."

Jissa'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Ah, hayır! Ben yapamam! Senin kadar cesur değilim ben!"

Liliana, babası onu kamçılarken ne kadar acınacak hallere düştüğünü, pis zindanlarda açlıktan perişan halde süründüğünü hatırladı; cesur olmadığını biliyordu. Ancak bunu Jissa'ya söylemedi. Bunun yerine, parçalanmış bir sandalyeden geriye kalanları temizlerken, "Lord şimdi nerede, biliyor musun?" diye sordu. Liliana bir ara banyo yapmaya gitmiş, kuruyan iç çamaşırlarını da giyerek giyindikten sonra döndüğünde Micah'ı görememişti.

"Köyün yaşlı, bilge adamı geldi. Köye Musibet yaratıkları gelmiş diyorlar." Liliana'nın anlamadığını görünce, "Silahlılarmış, çok kalabalıklarmış... Simsiyahlarmış, tüylüleri varmış... Küçük yaratıklarmış ama çok tehlikelilermiş..." diye ekledi Jissa.

"Uçurum'dan mı gelmişler?"

Jissa başını iki yana salladı. "Hayır, doğruca Kara Şato'ya geliyorlar. Çok çok çok eskiden burada yaşarlarmış. Pirinç ve patatese bayılıyorlarmış."

Liliana bu "Musibet" yaratıklarının pirinç ve patates yemelerini komik bulmuştu. "Micah'ın ne işi var onlarla?"

"Onları evlerine çağırıyor Micah," diye tanıdık bir ses duyuldu arkadan.

Liliana arkasına dönüp bakınca yine simsiyah zırhına bürünmüş Micah'ı gördü. Etrafında incecik sesler çıkarıp duran çok tuhaf görünüşlü, onlarca küçük, siyah tüylü yaratık vardı. Daha Liliana bir şey söyleyemeden Jissa ellerini beline koydu. "Kesinlikle olmaz! Mutfağımda hayvan istemiyorum!"

"Uslu duracaklarına söz verdiler," diye gülümsedi Micah. Bu gülümseme Jissa'yı yumuşatmaya yeterdi zaten. "Sadece geçici bir süre için," diye ekledi Micah. Bir şey onları çok korkutmuş, kötülük gidene kadar saklanmaya gelmişler."

Liliana'nın kalbi sıkıştı. "Nasıl bir kötülük bu?"

"Kötü büyü," diye cevap verdi Micah. "Musibet yaratıkları kötü büyüyü fark eder ve yiyerek ortadan kaldırırlar. Ancak gördüğün gibi çok ufak oldukları için ancak küçük kötü büyüleri yiyebilirler."

Oysa Kan Büyücüsü'nün büyüsü çok büyüktü ve büyümeye devam ediyordu. Bu artık son işaretti, vakit kalmamıştı. Bir an önce Micah'a gerçeği anlatması gerekiyordu. Daha sonra onun kendisinden nefret etmemesini umabilirdi en fazla.

O gece Micah, Uçurum'a gitmeye mahkûm olmuş ruhların peşine düşerken Liliana rüyasında, at büyüklüğünde örümceklerle boğuştu. Örümceklerin kocaman ve korkunç, kan kırmızısı gözleri vardı. Liliana onlara bakarken gözlerinden kanlı gözyaşları dökülüyor, başını çevirmek istese de yapamıyor, bu korkunç canavarların jilet kadar keskin çıkıntılarla kaplı bacaklarından ve bıçak gibi ağızlarına bakıyordu.

Derken daha fazla dayanamayarak yere yığıldı, örümcekler üzerine atılıp onu parçalamaya başlamışlardı.

Kara Şato'nun Lordu'nun odasında kendi çığlığına uyandı. Üzerinde Micah'ın gömleklerinden birisi vardı. Soğuk soğuk terlemişti. Avucunu ufak bir ışık kaynağına uzatarak hareketli bir ışık topu yarattı, odanın dört bir yanını aydınlatarak baktı. Hiçbir yerde örümcek falan görünmüyordu.

Ancak Liliana'yı korkutan şey örümcekler değildi. Pencere pervazında durmuş, olanları onun gibi seziyormuş gibi duran fareye baktı. "Geliyorlar," dedi. "Arachdem geliyor."

Micah o gece pek çok gölge yakalayarak döndü şatoya. Gölgeler öylesine kötücüldü ki Micah'ın tüm enerjisini yok etmişlerdi. Liliana'nın yanına gitmeden önce ellerini yıkamak istemişti. Yatağı boş bulunca canı sıkıldı. Lily'e bir gece önce gösterdiği, komodinin üzerinde duran saatin hemen yanında uyumakta olan zavallı fareye, "Nerede o?" diye kükredi.

Fare acıklı bir ses çıkararak önce arka ayakları üzerinde doğruldu, sonra ok gibi fırlayarak yatağın altına saklandı. Micah hayvanla uğraşacak değildi, ona aldırmadan odadan çıktı, mutfağa yöneldi. Jissa onu görünce yerinden sıçradı, sonra eline kocaman bir tahta kaşık aldı.

"Bak! Şuna bak!"

Yumuşak huylu kahverengimsinin bu ani çıkışı karşısında Micah da şaşırmıştı, Jissa'nın gösterdiği şeyi görmek için tezgâhın arkasına geçti. Aynı anda Jissa'nın ayağının dibindeki siyah, tüylü denizi gördü. Musibet... Micah kaşlarını çattı. "Uslu duracağınıza söz vermiştiniz."

Cevap olarak yaratıkların incecik sesleri duyuldu.

"Hmm..." Micah dönüp Jissa'ya baktı. "Senin patates ya da pirinçlerine dokundular mı?"

Jissa elindeki kaşığı indirip, kileri kontrol etmeye gitti, bu sırada Musibet yaratıkları da peşinden ayrılmamıştı. Jissa erzak kaplarının kapaklarını açarken yaratıklar kızgın sesler çıkardılar ama kilere üşüşmeye falan kalkmadılar. Tam tersine, Jissa kilerden ayrılıp Micah'ın yanına giderken yine peşinden gittiler. Jissa, "Hayır, kilerden bir şey almamışlar," dedi. Çok şaşırmış gibiydi. "Hem de hiçbir şey almamışlar."

Micah, "Demek ki senden hoşlandılar Jissa," dedikten sonra kahverengimsinin yanağına bir öpücük kondurdu. Bunun üzerine Musibet yaratıkları sevinçli sesler çıkardılar.

"Yavaş, sizi aptal şeyler," dedi Jissa ama sesi kızgın çıkmıyordu. "Çok mu acıktınız?"

Hem Musibet yaratıklarının mutfakta güvende olacağını hem de Jissa'nın yalnız kalmayacağını görmek Micah'ın keyfini yerine getirmişti. Derken Liliana'nın onu çıplak bir şekilde yatağında beklemediğini hatırladı. Oysa ona öyle emir vermişti. Kurallara uyması gerektiğini bilmiyor muydu bu kadın? Kaşlarını çatarak taş bahçeye gitti. Liliana'nın yeşilliklerin üzerinde kalan büyü kokusunu alabiliyordu.

Liliana yere bir kan çemberi çizmiş, ortasında duruyordu. Micah bu çemberi kolaylıkla geçebilirdi ama yapmadı. Böyle bir büyüyü bozmak Liliana'ya zarar verebilirdi. Bunun yerine, ters dönmüş bir heykelin üzerine oturdu, Liliana'yı seyretmeye koyuldu.

Liliana'nın üzerinde eski kahverengi elbisesiyle kendisinin bir ceketi vardı. Micah en azından onun ceketini giymiş olmasına sevinmişti.

Bacağına bir şeylerin dokunduğunu hissederek eğilip baktı. Musibet yaratıklarından dördü, tarçınlı sıcak çikolata getirmişlerdi ona. Micah teşekkür ederek çikolatayı aldı. Başka bir grup da tereyağlı çörek getirseydi şaşırmayacaktı. "Jissa sizi çok çalıştırıyor," dedi sevimli yaratıklara.

Musibet yaratıkları sevinçle hoplaya zıplaya yeni hanımlarına koştular. Bunlar anlaşılmaz yaratıklardı. Kötü büyüyü yemeleri için yaratılmışlardı, isimlerini de bundan almışlardı ama bu çok da doğru değildi. Musibet yaratıkları kötü büyüyü yediklerinde büyü acılığını kaybederdi. Musibet yaratıkları da aslında neşe dolu, mutlu, yardımsever yaratıklardı. Eğer çiftçilerin tahıl ambarlarını talan etmeye kalkmasalar daha çok sevilebilirlerdi.

Micah bir parça ekmek yedi, bir parça da Liliana'ya götürdü. Liliana'nın ondan öpüşme ve dokunma fırsatını esirgemesine bozulmuştu bozulmasına ama onun zayıf düşmesi de hoşuna gitmiyordu.

Büyü yapmak için o kadar kan döktükten sonra Liliana çok yorgun düşmüş olmalıydı.

Liliana dudaklarını kıpırdatıyor, elleriyle havada işaretler çiziyordu. Bu, kan büyüsüydü, güzel ve muhteşemdi, Liliana'ya aitti. Micah bir süre zevkle onu izledi.

"Bak," diye fısıldadı Liliana.

Bir dakika sonra elleri iki yana düştü. "Yanılmışım Micah," dedi. "Büyücü Arachdem'i gönderiyor."

Liliana'nın sesi buz gibiydi. Micah, en karanlık büyülerle beslenen Arachdem'in kâbusun hayat bulmuş hali olduğunu biliyordu. Onların diyarı koruyan Büyük Yarık'ı geçebildiği, buzlu dağları, lav göllerini ve diğer engelleri aşabildiği söylenirdi. "Ne zaman?" diye sordu Micah sadece.

"Çok yakında. Birkaç saat içinde."

"Çemberi boz Liliana."

"Efendim? Ah..." Liliana ayağa kalktı, bir kibrit yakarak çemberin içine bıraktı. Kibrit bir "pof" sesi çıkarırken büyü de bozuldu. "Benim için mi?"

Micah ona ekmek parçasını uzattı. "Ama çikolatamı paylaşmayacağım." Böyle söylemesine rağmen gülümseyerek sıcak çikolatayı Liliana'ya uzattı.

Bir an kendisini çok huzurlu hissetti. Yanında Liliana vardı, sıcacıktı, mis gibi kokuyordu... Derken güneş ışıkları yerdeki kan çemberinin üzerine düştü. Micah, Liliana'nın rengi koyulaşmış kanına bakarken ürperdi. "Kaç tane?" diye sordu.

"Sanırım bir ordu..."

Bard, köydeki insanların güvenlikleri için Kara Şato'ya tahliyesi işiyle uğraşmıştı. Efsaneye göre Kara Şato hiçbir zaman düşman eline geçmemişti. Korku içindeki köylüler kalabalık gruplar halinde geliyorlardı, hepsi korku içindeydi. Sadece yaklaşmakta olan tehlikeden korkmuyorlardı, şatodan ve şatoda yaşayanlardan da korkuyorlardı.

Yabancılardan utanıp çekinen Jissa, Musibet yaratıklarına yüklediği onlarca sıcak çikolata kupası ve keklerle konukların yanına gitti. Köylüler ilk önce onlara bakakaldılar, fısıldaşmalar başladı. Ancak cıvıldayıp duran Musibet yaratıklarının Jissa'nın sözünü dinlemeleri çok hoşlarına gitti, gülümsediler. Çok uzun bir zaman önce Kara Şato, Musibet yaratıklarını yakalamaya çalışan çocukların neşeli sesleriyle çınlardı. Bu yaratıklar ilgi çekmeyi her zaman severlerdi ama Jissa'yı gerçekten benimsemişlerdi.

Micah, "Sanırım bu yaratıklar buraya yerleşti," dedi Liliana'ya.

"Olsun, ne güzel işte." Liliana yavaşça onun koluna dokundu. "O canavarları benim peşime gönderiyor."

Micah, Liliana'nın bunu neden söylediğini anlayamamıştı. Onu Arachdem'e verip diyarını kurtaracağını mı düşünüyordu yoksa? Bu düşünce Micah'ı sinirlendirdi. "Peki," dedi. "Öyleyse köyün sınırına geldiklerinde seni onlara verirler, böylece geldikleri gibi giderler."

Bir anlık sessizlikten sonra Liliana zor duyulur bir sesle, "Üzgünüm," dedi.

"Sadece onları yenmeme yardım et."

"Arachdem onun en güçlü silahıdır. Onları kullandığı hiçbir savaşı kaybetmedi."

Micah bundan hiç hoşlanmamıştı ama sonuçta orası kendi diyarıydı. Uçurum'un büyü gücünü ondan başka kimse kullanamazdı. "Daha önce Uçurum'a yaklaşmaya kalkmamıştı hiç." Birden aklına bir şey geldi. "Gözleri karanlıkta kor gibi, kıpkırmızı parlar. Bacaklarındaki keselerde güçlü zehirler taşırlar..."

Liliana çaresizlikle ona baktı. "Hatırlıyor musun bunları?"

"Neyi?" Micah başını iki yana salladı.

"Lütfen karşı koyma artık."

Micah onu duymamıştı bile, tüm dikkatini ufukta beliren buluta vermişti. "Gitmem gerek. Neredeyse vardılar." Kanatlarını çırpıp gökyüzüne yükselmeden önce Liliana'nın dudaklarına bir öpücük kondurmayı unutmadı.

Gökyüzünde gök gürültüleriyle inliyordu, kırmızı siyah uzantılar ufku yalıyordu. Micah kara büyünün çirkinliğine daldığında kendisini yine simsiyah bir katmanda buldu. Ancak bu katman hareket ediyordu. Devasa örümceklerin jilet keskinliğinde kabuklarla sarılı bacakları birbirine değiyor, parıldayan metallerin ışıltısı birbirine karışıyordu. Bir kısmı, diyara izinsiz girenleri durduran lav gölünün yüzeyini kaplamıştı. Micah, bunların gölün yüzeyinde nasıl durabildiklerini merak ederek biraz aşağı süzüldü. Örümcekler ölen türdeşlerinin cesetlerini köprü haline getirmiş, üzerinde yürüyorlardı.

Bu hiç şaşırtıcı değildi.

Ne de olsa Arachdem kan büyülerinin en karanlığıyla yaratılmıştı. Tek başına yaptığı kötülükler, başkalarının yaptığı kötülüklerin tamamından fazla olan; sonsuza dek Uçurum'da kalmaya mahkûm edilmiş ama oradan kaçmış olan Kan Büyücüsü'nün onları tek başına yarattığı söylenirdi. Micah bunları düşünürken zihnine korkunç, bıçak gibi bir ağrı saplanır gibi oldu ve sonra ortadan kayboldu. Dişlerini sıkarak Arachdem'e doğru süzüldü.

Hepsi birden durdular.

Başlarını kaldırdıklarında Micah'ın üzerinde yüzlerce göz vardı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MICAH kılını kıpırdatmadı. "İzinsiz girdiniz." Sesi binlerce kez yükseltilmiş gibiydi. "Uçurum'a düşmeden önce çekip gidin."

Aşağıdan sadece bir uğultu yükseldi. Sadece ölüm ve acıyı bilen, zekâdan yoksun bir sesti bu. Arachdem örümcekleri kurbanlarını öldürmekle kalmaz, geriye en ufak bir kemik kırıntısı kalmayacak şekilde yerlerdi. Ancak leşçi değillerdi, avcılardı. Yollarına çıkan her şeyi avlayıp yerlerdi. Bu sırada kurbanlarının hâlâ çığlık atıp atması onlar için hiç önemli değildi.

Micah bunları nereden bildiğini bilmiyordu ama doğruluğundan emindi.

Şimdi de yeniden başlarını öne eğmişler, kararlı ilerlemelerine başlamışlardı. Bu hızla köye varmaları bir saati bulmazdı. Micah gözlerini kısarak Kara Şato'ya döndü, Muhafız büyülerini kullanarak toprağın kendisini savunması emrini verdi.

Toprak ona şaşkınlıkla cevap verdi önce.

İzinsiz girenler var, engel olunmalı.

Micah, ayaklarının dibindeki toprağın sarsılıp dalgalandığını hissetti. Toprakta devasa çatlaklar açılmaya, çatlaklardan zehirli gazla ve lav fışkırmaya başlamıştı. Tiz ve acıklı çığlıklar gökyüzünü parçalarken Micah örümceklerin bir kısmının çatlaklara düştüğünü anladı. Sadece çatlaklar değil, aniden yükselen koca dağlar da örümceklerin sonunu getiriyordu.

Ancak Arachdem örümcekleri kan büyüsüyle yaratılmışlardı, kendilerine göre savunma yöntemleri vardı. Keskin uzantılarını toprağa geçirerek yerin altına çok güçlü zehirlerini zerk ettiler. Toprağın çektiği acı Micah'ın zihninde yankılanıyordu. Bunun üzerine toprağa dinlenmesini, saklanıp yeniden toparlanmasını söyledi. Bu işe yaramış olmalıydı ki yeniden bir yay çizip örümcek ordusunun üzerine geldiğinde ordunun ikiye bölündüğünü, köprünün bozulduğunu gördü.

Arachdem yeniden ayağa kalkabilirdi ama yine de toprağın bu beklenmedik hareketi Micah'a ve halkına en az bir iki saat zaman kazandırmıştı. Micah, şatoya dönmek için bulutların arasına daldı. Şatoda Bard iş başındaydı. Eli silah tutanları bir araya getirip bir savunma hattı oluşturmuş, adamları, sırtları kaleye bakacak şekilde yerleştirmişti. Bir grup adam da burçların üzerinde yerlerini almıştı. Micah'a bir şey olursa son geçidin kapısını da kapatarak Kara Şato'yu dışarıdan geleceklere tamamen kapatacaklardı. Hepsine içeri girmesi emredilmişti ama yine de dışarıda kalanlar olmuştu. Bunların örümceklere yem olacağı kesindi. Micah buna izin veremezdi.

Bard'la Liliana'nın yanına gitti. "Söyle, kapılardan girsinler."

Bard, "Savaşmak istiyorlar," dedi homurdanarak. "Korumak."

Liliana da Micah gibi düşünüyordu. "Hiçbirinin büyü gücü yok, yani Arachdem karşısında hiçbir şey yapamazlar." Bir an durdu. "Eğer Micah'ın yerinde babam olsaydı adamları kendisi ön saflara sürer, böylece onları yemekle uğraşacak örümceklerin hızını yavaşlattığını düşünürdü."

"Baban hiç de iyi bir adama benzemiyor Liliana." Micah, sırf kırmızı elbisesi yırtıldı diye gözyaşı döken ya da o kadar şefkatle öpebilen hikâye anlatıcısının, babasının böyle birisi olabileceğine ihtimal vermek istemiyordu.

"Hayır," diye boğuk bir şekilde güldü Liliana. "İyi değildir."

Micah, "Bard, adamları içeri al," diye emir verdi. "Onların şatoyu savunması gerekiyor. Şato düşerse her şeyi kaybederiz." İşin doğrusu, Arachdem şatoyu ele geçirirse Kara Şato kendini savunmaya geçerdi ve bu da Micah'ın ölmesi demekti. Çünkü şato kendini savunmak için, hiçbir şeyin işlemediği simsiyah bir kalkanla donanır, bu zırh da Muhafızın ölmesini gerektirirdi.

Ancak onur sahibi her erkek ailesini ve yuvasını koruyabildiğinden emin olmak isterdi. Bu yüzden Micah, Bard'ın bakışlarıyla ona anlattığı şeyi görmezden gelerek, "İçeri girmeliler," dedi.

Bard nihayet emri yerine getirmek için onun yanından söylene söylene uzaklaşırken Micah onu durdurdu. "Geri dönme Bard."

Bard bir şey söylemeden ona baktı.

"Dönemezsin," diye tekrarladı Micah. "Eğer ben yenilirsem, bir sonraki lordun sana ihtiyacı olacak."

Bard'ın yüzünde kesin bir itiraz ifadesi belirdi ama Micah ısrarla başını iki yana salladı. Nihayet Bard ikna oldu, dev ayaklarıyla yeri döverek Micah'ın yanından uzaklaştı. Birkaç dakika sonra köylülere güçlü sesiyle emirler yağdırdığını duydular. Köylülerden itiraz sesleri yükseldi, direnenler oldu ama Bard komutandı. İstediğini yaptırdı.

Bir süre sonra Micah ve Liliana köyün sınırına ulaştılar. Kara Şato, Fısıltı Ormanı'nın kıyısında yükseliyordu. "Eğer sana gitmeni söylesem ne yaparsın?" diye sordu Micah. Bir yandan bu cesur kadının, yürekli Liliana'sının bir yere gitmeyeceğini biliyordu ama onu koruması gerekiyordu.

"Seni sopayla kovalardım." Liliana bunları söyledikten sonra Bard'ı nazikçe öptü. "Senin yanında durmak istiyorum Micah."

Lily'si çok yumuşaktı ama bu güçlü olmadığı anlamına gelmiyordu. Micah onu güvenli bir yere göndermeye kalkmayacaktı. "En son kapıyı henüz indirmediler."

"Elbette indirmediler. Son ana kadar bekleyecekler, bizim başarıp başaramadığımıza bakacaklar."

"Sence başaracak mıyız?"

"Kesinlikle. Sen bir krallığın yüreğini taşıyorsun Micah, yenilmeyeceksin."

Micah onun ne demek istediğini tam anlayamamıştı ama bu kelimeler yine başına müthiş bir ağrı saplanmasına neden olmuştu. "Kanın çok güçlü," dedi Liliana'ya.

"Onunki kadar güçlü değil."

"Ben sana kanımı kendi isteğimle veriyorum kanımı. Zamanı geldiğinde kanı al ve halkımı koru."

Liliana gri mavi gözlerinde müthiş bir kararlılıkla ona bakı. "Ne olursa olsun mutlaka dönmelisin. Anlıyor musun?"

Micah onun Kara Şato'dan söz ettiğini düşündüğü için başını sallayarak onu onayladı.

Liliana'nın yüzünde esrarengiz bir ifade belirmişti. "Micah, sana söylemem gereken bir şey var. Bunu bu sabah yapmak istemiştim ama..."

"Daha sonra Lily," diye sözünü kesti Micah. "Gittikçe yaklaşıyorlar, vakit geldi."

"Dur!" Liliana onu kolundan tutup durdurdu, ayakucunda yükselerek dudaklarıyla dudaklarını buldu.

Micah da bu harekete kayıtsız kalmamıştı, uzanıp onu kalçasından sımsıkı kavradı. Liliana nefesi kesilmesine rağmen hemen itiraz etti. "Seni savaşa gönderirken bir veda öpücüğü verdiğimde böyle yapmaman gerekiyor."

Micah onu bir kez daha sıkıştırdıktan sonra tutkulu bir şekilde öptü. "Daha sonra o zaman..." Sonra Liliana'yı bıraktı, büyüsünü harekete geçirmek için kollarını alabildiğine açtı.

Uyanın. Yükselin. Koruyun.

Yeryüzü bir kez daha titredi ama bu kez kötülüğe karşı değil, diyarın katmanlarca altında yaşayan varlıkları yeryüzüne çıkarmak içindi bu titreme. Kitchari denen bu bembeyaz, solgun renkli yaratıklar çok büyük sümüklüböceklere benziyordu. Sayısız gözleri vardı ama kör oldukları için bu gözler süt beyazıydı. Kocaman ağızlarında sürekli hareket edip duran çok keskin dişler bulunuyordu. İniltili seslerle gökyüzüne çıkan devasa yaratıklar kan kırmızı gökyüzünün altında parlıyorlardı.

Liliana dehşete kapılmıştı. "Ne kadar yavaşlar böyle! Hepsi öldürülecek!"

Micah gülümseyerek ikinci bir büyüyü harekete geçirdi. *Uç. Uç ve koru.*

Birden saçlarında bir rüzgâr hissetti. Gökyüzünü bambaşka bir karanlık sarmıştı. Keskin tırtıklarla dolu gagaları olan simsiyah ve kocaman kuşlar korkunç sesler çıkararak savaş alanına doğru uçuyorlardı.

Kitchari yaratıkları Arachdem örümcekleriyle karşılaşacaktı.

Liliana, gerçekleşeceğinden emin olduğu katliamı görmemek için başını çevirmek istedi ama her şeye tanıklık etmek zorunda olduğunu biliyordu.

İlk örümcek öne doğru atıldı, sümüklüböceğe benzeyen yaratıklardan birine zehirli bacaklarından birinin ucunu batırmak istedi. Aynı anda bacağı duyulabilir bir sesle kırıldı. Örümceğin bacağı hayvana saplı kalmıştı. Kısa bir süre sonra, süt beyazı gözleri görmeyen devasa yaratık örümceği yemeye başlamıştı bile.

Liliana'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Bu da ne böyle?"

Micah güldü. "Kitchari yaratıkları hiç durmadan günlerce yiyebilirler, ne yedikleri konusunda seçici değillerdir."

Ne var ki, yaratıklar örümceklere zarar veriyorlardı ama çok yavaş hareket ediyorlardı. Bu yüzden onlar bir örümceği yemeye uğraşırlarken diğer örümcekler kolaylıkla üzerine tırmanıyordu. Anlaşılan Kitchari yaratıklarının en zayıf noktaları, görmeyen gözleriydi. Örümceklerden birisi keskin uzantılarından birisini yaratığın gözüne batırıp zehrini akıtınca yaratık büyük bir acıyla kıvranmaya başladı. Liliana, Micah'a, "Örümcekler aralarında haberleşiyorlar!" diye bağırdıktan sonra kolunu kesip kanını akıttı hemen.

Kanını kullanarak yaptığı büyüyle örümcekleri uzaklaştırdı ama bu sadece bir anlığına işe yaramıştı. Yine de bu süre Micah'ın Kitchari yaratıklarını uyarması için yeterliydi. Sürüngen yaratıklar tünellerine dönmek yerine, başlarını önlerine eğerek zayıf noktalarını örümceklerden sakladılar, önlerine geleni yiyerek ilerlemeye devam ettiler.

Bu sırada, Micah'ın, çağırdığı kuşlar, aşağıya pike yaparak, örümceklerin boyunları ve göğüsleri arasına gagalarıyla saldırıyorlardı. Micah, bu kuşların isimlerinin Anubi güvercini olduğunu söylemişti Liliana'ya. Saldırıları başarıya ulaşmış, örümceklerin çoğu kanlar içinde oldukları yere yığılmışlardı. Hareket edemez halde oldukları için, ağır ağır ilerlemekte olan Kitchari yaratıklarına av olmaktan kurtulamıyorlar, sürüngen yaratıklar onları parça parça yiyordu.

Büyücünün ordusu kolay pes edecek gibi görünmüyordu. Kuşlar yen bir atağa hazırlanırken örümceklerin bir kısmı ön bacaklarını kaldırıp zehirlerini doğrudan doğruya kuşlara püskürttüler. Zehirlenen kuşların yarıdan fazlası çığlıklar atarak yere düştü, diğerleri de korkuyla biraz geri çekildiler. Yine de, Anubi güvercinleriyle Kitchari yaratıklarının çabası Liliana'ya daha güçlü bir kan büyüsü yapabilmek için zaman kazandırmıştı. Bu sırada, hemen yanında duran Micah gittikçe güçleniyor, siyah zırhı ışıl ışıl parlıyordu. Yüzünü siyah uzantılar sarmaya başlamıştı.

Liliana, çevresini saran fısıltılardan hayaletlerin de yardıma geldiğini anlamıştı. Onların buz gibi güçleri Liliana'ya göre değildi, hayaletlere fısıldayarak teşekkür etti yine de. Hayaletler doğruca Micah'a doğru uçup, onu elmas kadar sert ve dayanıklı, simsiyah, ayaklı bir silah haline getirdiler.

Liliana biraz daha öne çıkarak köyün diğer ucundan başlattığı kan hattını tamamlamış oldu. Hattın tamamlanmasıyla birlikte önlerinde

puslu bir kalkan yükseldi. Aslında böyle düz bir hat, kapalı bir çember kadar güçlü olamazdı ama şimdilik örümcekleri biraz yavaşlatırdı. Yaratıklar kan hattına değdikleri anda kanın asidiyle paramparça olup ölürlerdi ancak babasının yaratıkları aptal değildi.

İşte Kan Büyücüsü'nün dehası da burada yatıyordu. Yaratıklarını tehditleri algılayıp mantıklı tepkiler verebilecek şekilde yaratıyordu. Örneğin şimdi örümcekler kan hattını dolaşıp zaman kaybetmektense geri çekilmişlerdi. İçinde masum kanı olmadığı için Liliana'nın kan büyüsünün Kan Büyücüsü'nünkiler kadar güçlü olmadığını ve bir süre sonra etkisini kaybedeceğini biliyorlardı.

Liliana'nın kolları şimdiden titremeye başlamıştı. "Micah."

"Sana söylediğim anda bırak Liliana."

Liliana başını sallayarak onayladı. Savunma hattını sağlam tutabilmek için yanağını ısırıp oradan sızacak bir iki damla kanla büyüsünü güçlendirmeye çalışıyordu bir yandan. Bir süre sonra bacakları titremeye başladı, dizlerinin bağı çözülünce yere çöktü ama hattı hâlâ koruyordu.

"Şimdi."

Liliana kollarını indirdiği anda puslu kalkan ortadan kayboldu.

Bunun üzerine Arachdem örümcekleri iğrenç çığlıklarla öne atıldılar. Liliana yerde elleri üzerinde sürünerek geri çekilmeye çalıştı, Micah'a da kaçmasını söyleyerek bağırıyordu. Ancak Micah onu hiç duymamış gibiydi. Örümcekler ön bacaklarını kaldırmışlar, gaga gibi keskin kenarlı ağızlarını oynatarak üzerine gelirken hiç kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. Liliana hıçkırıklar içindeydi, tökezleyerek geriye çekildi. Zihni deli gibi çalışıyor, Micah'ı kurtarabileceği güçlü bir kan büyüsü bulmaya çalışıyordu. Eli tam Micah'ın bacağına değmişti ki bir anda önlerinde adam yüksekliğinde, siyah ve çok keskin mızraklar beliriverdi. Topraktan fışkıran bu ölümcül silahlar Fısıltı Ormanı'ndan daha geniş bir alanı kaplıyordu. Böylece Arachdem örümceklerinin büyük bir kısmı bu şekilde ortadan kaldırıldı.

Liliana, Micah'ın mutlak gücü karşısında afallamıştı. Sessizce oturup, kıyıma uğrayan örümceklerin sarı, iğrenç kanlarının toprağa akmasını izledi.

Micah, Uçurum'un gücünü kuşanmıştı. Ancak tüm bu arbedenin ötesinde başka bir şeyler vardı. Arachdem yaratıklarının yurduna yaklaştığını görüyordu. Şafak sökmeden önce gökyüzünü kaplayan mat griliğin içinde kor kırmızı parlayan gözleri, tüylü bedenleriyle ilerlemişler, bacaklarındaki keskin uzantılarla, şatoyu korumaya çalışanları paramparça etmişlerdi. Babasının da orada, savunma saflarında olduğunu biliyordu. Annesi onu bir odaya bırakmış, orada kalmasını söylemişti. Sonra onun yanından ayrılmış, şatonun bir başka bölümünde, yaralılara yardım etmeye koşmuştu. Annesinin ne yaptığını dadısı söylemişti ona.

"Dadı," diye sormuştu pencere pervazına tutunmaya çalışarak. "Canavarlar neden saldırıyor bize?"

Dadısı yumuşacık ve sıcak ellerini onun omuzlarına koymuştu. "Çünkü Kan Büyücüsü, Elden'i almak istiyor."

"Alamaz, değil mi?"

"Hayır," demişti Dadı. Ancak Micah kadının sesindeki tereddüdü fark etmiş, korkmuştu.

Altlarındaki büyük salonda kıran kırana bir savaş sürüyordu. Micah, "Baba..." diye fısıldadı. "Baba..."

Dadısı, "Babana bir şey olmaz," diye onu rahatlatmaya çalıştı. "O bir kral, krallara bir şey olmaz." Dadının böyle kesin konuşması Micah'ı ikna etmişti ama gözlerini aşağıdaki savaştan alamıyordu yine de.

Elden güçleri geri çekilmeye başladığında Micah örümceklerin ortasında bir adam gördü. Adam o kadar zayıftı ki kendisi de örümceği andırmaya başlamıştı. Micah aniden berraklaşan görüşüyle, adamın pençeye benzeyen parmaklarıyla simsiyah, eğri büğrü bir sopa tuttuğunu hatırladı.

Görüşünün açılmasını sağlayan şey büyü olmalıydı. Şimdi olanları daha iyi anlıyordu ama o zaman sadece canavarlar görmüş, korkmuştu. Pek çok canavar vardı ama içlerinden birisi en korkunçlarıydı.

Derken kâbus suratlı adam başını kaldırıp ona baktı. Micah onunla göz göze gelince eğilip hemen saklanmak istedi ama büyülenmiş gibi, bakışlarını adamdan alamadı. Adamın dudakları kıpırdayarak, "Seni alacağım çocuk," dedi.

Micah fısıldadı. "Hayır, asla..."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YİRMİNCİ BÖLÜM

HATIRLADIKLARI şeyler bölük pörçüktü ama hepsi oradaydı, hatırlanmayı bekliyorlardı. Mızrakların isabet etmediği Arachdem örümcekleri çığlıklar atarak geri çekildiler, şimdilik pes etmişlerdi. Bunun üzerine Micah zihninin kapısını biraz araladı. Bir anda isimler ve mekânlar; kokular ve sesler; en kötüsü de müthiş bir ıstırap dalmıştı kapıdan içeri. Micah zaman ve uzayda savruluyor gibiydi, tüm bedeni Elden'i korumak için çaresizlikle oluşturulmuş bir büyüye kilitlenmişti.

Annesinin büyüsü, Kara Şato'nun altındaki serin ve sessiz odada vücut bulmuştu. Vakti geldiğinde yeni Muhafız'ın bu odada belirdiği söylenirdi. Ancak Micah kendisini odada bulduğu zaman küçüktü ve yıllarını bu odada uykuda geçirmişti. Eski lord hakkında ne biliyorsa hayaletlerden öğrenmişti. Hayaletlerin söylediğine göre, odaya birisinin geldiğini öğrenir öğrenmez diyarı terk etmiş, yıllarca Uçurum'la uğraştıktan sonra dinlenmeye çekilmişti.

Ancak tüm bunların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, kirli buz gibi bakan o soğuk gözlerdi.

Örümceklerin bir daha cesaretlerini toplayarak saldırmayacaklarından emin olunca, yerkabuğundaki elementlerden yararlanarak yarattığı mızrakları geri çekti. Çok yorulmuştu. Derken, ayağa kalkmaya çabalayan Liliana'yı gördü, yüzünde gizleyemediği bir endişe vardı. Liliana tam ona dokunacak gibiyken elini uzatarak onu durdurdu.

Liliana ona bir an bakıp durdu. "Biliyorsun."

"Bana yalan söyledin Liliana." Daha önce bu kadının gözlerinde fırtınalar bile gördüğü olmuştu ama şimdi sadece yalanlar yanıp sönüyordu sanki orada.

Liliana sesini çıkarmadı.

"Babanın annemle babamı benden alan büyücü olduğunu söylemedin." Micah, Nicolai, Dayn ve Breena'yı anamamıştı bile.

Liliana güçlükle yutkunarak yumruklarını sıktı. "Hatırlayabilmen için önce bana güvenmen gerekiyordu."

"Neden?" Micah yarım yamalak bir rüya hatırlar gibi olmuştu.

"Büyücünün Elden'i ele geçirmesinin yirminci yıl dönümü yaklaşıyor. O gün gece yarısından önce şatoda olman gerekiyor."

Micah onu kollarından tuttu. "Neden? Anlat bana."

"O gece yarısı... Elden ölecek, kardeşlerin de..." Liliana kollarını tutan ellerden kurtulmak yerine tedirgin bir şekilde Micah'ın göğsüne dokundu. "Bugünden sonra sadece iki günün kaldı. Elden'e giden yolsa tehlikelerle dolu. Beni buraya getiren büyüyü kullanarak yolun yarısını hemen geçmeni sağlayabilirim ama bunu yaparsam tüm gücüm tükenir. Oysa senin yanında savaşmam gerek çünkü babam akıl almaz derecede güçlüdür."

Micah onu bırakıp biraz geri çekildi. Liliana'nın gözlerindeki üzgün bakışı görünce öfkeleniyordu. Öylesine kızmıştı ki ne diyeceğini bilemiyordu, dili tutulmuştu.

Liliana zor duyulur bir sesle, "Senden ne almış olduğumu biliyorum," dedi. "Şu anda bana karşı aynı şeyleri hissetmeni beklemiyorum, ne de olsa damarlarımda kimin kanının dolaştığını biliyorsun artık. Ancak bana inanmalısın Micah. Vaktinden önce şatoda olamazsan ailen ve sen sonsuza dek yok olacaksınız."

"Kanın yüzünden değil," dedi Micah bir kanat çırpışıyla gökyüzüne yükseldi. "Bana yalan söylediğin için..."

Böylece Micah, Arachdem örümceklerinden geriye kalanları da uzaklaştırmak için göğe yükselip bulutların arasında kaybolurken Liliana arkasından bakakaldı. Micah aynı zamanda ondan da uzaklaşıyordu aslında, ona yalan söyleyen bir kadını arkasında bırakmış oluyordu. Öte yandan, Micah ona ne söylerse söylesin, Liliana onun öfkesinin tek kaynağının bu olmadığını biliyordu.

Liliana, babasının çirkin ve kadınca bir yansımasıyken Micah ona dokunmaya nasıl tahammül edebilirdi? Gözleri tıpkı Kan Büyücüsü'nün gözlerine benzerken? Kemerli burnu, onun annesiyle babasını öldüren adamın burnunun aynısı değil miydi? Liliana annesinin hiçbir özelliğini almamış, aldıysa da Kan Büyücüsü, büyü yaparak Irina'yı doğurduğu çocuğa körleştirdiği gibi bu özelliklerini de çalmış gibiydi.

Gökyüzü yine mavi rengini bulmaya başlamıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Liliana. "Çok üzgünüm."

Ancak Micah onu duyamayacak kadar uzaklardaydı. Güneş gökyüzünü ateş kırmızısına boyayıp batmaya hazırlanır, Kitchari yaratıkları Arachdem kalıntılarını da ortadan kaldırdıktan sonra yine tünellerine dönerken de uzaklardaydı. Bir daha Liliana'nın yakınında olmayacaktı hiç. Liliana acıdan felç olmuş gibiydi, bunları düşünmemeye çalışıyordu. Jissa'yla birlikte, Elden'e yapacağı yolculuk için eşyalarını hazırlamaya koyuldu. Hazırlanıyordu ama ne diyarlar arasında nasıl yolculuk yapacağını, ne de babasının ölüm tuzaklarını aşarak şatoya nasıl ulaşabileceğini biliyordu. "Bir yolunu bulacağız," dedi kendi kendine.

"Efendim?" Jissa, Liliana'nın neden birdenbire eşyalarını toplamaya başladığını anlayamamıştı ama yine de elinden geldiği kadarıyla ona yardım etmeye çalışıyordu.

"Zaman," diye cevap verdi Liliana. "Sadece biraz zamana ihtiyacımız var. Micah bu diyardan uzaklaştığı için Uçurum'un gücünden yoksun kalacak ama bir kez Elden'e vardığında, aynı zamanda toprak sihirbazı olduğu için toprağın gücünü kullanabilecek." Ancak Elden paramparça durumdaydı...

"Liliana?" Jissa minicik ellerini Liliana'nın koluna koydu. "Neden ağlıyorsun?"

Liliana gözyaşlarını silmeye uğraştı ama sel gibi akıyorlardı. Sonra kahverengimsi dostunun uzattığı mendili alıp, elma ve un çuvallarının arasına çöktü. Musibet yaratıkları hemen çevresini sarmışlar, cıvıldayıp duruyorlardı. Şatoda edindiği ilk arkadaşı da yaratıkların arasından kafasını uzatmış, burnuyla Liliana'yı okşuyordu sanki.

Tüm bu şefkat yoğunluğu Liliana'nın daha fazla ağlamasına neden oldu, hiçbirini hak etmiyordu çünkü.

"Liliana, gel yanıma..." Jissa endişeyle arkadaşına seslendi.

Liliana başını Jissa'nın kucağına koydu, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Kahverengimsi şefkatle onun saçını okşayıp, Liliana'nın çok da fazla duymadığı şeyler mırıldanıyordu ama bu bile onu biraz olsun rahatlatmaya yetmişti. Micah'ın giderken yarattığı boşluk hiçbir zaman kapanmayacaktı ama şimdilik önündeki birkaç günü atlatabileceğini düşünüyordu. Nasılsa önünde yaşayacağı fazla günü kalmadığını biliyordu, Kan Büyücüsü'nün yol açtığı çürümeyi ve yozluğu ancak ölüm büyüsüyle temizleyebilirdi.

Micah içeri girdiğinde Liliana odasındaki banyodaydı. Güneş daha yeni batmıştı. Yüreği ıstıraptan parçalanmış bir halde Micah'a baktı Liliana. Zırhı yine Micah'ı tepeden tırnağa örtmüş durumdaydı. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Liliana. Hakkı olmayan bir şey için yalvarmak üzereydi, kendisini zor tutuyordu.

"Hayır. Arachdem'in geri dönmeyeceğinden emin olmak için geceyi burada geçirmek zorundayım."

"Doğru, elbette." Liliana, babasının yaratıklarının ne kadar belalı olduklarını çok iyi bilirdi ama onların da bekleyebilecekleri sürenin bir sınırı vardı. "Gece yeniden çıkacak mısın?"

"Buna gerek yok. Nasıl olsa tüm diyar tetikte olmaları gerektiğini biliyor, eğer şeytani yaratıkların geleceğini duyarlarsa beni uyarırlar." Liliana onun bu sert tonunu ilk kez duyuyordu.

Yine de çok sevmişti bu sesi.

"Şimdi, bana her şeyi anlat," diye emretti Micah.

Lil ana da anlattı. Tüm olanları, olacaklar konusundaki tahminini, tüm bıldiklerini... "Odandaki o saat... Bence kraliçe büyüyü o saate yerleştirmiş olmalı. Ne kadar zamanın kaldığını o saatten öğreneceksin."

Micah kollarını kavuşturarak ona baktı. "Bunu bana en başta anlatmadın."

"Denedim. Beni dinlemeye ya da geçmişini hatırlamaya hazır değildin hiç."

Micah kaşlarını çattı. "Yeterince denemedin."

Liliana denediğini düşünüyordu ama belki de denememişti. Belki de kalbini kaptırdığı bu adamla yaşadığı rüya gibi anları elinden geldiğince uzatmak istemişti. "Üzgünüm." Sabunu havuzun kenarına koydu. Micah'ın sabunu alıp ondan uzağa koymasını istemişti aslında, ona simsiyah gözlerinde suçlayıcı bir ifadeyle bakmayan eski Micah böyle yapardı.

Micah kıpırdamadı bile.

Liliana dudağını ısırarak ıslak saçlarını geriye attı. "Elden Şatosu çok iyi korunur." Eğer yapmaları gereken şeylere odaklanırsa belki acısı hafiflerdi. "Bir gölün ortasına inşa edilmiş."

"Biliyorum."

"Gölde şu anda insan yiyen balıklar yaşıyor."

Kan Büyücüsü, kurbanlarından kalan parçaları kulenin penceresinden göldeki balıklara fırlatmaya bayılırdı. Bir seferinde Liliana'yı ufak, sazdan örülmüş bir sepete koymuş, sepeti bir halatla göle salandırmıştı. Liliana olduğu yerde büzüşmüş, sepetin dört yanını saran

balıkların keskin dişlerine korkuyla bakmıştı. O sırada henüz sekiz yaşındaydı.

Bu korkunç anıları zihninden uzaklaştırmaya çalışarak devam etti. "Şatoyu göl kıyısına bağlayan bir yol var ama burası da, bir zamanlar basit mavi yengeçler olan devasa, zehirli yaratıklar tarafından gece gündüz korunuyor. Böyle dört tane yengeç var, ikisi hemen girişte duruyor, ikisi de yol boyunca nöbet tutuyor."

"Gölden neden bu kadar korkuyorsun?"

Liliana irkilerek ona baktı. "Efendim?"

"Gölden çok korkuyorsun." Micah delici bakışlarla ona baktı. "Sebebini anlat bana."

"Babam korkunç bir adamdır. Ben onun için ciddi bir hayal kırıklığıydım."

Micah bir şey söylemeden, buz yeşili gözleriyle onu süzüyordu. Liliana boğulacağını hissetti. "Gidip yemeği hazırlayayım."

Bir an Micah'ın odadan çıkmayacağını düşündü, o da çıkmamasını istiyordu aslında. Çünkü eski Micah çıkmazdı. Ancak, ondan nefret etmek için her tür haklı sebebi olan bu yeni Micah odadan çıktı, kapıyı arkasından çarptı. Babasının zulmünden kurtulmasını sağlayan çelik gibi iradesini kullanmaya çalışsa da Liliana gözyaşlarına boğulmuştu yine.

Aptal Liliana.

Boğazı düğümlenmişti. Banyodan çıktıktan sonra yüzüne soğuk suları çarpınca biraz kendine geldi. Kurulandıktan sonra şatoya geldiği gün üzerinde olan kahverengi elbiselerini yeniden giydi. Artık Micah'ın rengârenk elbiseler getirdiği kadın değildi o.

Saçlarını fırçalarken aynada kendisine baktı.

Kızım olduğun için şanslısın yoksa bir köpek gibi sokaklara atılırdın. Şimdiyse, normalde yüzüne bakmayacak erkekler, yatağına girebilmek için ayaklarına kapanıyor.

Liliana bunları hatırlayınca yine kendisini kötü hissetmişti. Babası bu sözleri daha da vurgulamak için onu tekmelemişti. Şimdiyse babasının sürekli ezdiği o küçük kız değildi artık, güçlü bir kadın olmuştu. Babasını Uçurum'dan fırlatıp atmaya yemin etmiş güçlü bir kadın...

Aklında bu düşüncelerle banyodan çıktı, Micah'la yüzleşmeye hazırlandı.

Micah yoktu.

Liliana kapının önünde durdu, kapı tokmağına uzanan eli titriyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra, başını iki yana salladı. "Artık gözyaşı yok." Zaten ona ait olmayan bir şeyi kaybettiği için yas tutması anlamsızdı. Yaptığı şey hırsızlıktan farksızdı aslında, o zevk dolu anları yaşamaya hakkı yoktu ki onun... Hırsızlık yapmış, ona ait olmayan zevk dolu anları çalmıştı. Bu anların ona yetmesi gerekirdi.

Ancak olanlar olmuştu artık. Micah'la birbirlerine dokunmuşlar, Micah ona sanki çok güzel bir kadınmış gibi bakmıştı. Bu, Liliana'ya daha fazla acı veriyordu.

Micah'ın sabrı taşmıştı. "Yemeğim nerede kaldı!" diye bağırdı. Kabul salonunun duvarları sesiyle yankılanmıştı.

Bard gücenmiş gibi ona baktı. "Jissa korkacak şimdi."

"Diğerini bul!" Eğer kaçmaya kalktıysa onu zindana atıp duvara zincirleyecekti.

Salonun kapıları ardına kadar açıldı, öfkelenmesinin asıl sebebi olan kişi elinde koca bir tepsiyle içeri girdi. "Geciktiğim için üzgünüm lordum." Liliana son derece mesafeli konuşuyordu.

Micah kaşlarını çatıp masaya geçti. Liliana pilav ve yahni yapmıştı, yanında meyve de vardı. Tepsiyi bırakıp gidecekken Micah onu bileğinden yakaladı. "Burada kalıyorsun." Bu sırada başıyla Bard'a çıkmasını işaret etmişti.

Micah yemeğini yerken Liliana sessizce yanında durdu.

Micah bir kez daha, "Neden gölden korkuyorsun?" diye sordu.

Liliana gerilmişti. "Ben..."

Micah onun yeniden yalan söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu, bekledi.

Nihayet Liliana sessizliğini bozdu. "Kızı olmam güvende olduğum anlamına gelmiyordu."

Micah, Liliana'nın alt dudağının titrediğini gördü. Liliana dudağını ısırmış, bileğini ovuşturarak masaya oturmuştu. Kendisini zorlayarak bir şeyler yemeye başladı. Micah onun yeteri kadar yediğinden emin olunca, "Sana ne yaptı?" diye sordu.

Liliana tabağını iterek ellerini kasıklarına bastırdı. "Ben onun oyuncağı gibiydim, ne isterse onu yapıp canımı yakıyordu. Ne de olsa beni o yaratmıştı."

Micah yumruğunu hırsla masaya indirdi. "Böyle konuşmayı kes!"

"Seni kırdım sanırım, kusura bakma."

Micah aslında mutlu olmalıydı çünkü Liliana ona yalan söylediği için kendisini kötü hissediyordu. Ona defalarca özür diletmesi gerekirdi. Ancak Liliana'nın bakışları ve çökmüş omuzları hiç hoşuna gitmemişti. Liliana sanki canının yakılmasını bekler gibiydi. Micah birden uyandı. "Seni döveceğimi sanıyorsun!"

"Hayır. Babamı yenmek için bana ihtiyacın var." Liliana omuzlarını yeniden dikleştirmişti. "Sana her şeyi vereceğim."

Micah o anda onun boynunu ısırmayı istiyordu.

Ne yapacağını bulmuştu. "Benim öfkemi yatıştıracaksın."

"Efendim?"

"Beni öfkelenmemeye ikna et."

"Nasıl?" Liliana şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Beni affetmeni isteyebilirim ama..."

"Hayır. Kelimeler yeterli değil. Bana kelimelerinle yalan söylemiştin zaten."

"Öyleyse?"

"Gel." Micah onu elinden tutup odasına çıkan merdivenlere sürükledi. "İşte," dedi kapının önüne geldiklerinde. "Burada beni öfkelenmemeye ikna edeceksin."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MICAH kapıyı sımsıkı kapattıktan sonra ellerini başının iki anına koyarak Liliana'yı kapıya iyice yasladı. Bu sırada Liliana, Arachdem örümceklerinin gelmesinden önceki geceyi geçirdiği odayı, siyah örtülü yatağı görmüştü. Uçurum Muhafızı'nı beklerken uyuyakaldığı yataktı bu.

"Liliana."

Liliana'nın gururu ağır basmış, çenesini dikleştirmişti. "Ya istemiyorum dersem ne olacak?" Yeniden Micah'la birlikte olmak, aklını başından alabilecek kadar cazip geliyordu ama aynı zamanda kendisini küçük düşürmek istemiyordu.

"Bacaklarının arasına dokunduğum anda yalan söylediğin ortaya çıkar."

Micah onu bu şekilde aşağıladığına göre gerçekten ondan nefret ediyor olmalıydı. "Ben senin mahkûmun muyum?" diye sordu Liliana. Yüreğine buz gibi bir utanç çöreklenmişti.

Micah kapıyı itti. "Git o zaman." Sonra arkasını dönerek kollarını kavuşturdu.

Micah onun gitmesine izin veriyordu.

Ona söylediği onca yalandan sonra, o kadar öfkelenmesine rağmen Liliana'nın gitmesine izin veriyordu. Oysa ona izin vermek yerine o da Liliana'nın canını yakabilirdi. *Hayır,* diye düşündü Liliana. Bu, ona malı gibi davranıp canı istediği zaman dövüp hırpalayan biriyle büyüyen bir kadının düşünebileceği bir şeydi.

Micah gibi onurlu bir adam içinse bir kadının canını yakmak düşünülemezdi bile. Ne olursa olsun onu yatak odasına götürmüş, öfkesini dindirmesini istemişti. Yatağın bu kadar yakınında olmalarının tek bir sonucu varmış gibi duruyordu ama Liliana bunun doğru olmadığını biliyordu.

Yavaşça, "Beni neden buraya getirdin?" diye sordu.

Derin bir sessizlik oldu.

Çok kızgın ve üzgün olmasına rağmen Micah'ı hayatta her şeyden çok istediği için gidip onun önüne dikildi Liliana. Micah başını eğip ona bakmayınca zırhlı göğsünü yumrukladı. "Bilmem gerekiyor seni suratsız canavar!"

Micah bunun üzerin eğilip ona baktı. "Gitmek istemiştin. İşte kapı orada..."

Liliana onun ayağını tekmelememek için kendisini zor tutuyordu. "Sanmıştım ki beni..." *aşağılamak istiyorsun...* Cümlenin başını ağzından kaçırsa da tamamını söylememişti çünkü bunun Micah'ın çok zoruna gideceğini biliyordu.

Hayır. Kelimeler yeterli değil. Bana kelimelerle yalan söyledin.

"Liliana, bakıyorum gitmiyorsun."

Burada beni öfkelenmemeye ikna edeceksin.

"Neden gitmiyorsun?"

"Kabul salonunda birbirimizi mutlu etmiştik," diye fısıldadı Liliana. "Sandalyenin üzerinde."

Micah'ın gözleri bir an parladı. Liliana o anda onun kendisini çıplak olarak hayal ettiğini anlamıştı. "Senin çok hoşuna gittiğini sanmıyorum," dedi Micah.

"Hoşuma gitmişti." Liliana güçlükle yutkunarak parmak uçlarında yükseldi. "Lütfen biraz öne eğil."

"Neden?"

"Seni öfkelenmemeye ikna etmeyi deneyeceğim." Micah'ın onu odasına sürüklemesinde vahşi ve kötü bir yan yoktu aslında. Micah, Liliana'nın dünyasında doğup büyümemişti, birinin gönlünü almanın yollarını hiç bilmiyordu. Onun için bir tek önemli şey vardı, haz almak... Bu yüzden Liliana'nın ondan af dilemesi için de acısız bir yöntem bulmuştu.

Liliana ona âşıktı! "Micah, lütfen."

Micah ona doğru çok az eğildi. Bu şekilde Liliana sadece ellerini onun omuzlarına koyup boynunu hafifçe öpebiliyordu. "Hâlâ bana kızgın mısın?" Sesi güçlükle duyulmuştu.

"Hem de çok." Micah biraz daha eğildi.

Liliana parmak uçlarında yükselmeye devam ederek defalarca boynundan öptü, bu sırada Micah'ın kolları göğsüne bastırıyordu. Liliana nihayet durup ayakları yere basınca Micah kaşlarını çatarak ona baktı. Liliana, kalbi deli gibi atarken, "Eğer yatağın kenarına otursan bunu daha kolay yapabilirim," dedi.

Micah şüpheyle ona baksa da yatağın kenarına oturdu. Hâlâ simsiyah zırhını kuşanmış durumdaydı. Liliana fikrini değiştirmekten korkarak ayakkabılarını fırlatıp attı, tıpkı kabul salonunda yaptıkları gibi Micah'ın kucağına oturdu. Bacaklarıyla Micah'ın sırtına sarılmış, ayak bileklerini çaprazlayarak ona sımsıkı kenetlenmişti.

Micah onu belinden kavramıştı ama başka bir şey yapmıyordu. Liliana öne eğilip onu boynundan öpmeye devam etti. Sıcak öpücükleri yavaş yavaş aşağı iniyordu. Micah ellerini onun belinden çekmemişti ama kalp atışları giderek hızlanıyordu. Kalp atışlarının hızlanırken siyah zırhı da kollarından çekiliyordu.

Liliana, hayranlıktan nefesi kesilerek onun çıplak kollarına baktı, yavaşça okşamaya başladı. Bu sırada bir yandan çenesini, yüzünü öpüyordu. Elini onun ensesine koyup, dudaklarıyla dudaklarını buldu.

Bu çok kısa bir an sürdü.

Micah onu saçlarından kavrayıp geriye doğru yatırdı, dudaklarını büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

"Bacaklarının arası ıslandı mı?" Liliana kısa bir süre nefes alabildi ama Micah onun cevap vermesine fırsat tanımadan elbisesinin eteğini yukarı sıyırmaya koyuldu, kalçalarına ulaştı. "Dokunup bakayım mı?" Parmakları Liliana'nın bacaklarının arasında dolaşmaya başlamıştı.

"Ben sana söylerdim," dedi nefes nefese Liliana.

"Sen yalan söyleyebilirsin." Micah'ın parmakları biraz daha yukarı çıkmış, iç çamaşırlarına ulaşmıştı.

"Söylemem." Liliana yüzünü onun boynuna gömmüştü. Babası, tavşanı Bitty'i öldürdükten sonra kimseyi sevmemeyi öğrenmişti çünkü sevdiklerini kaybedeceğinden korkmuştu. Ancak Micah'da bunu başaramamıştı. "Söz veriyorum."

Micah'ın pürüzlü parmağı yavaşça Liliana'nın iç çamaşırı üzerinde dolaşmaya başladı. Liliana'nın kalbi hızlı hızlı atmaya başlamış, nefes alış verişi düzensizleşmişti. Bir yandan Micah'ın ona dokunmasını deli gibi istiyordu ama öte yandan önce onun kendisine inanmasını ve onu affetmesini istiyordu.

"Hâlâ sana kızgınım ama dediğin gibi olsun... Islandın mı, söyle?"

Liliana güçlükle, "Evet," diyebildi. Yine de senin söylemene izin vereceğim."

"Evet mi?" Micah, Liliana'nın bacağını sıktı. "Daha fazla kelime istiyorum."

Kelimeler Liliana'nın boğazına dizilmişti sanki, konuşamıyordu. Micah'la yaşadıkları şeylerden sonra bile bunun ötesine geçip başka bir şey söyleyemezdi.

Micah, yanaklarını, çenesini, kulağının arkasını öpücüklere boğuyordu. "Bir şeyler söyle Lily. Söyle ki senin ufak meme uçlarını dudaklarımın arasında sıkıştırayım."

Liliana, Micah'ın dudaklarını meme uçlarında hayal edince kendinden geçti, başı dönüyor, kulakları uğulduyordu. Yanağını Micah'ın çenesine sürerken Micah onun kulağını dişlerinin arasına almış, diliyle dokunuyordu. "Ben... Ben..." Liliana'nın boğazı kurumuş, ellerini Micah'ın ensesinde birleştirmişti.

Micah, kulağını bıraktı. "Meme uçlarını kabarıp dikleşene kadar dudaklarımın arasında tutup ezeceğim, ta ki dişlerimi isteyene kadar..." diye fısıldadı sonra boğuk bir sesle.

Sonra ellerini Liliana'nın kalçasına doğru kaydırıp onu kendisine çekti, onun en hassas bölgesiyle kendi sertliğini bir araya getirdi. Ancak o çıplak durumda değildi, aralarında siyah bir engel vardı.

"Benim için Lily..."

Liliana zorlanarak da olsa konuştu. "Bacaklarımın arası sırılsıklam oldu... Sıcak ve arzuluyum..."

Micah onu yine çenesinden tutup, dudaklarıyla dudaklarını ateşli bir şekilde kavradı. Micah da ellerini onun saçlarından geçirmiş, tüm benliğini ona sunuyordu. Micah'ın tadı, vahşi ve siyah; aldığı nefesteydi, damarında dolaşan kandaydı.

Micah boğuk bir ses çıkararak onu kalçasından kavradı. Liliana, Micah diliyle onun dilini bulurken ona ritmik bir şekilde sürtünüp yaklaşmaya başlamıştı. Micah bir süre sonra onun dudaklarından ayrıldı, dudaklarıyla aşağıya doğru, geçtiği yerlerde izini bırakarak inmeye başladı ama bir yandan Liliana'yı hareketini sürdürmesi için yüreklendiriyordu. Ancak bu pozisyon Liliana için tam uygun değildi, asıl dokunulmasını istediği noktalara dokunulmuyordu bu şekilde. Micah'a biraz daha yaklaşmaya çalıştı ama elbisesinin kat kat kumaşı buna engel oluyordu. "Lütfen dokun bana..." diye yalvardı.

"Şu küçük kabartıya mı?" Micah onun cevap vermesini beklemeden hem öptü hem de elini aşağıya kaydırıp Liliana'nın tam istediği yere parmağıyla dokunup bastırdı.

Liliana anında yay gibi gerilmişti, Micah'ın elinin de onun ıslaklığıyla ıslandığının farkındaydı, bu yüzden biraz utanıyordu ama sonra aldırmadı. Az sonra vücudunun alt kısmındaki tüm kaslar kasılmaya başlamıştı.

Liliana'nın nefesi kesilmişti, yüzünü Micah'ın boynuna gömüp kaldı. Micah elini çekince itiraz edip homurdandı. Başını kaldırıp ona baktığında Micah'ın elini ağzına götürüp elindeki ıslaklığın tadına baktığını gördü. *"Micah."*

"Tadın çok güzel Lily."

Liliana öylesine büyük bir haz duyuyordu ki yere yığılıp sürünebilirdi. Bacaklarının arasında tatlı bir sızı vardı, göğüsleriyse hassaslaşmış, elbisesinin sert kumaşına sürtünüyordu."

"Şimdi meme uçlarını ağzıma alıyorum." Micah bunu söyledikten sonra Liliana'nın elbisesini önden ikiye yırtıverdi.

Liliana hiç itiraz etmemişti, şimdi elbisenin kaba kumaşı gitmiş, yerine sıcacık bir nefes gelmişti. Çıplak göğüslerinin uçları dikleşmiş, Micah'ın karşısında davetkâr bir şekilde, çırılçıplak duruyordu.

Micah onu sıkıca kavradı, bakışlarını Liliana'nın göğüslerinden alamıyordu. Liliana, "Çok küçükler," dedi. Micah'ın hiçbir şey yapmadan, dokunmadan ona böyle tutkuyla bakması çıldırtıcıydı.

Micah buna cevap olarak eğildi, meme uçlarından birini ağzına aldı. Liliana bir zevk dalgasıyla sarsılarak, ellerini Micah'ın saçlarından geçirdi, onu kendisine iyice çekti. Micah, sanki en sevdiği oyuncağıymış gibi meme ucunda dilini gezdiriyor, emiyor, oynuyordu. Bir yandan da avucunun içinde sıkıp duruyordu.

"Benim çok hoşuma gitti," dedi başını kaldırarak Liliana'ya bir an ve ondan sonra tekrar göğüslerle ilgilenmeye koyuldu.

Liliana elinde olmadan onu izlerken hazdan titriyordu. Micah'ın ağzındaki meme ucu iyice belirginleşip kabarmıştı. Micah diğer göğsünü de avucunun içine aldı.

"Bakışlarını kaçırma." Micah, ağzındaki meme ucunu bıraktı, o göğsü avucunun içine alıp sıkıştırırken, diğer meme ucunu aldı ağzına. Liliana bir an onun buz yeşili gözleriyle göz göze geldi.

İnanılmaz bir yakınlaşmaydı bu.

Belki de bu yüzden, "Daha sert," dedi.

Micah boğuk bir ses çıkararak serbest eliyle Liliana'yı sırtına bastırıp kendisine yakınlaştırdı, aynı anda göğsünü daha fazla ağzına alıp sıkıştırdı.

"Bu çok güzel..." Liliana böyle konuşmaktan utanıyordu ama Micah'ın hoşuna gittiği için konuşmaya devam etti. "Yeniden diğeri, lütfen..."

Micah ağzındaki göğsü bıraktı, diğerine yöneldi, meme ucunu sanki çok sevdiği bir meyvenin tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarının arasında sıkıştırdı, dilini çevresinde dolaştırdı, iyice oynadı.

Liliana onun, bacaklarının arasındaki minik noktayla da böyle yoğun bir şekilde ilgilenmesini istiyordu. "Aklıma çok kötü şeyler getiriyorsun..."

"Ne güzel..." Micah, Liliana'nın göğüsleriyle oynamayı sürdürdü. Bundan çok zevk aldığı belliydi.

Liliana konuşabilecek gücü bulduğunda, "Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu. Micah da meme ucunu, dişini hafifçe dokundurarak bırakırken, "Evet," diye fısıldadı.

Liliana onun kulağının hemen altındaki noktayı öptü. "Emin misin?"

"Bacaklarının arasındaki o güzel yerin tadına bakarsam fikrimi değiştiririm belki."

Liliana'nın tüm sinirleri yay gibi gerilmişti. Micah'ın artık ona kızgın olmadığının farkındaydı ama o Kara Şato'nun Lordu'ydu, istediğini elde etmenin bir yolunu buluyordu. Bu yüzden Micah onu alıp yatağa bıraktığında itiraz etmedi. Elbisesini tamamen çıkardığında da itiraz etmedi. Şimdi Liliana'nın üzerinde kendi sıvısıyla sırılsıklam olmuş, incecik bir iç çamaşırı vardı sadece.

Micah bacaklarının arasına eğilirken Liliana, "Sana zevk vermek istiyorum," dedi. Bakışları Micah'ın önündeki sertleşmiş uzva kaydı. "Ben de senin yaptıklarını yapabilirim."

Micah onu sertçe öptü. "Yapacaksın, ama sonra..."

Liliana'nın ağzı sulanmıştı. Daha önce bir sevgilisi olabileceğini ummamıştı ama o da bir kadındı, onun da hayalleri vardı. Ancak en gizli rüyalarında bile böyle bir sevgilisi olabileceği gelmemişti aklına.

Böylece Micah, Liliana'yı sırt üstü yatırdıktan sonra bacaklarının arasına yerleşti. Bacaklarını okşarken, "Ne kadar yumuşaksın..." diye mırıldanıyordu. Parmakları daha hassas yerlere ulaşırken Liliana kendisini tutamayarak hazla inledi.

"Böyle ses çıkarman çok hoşuma gidiyor..." dedi Micah. Uzanıp Liliana'yı boynundan öptü, sonra doğruldu.

Liliana onun ayağa kalkmasına itiraz edecek oldu ama Micah bir parmağını onun bacaklarında dolaştırmaya başlamıştı bile. Artık dönüş yoktu...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

MICAH, Liliana'nın bir göğsünü sıkıca kavradıktan sonra meme ucunu parmaklarının arasında sıkıştırdı. "Meme uçlarına bayılıyorum." Bir yandan Liliana'nın kıvrımlı hatlarını okşamayı bırakmıyordu.

Liliana daha fazla dayanamayacaktı. Biraz geriye doğru çekilirken ellerini Micah'ın göğsüne, zırhının üstüne koydu. "Çıkar şunu... Buraları öpmek istiyorum."

Micah gülümsedi.

Liliana giderek onun gibi utanmaz olmaya başlıyordu.

Micah üzerindekileri bir harekette çıkardı, Liliana'ya doğru eğildi. Karşısındaki manzara karşısında Liliana'nın ağzı kurumuş, nefesi kesilmişti. Micah muhteşem görünüyordu. Çelik gibi sert ve güçlü göğüs kasları, kasıklarından yukarı doğru yayılan altın sarısı tüylerle örtülmüştü. Liliana onu belinden tutup kendisine çekerken dudaklarını göğsünün pürüzsüz teninde gezdiriyordu. Micah'ın tuzlu tadı, kokusu bile aklını başından almaya yeterdi. Bir bacağını onun beline

sarmak isterken Micah onunla birlikte kenara yuvarlandı, Liliana'yı üstüne aldı.

Böylece Micah, Liliana'nın en sevdiği yerlerinden olan sırtını okşarken o da onun göğüs uçlarını dudaklarının arasına aldı, Micah'ın ona yaptığı gibi diliyle göğüs uçlarını iyice uyardı. Biraz çekilecek gibi olduğunda Micah onu saçlarından kavrayıp kendisine doğru bastırdı. "Yeniden Lily."

Lily avucunda hissettiği iniltiyle eriyerek onun dediğini yaptı. Başını kaldırdığında Micah, "Neden duruyorsun?" diye sordu. Bir eliyle yeniden Liliana'nın başından bastırmak istedi.

Liliana bu kez karşı koydu. "Diğer taraf..." Böylece Micah'ın diğer göğsüyle ilgilenmeye başladı. Uzun zamandır bunu yapmak istiyordu. Yüzünü onun göğsünde gezdirirken bir yandan vücudunu okşuyor, onun güzelliğine yeniden hayran kalıyordu.

Dudakları biraz daha aşağılara kayarken Micah, "Seni daha fazla hissetmek istiyorum, dudaklarını..." dedi.

Liliana'nın heyecandan içi titremişti. Hemen yataktan aşağı inip Micah'ın çizmelerini çıkardı, önünde yerini aldı, dudaklarını onun en duyarlı uzvuna doğru uzattı. Dudakları ve dilini dokundururken onun ne kadar heyecanlandığını hissedebiliyordu. Micah, elinde olmadan hazla inledi, sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi uzanıp Liliana'yı yanına çekti.

"Bunu evlendiğimizde daha fazla yapmalıyız," diye mırıldandı.

"Benimle evlenemezsin ki Micah."

"Ben Kara Şato'nun Lorduyum, ne istersem onu yaparım."

"Sen aynı zamanda Elden prensisin, Kan Büyücüsü ise benim babam, yani senin en büyük düşmanın." Liliana yatakta doğruldu, bacaklarını altına topladı.

"Ne olmuş yani?" Micah, Liliana'dan gözlerini alamıyordu.

"Elden halkı beni kolay kolay kabul etmeyecektir."

"Ben en küçük prensim, bu yüzden tahta oturmayacağım. Tahta geçecek olsaydım bile gelinimi kendim seçerim."

Micah daha fazla tartışmak istemiyordu. Liliana'yı sırt üstü yatırarak bacaklarını araladı, dudaklarıyla dudaklarını kapattı.

"Micah..."

Micah, Liliana'nın ismini bu şekilde arzuyla titreyerek söylemesine bayılıyordu. Yavaşça kendisini öne iterek vücutlarının birleşmesini sağladı. Aynı anda Liliana da bacaklarıyla beline iyice sarılmıştı.

"Lily..." Micah, Liliana'nın sıcak derinliğine daha da yerleşmek için biraz daha öne bastırdı ama aynı anda Liliana acı bir çığlık atarak tırnaklarını sırtına geçirdi.

"Acıyor..."

Micah hemen durdu ama geri çekilmedi. "Lily?"

"İlk kez olduğu için bu... Bir dakika izin ver."

Micah kendisini tuttu, Lily kendine gelene kadar bekledi. Onun canını yakmayı istemiyordu elbette, ona çok kızsa bile zarar veremezdi.

Nihayet Lily, "Şimdi Micah," diye fısıldadı.

Micah tereddütsüz bir şekilde yeniden ileri doğru bastırdı. Liliana'nın dudaklarından dökülen inilti acı iniltisi değildi bu kez, yoğun bir hazzın belirtisiydi. Böylece, Micah omuzlarından terler süzülürken, giderek artan bir tempoyla ileri geri hareket etmeyi sürdürdü. Hayatında bundan daha zevkli anlar yaşamamıştı... Doruğa yaklaşırken son bir kez güçlü bir şekilde ileri atıldı. Liliana'nın zevk çığlığı kulaklarında yankılanırken o en şahane zirveye birlikte çıkmışlardı.

Daha sonra birlikte banyo yaparlarken Liliana'nın ona sokulup, "Sevgilim..." demesi Micah'ın hoşuna gitmişti. Liliana'nın ona böyle hitap etmesine izin verecekti ama sadece yalnızlarken. Ne de olsa Kara Şato'nun Lordu'nu sevgili diye çağırmak münasebetsiz kaçardı.

Huzur dolu bir uykunun koynuna yuvarlanmadan önce Micah'ın aklından en son geçenler bunlar olmuştu.

Sabah gün doğarken Kara Şato'dan ayrıldılar.

Liliana yanlarına alacakları yiyecekleri ayarlamaya uğraşırken Micah da silahlarını seçti. Uçurum diyarından çıktıktan sonra Uçu-

rum'un gücünü kullanamayacağı için yanına birkaç bıçakla bir mızrak almıştı. Liliana da, o da, Elden'e varana kadar vücutlarındaki büyü gücünü kullanabilirlerdi ama bunu idareli kullanmazlarsa zayıf düşerlerdi.

Micah, Bard'a, "Şato sana emanet," dedi. "Kitchari yaratıkları çevreye göz kulak olacak, Anubi kuşları da gökyüzünü kolaçan edecekler. Arachdem örümceklerinin dönmemesi gerek."

Bard kara gözleriyle ona baktı. "Kendinize dikkat edin."

Micah başını salladı. Bu sırada Liliana da, Bard'ın gönlünü çalan kahverengimsi dostu Jissa'yla vedalaşıyordu. Jissa çok üzgün görünüyordu ama ağlamamak için kendini tutuyordu. Kadınlar sıkı sıkı sarılıp vedalaştılar. Nihayet Liliana, "Zaman daraldı," dedi. Micah'ın büyülü saatini boynunda taşıyordu. Yüzünde tek boynuzlu prens resmi bulunan saate baktığında kolların birbirine kavuşmak üzere olduğunu gördü, gece yarısı yaklaşıyordu.

Micah, Liliana'nın bir kapının arkasında beliren minik bir burnun sahibine el salladığını görmüştü ama daha fazla kimseyle vedalaşmadan taş bahçeye geçtiler. Micah, Liliana'yı kucağına aldı, havalanmaya hazırlandı.

Micah kanatlarını açıp gökyüzüne yükselirken, Liliana Elden'e vardıklarında ne yapacaklarını kestirmeye çalışıyordu. Gölü geçmeleri mümkün değildi. Babasının yırtıcı balıkları sadece canlılara değil, göle geçmeye çalışan her şeye saldırıyorlardı.

Şatoyla kıyı arasındaki bağlantı yolunu geçmeleri de mümkün görünmüyordu. Buradaki muhafızlar gerçekten de çok tehlikeliydi. Babası bir zamanlar çok da zararlı sayılamayacak akrepleri kan büyüsüyle devasa canavarlara dönüştürmüştü. İri olmaları bunları biraz hantallaştırmıştı, belki yeterince hızlı hareket ederlerse kuyruklarından kendilerini sakınabilirlerdi ama kolay kolay göze alınacak bir risk değildi bu.

Liliana ürpererek aşağıda kaynayıp fokurdayan lava baktı. Gerçekten korkunç bir manzaraydı bu, kora düşenlerin anında eriyip

buharlaştıkları söylenirdi. Lavın kor yüzeyinde bir hareket dikkatini çekmişti. Biraz daha dikkatli bakınca bunun devasa bir semender olduğunu gördü. Bu yaratıklar son derece ağır hareket ediyorlar ama avlarını gözlerine kestirdiklerinde çatal dillerini gözle zor görülür bir hızla uzatabiliyorlardı. Zavallı kurbanlarını ağır ve zor bir ölüm bekliyordu.

Micah, Liliana'nın gerildiğini fark etmişti. "Korkma Lily. Bize burada hiçbir şey zarar veremez."

Liliana bakışlarını semenderden alamıyordu. "Babam bir keresinde beni bu semenderlerle yakmıştı, onlardan çok korkarım." Daha önce bu korkusundan kimseye söz etmemiş, onun bu korkusunu kullanarak kendisine eziyet eder düşüncesiyle kimseye güvenememişti.

Micah kanatlarını daha hızlı çırpmaya başladı. "Babanı öldüreceğim, böylece bir daha kimseden korkman gerekmeyecek."

Liliana, korkudan kanı buz kesmiş olmasına rağmen buna gülmek istedi. Böylece lav denizini geride bırakıp bir çölün üzerinde ilerlemeye başladılar. Kum, içinde değerli taşlar varmış gibi pırıl pırıl parlıyordu. "Micah, kanatların..." dedi Liliana.

"Biliyorum." Micah, kırmızı mavi parlayan çöl kumuna indi.

Liliana elindeki ufak erzak çıkınını yere koyup Micah'ın kanatlarını kontrol etti. Kanatların derisi yok olmaya yüz tutmuş, şeffaflaşmıştı. Damarlar ve kaslar hâlâ bir örümcek ağı gibi birbirine bağlı görünüyordu ama son derece savunmasız ve kırılgan görünüyordu. "Beni taşıdığın için oldu bu..." dedi Liliana üzüntüyle.

Micah kılıcını yere bıraktı. "Hayır. Havadaki zehir sebep oluyor buna. Zehir bedenlerimize bir şey yapamıyor ama kanatlarım o kadar dayanıklı değil anlaşılan."

"Benim yüzümden..." diye fısıldadı Liliana. "O zehir benim yüzünden saldırıyor bize."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"ARTIK babanı düşünmeyi bırak Lily." Micah kanatlarına bakarken yüzünü buruşturdu. "Onun yerine, bu zehri nasıl etkisiz hale getirebileceğimizi düşün çünkü kanatlarım olmazsa zamanında yetişemeyeceğiz."

"Canın yanıyor mu?"

"Evet."

Liliana irkildi. "*Micah.*"

"Önemli değil." Micah uzanıp kanatlarında oluşan deliklerden birine parmağını soktu. "İşe yaramıyor, kanatlarım dağılıyor."

Liliana, kanatların kenarlarının içe doğru kıvrıldığını görünce dehşete kapıldı. "Kanatları tekrar içe almamalısın."

"Onların nereden geldiğini bilmiyorum ama eğer tekrar vücuduma alabilirsem zehir içime işleyebilir. Bu diyardayken ölmemem gerek ama babanın büyüsü çok güçlü ve tehlikeli." Micah çizmesindeki büyük avcı bıçağını çıkardı. "Kanatlarımı kesmelisin Liliana, ben yetişemiyorum."

Liliana bunu yapmak istemiyordu ama babasının büyüsünün ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Micah zehirlenecek olursa muhtemelen çok büyük acılar içinde kıvranarak ölürdü. Bu yüzden tereddüt etmeden bıçağı eline aldı.

Kanatların yapısı hayli sertti. Liliana kestiği yerlerden kan akmadığını görünce neredeyse sevinçten ağlayacaktı ama sesini çıkarmasa da Micah'ın canının yandığını biliyordu. "Neredeyse bitti, biraz daha dayan hayatım..."

İkinci kanat da sıcak çöl kumlarının üstüne düşmüştü. "Oldu işte." Micah'ın sırtında kanatlarından kalan izleri dikkatlice kontrol ettiğinde bir zehir belirtisine rastlayamadı ama yine de emin olmak için bir kan büyüsü yaptı. "Bu parçaları içine alabilirsin."

Micah kanatların yuvalarını vücuduna aldıktan sonra olduğu yere yığıldı, siyah zırhı hemen sırtına doğru yayılmaya başlamıştı bile. Liliana elindeki bıçağı bıraktı, dizlerinin yanmasına aldırmadan kızgın kumlara çöktü. "Çok üzgünüm Micah, çok üzgünüm..." Titremesi geçene kadar Micah'a sımsıkı sarıldı.

Micah nihayet kendini toparladı, yine Kara Şato'nun Lordu'ydu. "Kanatlarım olmadan, diyarlar arasındaki sınıra ulaşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor."

Liliana tekrar düşündü. "Kanımı kullanabiliriz." Bulundukları yer sıcaktan kaynıyor gibiydi, sırtından ve göğüslerinin arasından ter damlaları süzülüyordu.

Micah başını iki yana salladı. "Hayır, gücümüzü mümkün olduğunca korumamız gerekiyor"

"Uçurum'un gücünü kullanmamızın bir yolu var mı?" Liliana elini gözünün önünde siper yaparak etrafa bakındı ama sadece uçsuz bucaksız kum yığınlarını görüyordu.

"Evet, var. O dev semenderlerden birini bizi taşıması için çağırabilirim."

Liliana'nın bir an nefesi kesildi. "O semender bizi diri diri yakar." Yaratığın derisi alevlerle kaplıydı çünkü.

Micah sakince onun yanağını okşadı. "Bizi korurum, bana güven Lily."

Lily, çocukluğunun en korkunç anlarından birini; semenderin ateşiyle dağlanan teninin kokusunu ve babasının zalim kahkahalarını hatırlamasına rağmen başını sallayarak, "Peki, çağır o zaman," dedi.

Zırhı Micah'ı iyice sarmış, sadece yüzünü açıkta bırakmıştı. Micah kollarını kaldırarak gökyüzüne doğru haykırdı. Bir an sonra haykırışına cevap geldi. Derken kum tuhaf bir rüzgârın etkisiyle dalgalanmaya başladı. Liliana başını kaldırıp bakınca, Micah'ın hemen yanına konan, kanatları ateşten dev semenderi gördü.

Yaratık çatal dilini çıkararak havada dolaştırdı. Çok bölmeli gözlerini Liliana'dan ayırmamıştı. Liliana cesaretini toplayıp, Micah'ın yanında, yaratığa yaklaştı. Hayvandan yayılan ısı bile onu ürkütmeye yetmişti. Micah onun elini bıraktıktan sonra bir hamlede hayvanın üstüne atladı. Kılıcını yine sırtına asmıştı ama bu kez daha farklı bir açıyla yerleştirmişti. "Sadece bana dokun Lily," diyerek ona elini uzattı.

Bu hiç kolay değildi ama Micah çok güçlüydü, Liliana'yı ve taşıdığı malzemeyi kolaylıkla kucağına aldı. Bu sırada Liliana'nın ateşten yaratığa dokunmaması için çok özen göstermişti. Liliana onun kucağına büzülüp yerleştikten sonra Micah, "Yüksel!" diye komut verdi.

Semender arkasında sarı ve ölümcül, alevden izler bırakarak havaya yükseldi. Kanatları saf ateşten olduğu için babasının zehirinden etkilenmiyordu. Liliana'nın korkudan kanı donmuştu, dişleri birbirine vuruyordu.

Semender korkunç nefes alış verişleriyle, ürkütücü çığlıklar atarak yoluna devam etti. Liliana korkusunu biraz olsun yenmeyi başarıp "Bu yaratık hiç mutlu değil," dedi.

"Bu yaratığı evcilleştiremezsin, rüzgârı evcilleştiremediğin gibi. Benden daha hızlı uçuyor, zamanından epey önce varacağız."

Lily, yolculuklarının daha da zorlaştığının farkındaydı. Diyarlar arasındaki sınırı geçtikleri anda Elden topraklarında değil, Kraliyet diyarında olacaklardı. Geri kalan mesafeyi yaya almak çok uzun sürecekti, bu yüzden başka bir yol bulmaları gerekiyordu ama bunu daha sonra düşünecekti.

Liliana çok sonraları, korkunç sıcağı, sülfür kokusunu, nefes almaya çalışmalarını ama en çok da Micah'ın onu sımsıkı saran kollarını hatırlayacaktı. Işıldayan kumların, parlayıp sönen ışıklar ve kımıl kımıl hayvanlarla dolu tekinsiz bataklıkların, büyü yardımı olmasa daha nefes alırken insanı dondurabilecek soğuk dağların üstünde bu şekilde saatlerce uçtuktan sonra geniş ve yemyeşil düzlüklere geldiler.

Semender otları kavurarak düzlüğün üzerinden geçip yere kondu. Liliana çabucak yere atladı. Hareketsiz durmaktan bacaklarına kramp girmiş, her yeri tutulmuştu. Bir anda kendisini yaratıkla karşı karşıya bulunca yine yüreği ağzına geldi ama Micah da inip semenderin hemen önünde durdu. Yaratık bir nefes verişiyle onu küle çevirebilirdi ama Micah hiç kıpırdamadan onun karşısına geçti, "Sağol dostum," dedi. Bu sırada zırhlı eliyle yavaşça semenderin başını okşamıştı.

Liliana, semenderin neredeyse utangaç bir tavırla başını eğdiğini görünce çok şaşırdı. O da kendisini zorlayarak semenderin yanına gitti, boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," diyebildi.

Micah tekrar onun yanına geldi. "Yuvana uç şimdi."

Semender alevden kanatlarını açtı, kararan gökyüzünde arkasında sapsarı bir alev kuşağı bırakarak gözden kayboldu.

"Hadi gel Lily." Micah onun elinden tuttu, birlikte sınıra doğru ilerlediler.

Büyük Ayrık olarak da anılan sınırdan tüm diyarlara geçilebiliyordu ama duvarlar büyülü olduğu için ölümlülerce geçilmesi zordu. Ancak Uçurum Muhafızı olan Micah'ın böyle bir hakkı vardı. Böylece parmaklarını duvardan yayılan renkler üzerinde bir süre dolaştırdıktan sonra, "Evet, buradan Kraliyet diyarına ulaşabiliriz," dedi Liliana'ya.

Liliana yeniden onun koruyucu kollarının arasında bulmuştu kendini. Böylece birlikte duvara ilerlediler. Derken Liliana sanki büyüyle öpüşüyormuş gibi hissetti kendini.

"İşte oldu," dedi Micah.

Zifiri karanlıkta, bir ormandaydılar. "Neredeyiz?"

"Sınır köyüne giden patikadayız."

"Micah." Liliana elini uzatıp Micah'ın yüzüne dokundu. Micah'ın yanağında, çaprazlanmış bir orak ve kılıç işareti belirmişti. "Uçurum'un işareti..."

"Karşılarına çıkanın kim olduğunu unutmasınlar diye." Micah, Liliana'nın erzak çıkınını aldı. "Hadi gel, sınıra ilerleyelim. Köyün sınırı çığlık atan çamlarla çevrilidir."

Ağaçlar gerçekten de isimlerine yakışır bir şekilde, onları görünce çığlıklar atmaya, dallarını sallamaya başlamışlardı. Sesleri duyan köylüler hemen oraklarını ve yabalarını alıp sınıra gelmişlerdi bile. Micah'ı görünce ellerindeki silahları yere attılar, yüzleri korkudan bembeyaz olmuştu. İçlerinde en yüreklisi olduğu yerde kaldı, Micah'a yaklaştı. "Efendim, bizim için mi geldiniz?"

Micah bir elini bu cesur adamın omzuna koydu. "Senin yüreğin kara değil. Ben Esme için geldim."

Köylülerin arasında bir fısıldaşma oldu ama Micah'la konuşan köylü gururla omuzlarını dikleştirdi. "Benimle gelin değerli lordum."

Liliana yanlarından geçerlerken köylülerin *çirkin, kanca burun* diye fısıldaştıklarını duydu. Bu durum elbette onu kırmıştı ama omuz silkip geçti. Çünkü Micah, köyde gerçekten çok güzel kadınlar gördüğü için güzelliğin ne demek olduğunu bilmesine rağmen onu çirkin bulmuyordu. "Bana Esme'den söz etmemiştin," diye fısıldadı Micah'a.

"Bu rüzgâr büyücüsünün hâlâ yaşadığından emin değildim. Bard bu topraklardan ayrılalı çok uzun zaman oluyor."

"Bir rüzgâr büyücüsü mü?" Bard, sana hayranım.

"İşte geldik," dedi rehberleri ve önünde durdukları kulübenin kapısını çaldı. "Esme! Misafirlerimiz var! Yahniyi ocağa koy."

Liliana birdenbire ne kadar acıktığını fark etmişti, adama hiç itiraz etmedi. Birlikte kulübeden içeri girdiklerinde, kırmızı yanaklı sevimli bir kadınla karşılaştılar. Kadının yüzü Micah'ı görür görmez asılmıştı. "Bana bakın, benim şeytanla işim yok," dedi hemen.

Liliana kadının korkularını yatıştıramadan Micah, "Bizi Bard gönderdi," diye atıldı.

Esme'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bard mı?" Kadın, Kara Şato'nun Lordu'nun karşısında olmasına rağmen bir sandalyeye yığılıvermişti. "Bir keresinde onun hayatını kurtarmıştım, o da bunun karşılığını ödeyeceğini söylemişti. Uçurum Muhafızı'nı göndererek mi ödüyor borcunu?"

Micah erzak çıkınından ufak kadife bir kese çıkardı. "Ödeme burada."

Kocası keseyi açıp içindeki elmas, yakut ve pırlantaları avucuna dökerken Esme onu izledi. Kocası da bir sandalyeye oturmuştu. Micah'la Liliana da davet beklemeden birer sandalyeye attılar kendilerini.

"Bu kadar fazla bir ödeme karşılığında benim ya ruhumu ya da canımı isteyeceksiniz herhalde lordum."

"İkisini de değil. Lily?"

Liliana köylü çiftin ona merakla baktığının farkındaydı. "Yarın gece yarısından önce Elden'e varmak zorundayız. Sen rüzgârları yönetebiliyorsun galiba?"

Esme yutkundu. "O kadar güçlü bir büyücü değilim hanımım. Sadece fısıldayabilirim."

Babası ise gururla başını iki yana salladı. "Esme'm, bu lanet olası diyarın yarı yolunu size rahatlıkla aldırabilir. Oradan sonrası için de kız kardeşi Emmy'nin kocasından iki tane gece atı almanız gerekir." Sonra bir an durdu. "Bu atlar çok huysuzdur."

"Bir sorun çıkmayacaktır," dedi Liliana. Micah'ın atları yola getireceğinden emindi. Hayvanlar genellikle onu da çabucak kabul ederler, kirlenmiş kanına aldırmazlardı.

"Peki öyleyse." George uzanıp karısının elini okşadı. "Gece atlarını da aldıktan sona yarın akşam, gece yarısından çok önce Elden'e varmış olursunuz."

Liliana, "Teşekkürler," dedi. Micah'la yaşadıkları yüzünden, öngördüğü gelecek değişmiş olabilirdi. Yine de kesin olan tek şey vardı. Babası ölene kadar ne Micah'ın yurdu, ne de kardeşleri güvende sayılabilirdi.

Basit ama doyurucu bir yemek yedikten sonra, birlikte ayağa kalktılar. George elinde bir meşale tutuyordu. Esme "Birbirinize yaklaşın," dedi. Ellerini bükmeye başlamıştı. "Mümkün oldukça yakın durun yoksa rüzgâr sizi ayrı yerlere atar."

Micah, Liliana'ya sımsıkı sarıldı. Liliana da onun zırhına sarılmıştı. Zırh sıcacıktı. Bu zırhın Micah'ı babasının kötülüklerine ve büyülerine karşı koruyacağını umuyordu.

Esme ellerini kaldırdı. "İyi yolculuklar lordum, hanımım."

Birden müthiş bir hortum ortaya çıktı, Micah'la Liliana'nın ayaklarını yerden kesip onları uçurmaya başladı. Liliana, Micah'la kenetlenmiş olmasa savrulup yere çarpılması işten bile değildi. Bir yanda Micah eğilip bükülerek Liliana'yı rüzgârdan korumaya çalışıyordu.

Liliana bu şekilde ne kadar sürüklendiklerini bilmiyordu ancak nihayet kendilerini ufak bir hanın avlusunda buldular. Eğer Micah kaya gibi sağlam bir şekilde yanında duruyor olmasaydı Liliana'nın yere yığılması işten bile değildi.

"Semender bile bundan iyiydi, ne dersin?" diye sordu Micah.

"O kadar da değil..." Liliana tekrar dengesini sağlayarak yere sağlamca bastı. "Micah, eğer gerçekten bu insanların gece atları varsa geceyi burada geçirmeliyiz bence. Elden'e varmadan önce başka dinlenme şansımız olmayacak."

Bu sırada, kırmızı yanaklarından Esme'nin kız kardeşi olduğunu tahmin ettikleri kadınla kocası yanlarına gelmişlerdi. Emmy, ablası Esme kadar yürekli değildi anlaşılan. Uçurum Muhafızı'nı görür görmez düşüp bayılmıştı. Micah homurdanarak eğildi, kadını yerden kaldırdı. "Bizi içeri götür," dedi kocasına sonra.

"Elbette lordum!" Adam telaşla, meşalesinin alevlerini uçuşturarak önlerinden gitti.

Micah, fenalaşmış kadını sandalyeye oturturken Liliana gerçekten gece atları olup olmadığını sormuştu adama. Adam, "Evet, bir çift atımız var," diye cevap verdi. "Karım Emmy onların dilinden çok iyi anlar. Bu yüzden atlar zaman zaman buraya gelirler, karım tedaviye ihtiyacı olanları iyileştirir, onlar da bazen gezginlere yardım ederler. Bu atlar büyülü yaratıklardır, yani onlara her istediğinizi yaptıramazsınız."

Handa onlardan başka kimse yoktu. "Eskiden burası arı kovanı gibi işlerdi, sonra Kan Büyücüsü geldi ve kimse buralara uğramaz oldu. Büyücünün Elden yolunda muhafızları var. Elden eskiden o kadar güzel bir yerdi ki, çok yazık oldu."

Hancı bu şekilde yakınmaya devam ederken Liliana'nın yüreği sıkışmıştı. Babasının Elden yoluna canavarlar yerleştirdiğinden haberi yoktu, onlar için hazırlıklı değildi. Şimdi ne yapacaklardı? Zamanları çok azalmıştı...

Micah uzanıp omzunu hafifçe sıktı. "Birkaç saat dinlenelim, sonra bakarız..."

Hancı, "Lordum, size iki oda hazırladım," dedi ama Micah kesin bir dille, "Tek oda," diye atıldı.

Hancı bir an dönüp Liliana'ya baktı. Liliana adamın onu ayıplayacağını düşünürken adamın ona acıyarak baktığını fark etti. Muhtemelen Micah'ın onu yiyeceğini ya da ona benzer korkunç şeyler yapacağını düşünmüş olmalıydı. Ne de olsa, Uçurum Muhafızıydı yanındaki adam.

Odalarına vardıklarında Liliana hemen ayakkabılarını ve giysilerini çıkarıp yorganın altına kıvrılıverdi. Neredeyse aynı anda Micah da çırılçıplak bir şekilde yanına gelmiş, ona sımsıkı sarılmıştı. Liliana kendisini hiç olmadığı kadar güvende hissederek, gözlerini kapattığı gibi derin bir uykuya daldı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MICAH uyandığında şafağın sökmesine sadece bir saat kalmış olduğunu fark etti. Karanlıkta yola çıkmaları hiç akıllıca değildi çünkü Kan Büyücüsü'nün yaratıklarını gün ışığında alt etmeleri daha kolaydı. Yani bir saat oyalanmaları gerekiyordu.

Yanında kıvrılmış yatmakta olan kadına baktı. İçinden bir ses onun yorgun olduğunu ve dokunmaması gerektiğini söylüyordu. Ancak bu iyi düşünceleri, Liliana'yı sırt üstü yatırıp onun içine girme arzusunun karşısında etkisiz kalıyordu.

Elini Liliana'nın başının altından çekip onu yavaşça sırt üstü yatırdı. Liliana bir şeyler mırıldandıysa da uyanmadı. Onun kendisine bu kadar güvendiğini görmek Micah'ın yüreğini sevinçle doldurmuştu. Liliana'yı yavaşça soyarken uyanmaması da yine bu güvenin bir sonucuydu.

Üzerlerindeki yorganı da bir kenara attıktan sonra Micah, Liliana'nın nefis göğüslerine baktı. Liliana bir kolunu geriye atmış, bacaklarının arasını güçlükle kapatan bir kumaş parçası dışında tamamen çıplak, mışıl mışıl uyuyordu. Micah aslında onu göğüs uçlarını öperek uyandırmayı istiyordu ama bu şekilde seyretmek de çok zevkliydi.

Uzun süre Liliana'nın ufak göğüslerini ve koyu renkli göğüs uçlarını izledi. Giderek heyecanlanıyor, sertleşiyordu. Elini uzatıp, Liliana'nın pürüzsüz bacaklarına hafifçe dokundu. Onu uyandırmak istemediği için son derece dikkatli davranıyordu. Yine aynı özenle, Liliana'nın iç çamaşırını da çıkardı. Şimdi Liliana çırılçıplaktı ve tamamen ona aitti.

Yeniden onun yanına uzanıp elini bacaklarının arasına götürdü, usul usul okşamaya başladı. Liliana hafifçe inledi, vücudu yay biçimini aldı. Micah bundan çok hoşlanmıştı, onu bir kere daha okşadı. Liliana'nın nefes alış verişi düzensizleşmeye başlayınca irkilerek durdu. Neyse ki Liliana uyanmamıştı.

Bir süre sonra Micah ona yeniden dokundu, bu kez elinde sıcak bir ıslaklık hissetmişti.

Elini çekip Liliana'nın bacaklarını araladı, hemen uygun konumu alarak o sıcak ve ıslak boşluğa yerleşiverdi. Aynı anda Liliana gözlerini açmış, ona bakmıştı. Liliana onun saçlarını kavrayıp kendisine çekerken Micah da eğilip, büyük bir zevkle meme uçlarını dudaklarının arasına aldı.

Liliana yeniden bir çığlık atmıştı ama acıyla ilgisi yoktu bunun, sesi haz doluydu. Micah onu asla incitmeyeceğini biliyordu. "Nasılsın Lily, hoşuna gitti mi?"

Liliana ellerini onun göğsüne koyarak, "Hem de çok..." dedi.

Micah onun kalçalarını kavrayarak kendisine çekti, acele etmeden ileri geri hareketine devam etti. "Sabah oldu, sen de yanımda çıplaktın. Yani, ister istemez..." Son sözlerini boğuk bir sesle söylemişti çünkü Liliana vücudunun derinliklerindeki kasları kullanmaya başlamıştı.

"Micah..."

Böylece durduramayacakları bir süreci başlatıp doruğa doğru birlikte tırmanmaya başladılar.

Liliana banyodan çıktı, giyinmeye başladı. Tam iç çamaşırını giymişti ki yatağın kenarında oturmakta olan Micah onu tutup kendisine çekti. Böylece Liliana bir anda kendisini Micah'ın kucağında oturur buldu, kolunun onun boynuna sardı.

Micah da bir eliyle onun göğsünü sıkı sıkı kavramıştı. Bu şehvetli bir dokunuş olduğu kadar aynı zamanda rahatlatıcı ve şefkatli de bir dokunuştu. "Korkma," dedi Micah. Buz yeşili gözleri pırıl pırıldı. "Baban yenilecek."

"Ben sadece..." Liliana yüzünü onun boynuna gömdü. "O benim çok canımı yaktı." Micah'tan başka hiç kimseyle konuşamazdı bunu. "Bir yanımla hâlâ ondan korkan küçük bir kızım. O küçük kız gecenin bir yarısı odasından sürüklenerek zindanlara götürülür, babasının masum insanların boğazlarını kesmesini izlemeye zorlanırdı. Zavallıların kanları taş tezgâhların yanlarına oyulmuş kanallardan akarak, kaplarda toplanır, böylece her zaman taze kan mevcut olurdu."

Micah ona sarıldı. "Sadece bunun için bile onu acılar içinde kıvrandırarak öldüreceğim."

"Hayır Micah." Liliana, Micah'ın da Kan Büyücüsü gibi yozlaşması fikrine dayanamamıştı. "Savaşın bir yerinde tutulup kalırsam diye bilmeni istedim bunları." Bu ihtimal Liliana için çok küçük düşürücüydü ama mümkün olabilirdi. "Eğer gerçekten de korkudan donakalırsam kendime gelmem için elinden gelen her şeyi yap. Gerekirse bana tokat at ama beni o kâbustan çıkar."

"Sana tokat atmam Lily. Eğer gerekirse seni öperim."

Liliana, endişe hissinin bu kadar çabuk bir şekilde arzuya dönüşmesinden neredeyse ürkmüştü. "Kendini koru Micah," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun onun seni öldürmesine izin verme." Micah öylesine olağanüstü ve eşsizdi ki Liliana onsuz bir dünyayı tasavvur bile edemiyordu.

Micah onun göğsünü okşamaya devam ederek, "Eğer sen ölecek olursan Lily, senin ruhunu alıp Uçurum'a götürürüm ve seni büyülü

zindanıma kapatırım. Böylece hiç kaçamazsın," dedi. Sonra da bu tehdidi ateşli bir öpücükle mühürledi.

Liliana öylesine mutlu olmuştu ki neredeyse suçluluk hissi bile silinip gitmişti. Çünkü sözünü tutmamış ve Micah'a yine yalan söylemişti. Ona ölüm büyüsünden nasıl söz edebilirdi ki? Hele büyüden söz etmesinin Micah'ın hayatına mal olabileceğini bilirken...

Gece atları gerçekten de efsanevi ve yırtıcı atlardı, çok ender olarak insanların karşısına çıkarlardı. Liliana, babasının bu yaratıkları hiç avlayamadığını biliyordu. Kan Büyücüsü bu asil hayvanların kanını elde etmeyi çok istemiş ama neyse ki başaramamıştı. Liliana, Micah'ın yanında duran simsiyah atlara hayranlıkla baktı. Hayvanlar da kehribar rengindeki ışıl ışıl gözleriyle onu inceliyor gibiydiler.

Sonra ön ayaklarıyla yeri eşeler gibi yapıp Liliana'ya dişlerini gösterdiler. Liliana pek dostça sayılamayacak bu davranış karşısında irkildi, geri çekilmek istedi ama Micah kılıcını eğere yerleştirirken ona yakın duran atın burnunu yavaşça okşayıp, "O benim eşim, ona iyi davranın," dedi.

Liliana hangisine şaşıracağını bir an bilemedi. Micah'ın sözleri mi şaşırtıcıydı yoksa atların utangaç bir şekilde başlarını önlerine eğmeleri mi şaşırtıcıydı? Micah onun şaşkınlığının farkına bile varmamıştı. Liliana dikkatli bir şekilde elini uzatıp atlardan birinin kadife gibi yumuşacık burnuna koydu, sonra aynı şekilde diğerini okşadı. "Siz gerçekten muhteşemsiniz," dedi içtenlikle. "Eminim tüm diyarlarda sizden hızlısı yoktur."

Atlar gururla başlarını kaldırıp yelelerini savurdular. Liliana onların kehribar gözlerindeki ışıltıyla kanındaki büyü arasında bir bağ kurulduğunu hissetmişti. "Ancak kaçmak zorundasınız," dedi. "Bizi gideceğimiz yere götürdükten sonra geri dönün ve arkanıza bakmadan kaçın." Babası bu muhteşem yaratıkları ele geçirecek olursa keskin zincirlerle eziyet eder, kanlarını son damlasına kadar alırdı.

Atlar isyan edercesine kişnediler.

"Bu hayvanlar çok gururludur Liliana," dedi Micah. "Savaşçı ruhu taşırlar. Onlara yoldaşlarımız gibi davranmalıyız."

Liliana için bunu kabul etmek çok zordu. Güzelim hayvanları kendi ölümlerine sürüklediğini bilmek yüreğini paramparça ediyordu ancak yapabileceği başka bir şey yoktu. "Teşekkürler dostlarım," dedikten sonra sıçrayıp atlardan birine bindi, Micah'ın da binmesini bekledi.

Hancıyla karısı onları endişeli gözlerle uğurladılar. Bu iyi yürekli insanlar, Liliana'yla Micah'a diledikleri zaman gelip onlarda kalabileceklerini söylemişlerdi.

Liliana güzel köy evine son bir kez baktıktan sonra bakışları Micah'ınkilerle buluştu. "Gidiyor muyuz?"

Micah sadece gülümsedi ve "Hadi!" diyerek atını sürdü.

Liliana da hemen peşinden yola koyuldu. Böylece han gözden kaybolana kadar birbirleriyle yarıştılar. Sonra, Liliana'ya kanat takmışlar gibi gelen bir hızla ilerlemeyi sürdürdüler. Onları bekleyen tehlikeler yüreğini sıkıştırmasına rağmen Liliana hâlâ sabahın güzel hislerini üstünde taşıyordu.

O şekilde uyandırılmak, uyanır uyanmaz Micah'ın yüzündeki oyuncu gülümsemeyi görmek, sıcacık ve muhteşem vücuduna sarılmak... Tüm bunlar bin kere olsa yine de doyamazdı Liliana. Ancak, bir mucize gerçekleşir ve hayatta kalmayı başarsa bile bir daha böyle bir şey yaşayamayacağını biliyordu. Micah kendisine çok güveniyordu ama Liliana kraliyet ailelerinde işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyordu, birlikte olmaları mümkün değildi.

Bir prensin, tahta çıksın ya da çıkmasın, temiz bir geçmişi olan, zarif ve güzel bir kadınla evlenmesi beklenirdi.

Liliana'nın kesinlikle sahip olmadığı özelliklerdi bunlar.

Ancak onun gizli sevgilisi olabilirdi.

Bunu düşünmek bile ona acı veriyordu. Micah'la birlikte olabilmek için her şeyi göze alabilirdi ama onu paylaşmayı düşünemiyordu. Bir başka kadının onun üzerinde hak sahibi olmasını, onu sevip, ona sarılmasını hayal dahi edemiyordu. Böyle bir durum onu paramparça ederdi.

Hayır, zamanı geldiğinde Liliana kendi bencilce arzularına gem vuracak, Micah'ın ondan uzaklaşmasını ve kaderin ona çizmiş olduğu yolu izlemesini isteyecekti.

"Liliana!"

Liliana başını kaldırarak Micah'ın işaret ettiği tarafa baktı. Önce bir şey seçemedi ama daha sonra biraz ileride toprağın kaynıyormuş gibi hareket ettiğini fark etti. "Nedir bu?"

"Yılanlar."

Liliana dehşete kapılmıştı. En az beş karış yüksekliğinde, kımıl kımıl yılanlardan oluşan bir duvar hızla onlara yaklaşıyordu. Derken yılanların sırtındaki kırmızı işaretleri gördü Liliana. "Geri çekil!" diye bağırdı hemen Micah'a. "Bu yılanlar çok zehirlidir, atları yere yıkmaya yeter zehirleri."

Gece atları başlarını iki yana sallayıp ayaklarını sertçe yere vurdular, aynı fikirde olmadıkları anlaşılıyordu. Micah da en az onlar kadar gururluydu ve yenilgi fikrinden hoşlanmıyordu. "Yılanların dişleri atların derisine işlemez."

"Bu yılanlar doğal değil." Liliana, babası bu yılanları yaratırken çıplak bir şekilde kuleye zincirlenmiş, yaralarından sızan kanlar büyüde kullanılmıştı. Babası kendi kanını da kullanmıştı bu yılanları yaratırken. "Dişleri çelikten yapılmıştır. Büyümü kullanarak onları yönlendirebilirim ama."

Yılanlar gittikçe yaklaşıyor, çevrelerini yılanların tıslama sesleri sarıyordu. Her biri en az üç metre boyunda ve Micah'ın kolundan daha kalın olan bu yılanlar bir insanı rahatlıkla ezip öldürebilirdi.

"Senin büyünü kullanmayacağız," dedi Micah. "Baban karşımıza senin kanına bağlı başka tuzaklar daha çıkarabilir. Şimdi onun güçlerinin etkili olduğu bir diyarda olduğumuza göre, bu büyülerin etkilerinin daha ölümcül olma ihtimali var."

Liliana ona hak verdi. Ayrıca hemen varlığını belli ederse, Kan Büyücüsü'nü şaşırtma şanslarını kaybederlerdi. Birden aklına bir şey

geldi. "Bu yaratıklar ateşten korkarlar. Ancak bu kadar fazla sayıda yılanı korkutabilmek için çok büyük bir ateşe ihtiyacımız var."

"Hepsini korkutmamız gerekmiyor." Micah atını geri çevirip Liliana'nın arkasına geçti. "Sana söylediğim anda atınla birlikte hızla uzaklaşın. Anlaşıldı mı?" Bu bir soru değildi.

"Hazırım."

"Söz ver bana."

Liliana başıyla onayladı. "Söz veriyorum." Atının yelesini okşarken bu akıllı hayvanın da yılanlardan hiç hoşlanmadığını fark etti. Birlikte beklediler. Arkasına dönüp baktığında Micah'ın atından yere atladığını görünce neredeyse çığlık atacaktı. "Hayır!"

"Sözünü unutma!"

Micah parmaklarını toprağa daldırdı. Omuzları ve yüzü müthiş bir yükün altına girmiş gibi gerilmişti, alnında ter taneleri belirmeye başlamıştı. Ancak bakışları ileriye doğru sabitlenmişti. Liliana onun bakışlarını takip edince ilerideki yılan kümesinin huzursuzlandığını, durmadan tıslandığını gördü.

Bir an sonra yılan kümesi ikiye ayrıldı, arada daracık bir yol açtı. Liliana ancak o zaman yerkabuğundan sızan lavı gördü. Yerkabuğunun derinliklerinden gelen kızgın lav yılanların bir kısmını yakmış, diğerlerini de geri çekilmeye zorlamıştı. Liliana kalbi deli gibi atarak, endişeyle Micah'a baktı. Aynı anda Micah, "Kaç!" diye bağırdı.

Liliana bu emre karşı çıkmak istiyordu ama söz vermişti. Bu yüzden atının boynuna eğildi, kızgın lavların üzerinden uçarcasına geçtiler, arkalarından seslenen kimse kalmayana dek yollarına devam ettiler.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

MICAH bu toprakları tanımıyordu, ona ait değildi bu yeryüzü. Bu yüzden toprakla konuşmak yerine doğrudan gücünü kullanıp, magmayı yerkabuğunun derinliklerinden çekip almak zorunda kalmıştı. Bu zorlu iş tüm kaslarının gerilmesine yol açmıştı. Bağlantıyı kestiği anda magmanın anında yerin merkezine döneceğini biliyordu bu yüzden Liliana'yla gece atı güvenli bir yere ulaşana kadar tüm gücünü harcayarak magmayı yüzeyde tuttu.

Gece atı çok zeki bir hayvandı, Micah'ın durumunu anlamış, hiç tereddüt etmeden uçarcasına yılanların arasından geçerek Liliana'yı karşı tarafa ulaştırmıştı. İğrenç zehirli yılanlar onu sokmak için kıvranmışlar ama yetişememişlerdi. Micah, güvenli bölgeye ulaşan Liliana'nın hemen yere atladığını ve bıçağını eline aldığını gördü. Kan büyüsünü kullanmaya hazırlanıyordu. *Henüz değil, bekle* diye içinden geçirdi Micah.

Sonra gece atının boynunu okşadı. "Hazır mısın dostum?"

At büyük bir hızla ileri atıldı, magma geri çekilirken, yılanlar daha ne olduğunu anlayamadan üstlerinden geçiverdi. Micah da güvenli

bölgeye geçince yere atladı. Bu sırada Liliana da ona doğru koşuyordu. Micah onun kendisine sarılacağını düşünmüştü ama Liliana göğsünü yumruklamaya başlayınca şaşırdı. "Bunu bana nasıl yapabildin?" Liliana o kadar öfkelenmişti ki yüzünün rengi solmuş, gözlerinden ateşler fışkırıyordu. "Orada, yılanların arasında kalıp ölebilirdin."

Micah onun bileklerini tuttu ama Liliana bu kez onu tekmelemeye başladı. Bunun üzerine Micah onu kollarının arasına aldı, bacaklarını bacaklarıyla hapsetti. "Liliana," diyecek oldu ama Liliana onu dinlemiyordu. Micah daha önce böyle öfkeli bir kadını kollarının arasında tutmamıştı hiç, ne yapacağını bilemiyordu.

Bu yüzden onu öptü.

Liliana dudağını ısırmıştı.

Micah irkilip geri çekildi. "Hayatımızı kurtardım!"

"Kendi hayatını tehlikeye atarak!" Liliana ona yeniden vurmak için bir hamlede bulundu. "Senin yaptığını ben yapsaydım ne hissederdin? Söylesene, ne hissederdin!"

Micah ürpermişti. "Çok üzgünüm Liliana." Hayatı boyunca kimseden özür dilememişti daha önce. Kara Şato'nun Lordu kimseden özür dilemezdi.

"Üzgün müsün?"

"Evet."

Liliana alt dudağını bükerek Micah'ın boynuna atıldı, ona sımsıkı sarıldı. "Eğer ölürsen çok üzülürüm Micah. Ölmemelisin. Sen ölmemelisin." Micah teninde bir ıslaklık hissetti.

Liliana ağlıyordu.

"Bir senelik hakkını şimdiden kullandın," diye homurdandı. "Saymıyorum zannetme sakın."

Liliana burnunu çekip hıçkırdı. Sonra uzanıp Micah'ın dudağına dokundu, az önce vurmuştu. "Acıyor mu?"

"Hem de çok."

"Ah, Micah..."

Liliana ayakuçlarında yükselip Micah'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sana bir şey söylemek zorundayım." Micah ona çok kızacaktı ama Liliana az önce yaşadığı ıstırap dolu anlardan sonra, kendisini onun için feda ederse Micah'ın ne kadar çok üzüleceğini çok iyi anlamıştı.

Onun yılanların arasında kalıp öleceğini düşününce aklını yitirecek gibi olmuştu. Bu kolay kolay zihninden silinebilecek bir düşünce değildi.

"Bana yalan söyledin, değil mi?" dedi Micah kaşlarını çatarak.

"Tam olarak yalan sayılmaz."

"Yüzündeki suçluluk ifadesini görebiliyorum. Anlat bana."

"Babamı nasıl öldürebileceğimi biliyorum ama bu büyü için birinin ölmesi gerekiyor."

Micah'ın buz yeşili gözlerinde müthiş bir öfke belirdi. "Az önce bana kızan sen mi söylüyorsun bunu?" Büyü sonucunda kimin ölmesi gerektiğini hemen anlamıştı.

"Bu fikir aklıma geldiğinde seni henüz tanımıyordum."

Micah öfkeden çılgına dönmüştü.

"Üzgünüm," dedi Liliana.

Cevap yoktu.

Liliana dişlerini sıkarak onu göğsünden itti. "Ben senin özrünü kabul etmiştim."

"Ama ben ölmeyi planlayıp da bunu sana söylemezlik etmedim."

Liliana müthiş bir suçluluk hissetti ama yine de bunu belli etmemeye çalışarak kollarını kavuşturdu. O anda geri adım atacak olursa Micah daha sonra ona her istediğini yaptırmaya çalışacaktı. "Sen de beni uyarmadın. Ben uyardım." Böylece babasını ortadan kaldırmak için son umudu da kaybolmuştu çünkü Micah'ın ona izin vermeyeceğinden emindi.

Micah kızgınlıkla onu öptü. "Eğer bu büyüyü yapmayı aklından bile geçirecek olursan seni bir ağaca zincirler, babanın karşısına yalnız çıkarım."

Liliana ellerini onun göğsüne koyup hafifçe çenesini ısırdı. "Hele bunu yapmaya bir kalk, kan büyüsü yapar seni bambaşka bir diyara yollarım."

Micah onu gece atının üstüne oturtuverdi. Hayvan tuhaf bir şekilde durumdan çok eğleniyor gibi görünüyordu. "Seni daha sonra cezalandıracağım."

"Ne kinci bir adamsın."

"Bunu hiç aklından çıkarma."

Böylece yeniden Elden'e gitmek üzere yola koyuldular.

Öğle saatlerinde devasa bir köprü trolüyle karşılaştılar. Neyse ki trol göründüğü kadar korkunç ve gaddar değildi. Birkaç pembe safir ve bir topaz taşa razı olarak geçmelerine izin verdi. Micah bu değerli taşları verdiği için söylenecek oldu ama Liliana ona ters ters bakarak susturdu. Köprüyü geçip trolün yanından uzaklaştıktan sonra Micah, trolün o güzelim taşları sadece mağarasında saklayacağını söyleyerek homurdandı yine de.

Liliana aslında eften püften bir mevzu üzerine olan bu tartışmayı bilerek uzatıyordu çünkü Micah hiç değilse onunla konuşuyordu. Derken birdenbire gökyüzünden oklar yağmaya başladı.

Liliana keskin bir acı hissetti, bir çığlık atarak atının boynuna yığılıp kaldı. Bu sırada yere kanının damlamaması için elinden geleni yapıyordu çünkü babasının onun izini bulmak için toprağı da hava gibi büyüleriyle bağladığından emindi.

Micah'ın peşinden, oklardan korunabilecekleri kuytu bir bölgeye geçtiler. Oraya vardıklarında Micah onu hemen atın üzerinden indirdi. "Oku çıkarmamız gerek."

Liliana onun zırhlı elini ısırırken Micah serbest kalan diğer eliyle oku çıkardı. Acıdan Liliana'nın gözlerinden yaşlar yuvarlanıyordu ama yine de yarasını dikmek için bile büyüye başvurmamak için kendini zorladı. Kanını ve büyüsünü kullandığı anda babasının tuzaklarından birinde bulabilirdi kendini.

Micah yaranın üzerine bir parça bez koyup, Liliana'nın oraya sıkı sıkı bastırmasını istedi. Bu sırada kendisi de oku bir başka beze sarıp eyerin çantasına atmıştı, Liliana'nın kanının yere değmemesi gerektiğini biliyordu.

Sonra tekrar Liliana'nın yanına geldi, yüzünü avucunun içine alarak, "Cesur kız," dedi. "Bana bunu yapacak olsan bağırıp çağırır, seni zindana atmakla tehdit ederdim."

Liliana çok acı çekmesine rağmen Micah'ın söylediklerine güldü. "Eminim yapardın." Bu sırada Micah'ın onu iyileştirmek için büyüsünü kullanmaya başladığını fark edince, "Gücünün bir kısmını yılanları geçmek için kullandın zaten. Enerjini koruman gerek," dedi. Tuniğinin alt kısmını uzattı sonra. "Şuradan bir parça yırtıp yarayı sıkıca sar, artık o kadar kanamıyor."

Micah kaşlarını çattı. "Lily..."

"Bu konuda sözlerimi dinlemelisin." Hemen arkalarına düşen okların sesini duydular. "Ben babamın ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Eğer ölüm büyüsünü kullanmayacaksak gücümüzün her zerresine ihtiyacımız var."

"Bunu daha sonra konuşacağız." Micah, Liliana'nın tuniğinden bir parça koparıp koluna sardı.

Oklar giderek sıklaşıyordu.

"Kim atıyor bu okları?" diye sordu Liliana.

"Bir cin sürüsü."

Liliana yüzünü buruşturdu. Bu ufak, cılız yaratıklar ceset rengi tenleri ve sivri kahverengi dişleriyle çok çirkin görünürlerdi. Kana olan düşkünlükleriyle babasının doğal müttefiki sayılırlar ve leşle beslenirlerdi. Ancak yıllar içinde leşçilikten avcılığa terfi etmiş gibi görünüyorlardı. "Geçmemize izin vermeyecekler."

"O halde onlardan kurtulmamız gerek." Micah eyer çantalarına gidip, Liliana'yı vuran okla birkaç tane ufak hançer getirdi.

Oku bir hançere sürdükten sonra derinden gelen bir sesle bir şeyler mırıldanmaya başladı. "Ufacık bir büyü Lily, çocuk oyuncağı..." Sonra hançeri cin sürüsünün olduğu tarafa attı. Hançerin düştüğü taraftan önce acı dolu bir çığlık duyuldu sonra üstlerine yağmur gibi oklar fırlatıldı.

Micah gülümseyerek okları toplamaya başladı.

Bir süre sonra cinler, gönderdikleri okların dönüp onları vurmaya başladıklarını fark edince çığlıklar atıp kaçışmaya başladılar. Micah, ata binmesine yardım ederken Liliana, "Çok zekiceydi," dedi. Kolu yaralıydı ama yine de kullanabiliyordu.

"Bu numarayı babam öğretmişti bana." Micah da atına bindi, çok yorulmuş gibi durmuyordu. "Kaybolan eşyaları bulmak için."

Micah kısa bir süre sonra cinleri bulmuştu gerçekten. Bu tüysüz yaratıkların insan gibi kolları ve bacakları vardı ama zekâları en fazla bir sıçanınki kadardı. Geri çekilirlerken, ölen arkadaşlarından bazılarının kollarını ve bacaklarını yemeyi ihmal etmemişlerdi. Cinler, ölü olduktan sonra ne yediklerine aldırmazlardı.

"Burada bir şey yok Lily, gidelim."

Elden sınırına kadar, onlara sonsuzmuş gibi gelen bir yolculuk yapmaları gerekmişti. Saatler geçtikçe gökyüzü maviden turuncuya, sonra da koyu kırmızıya bürünmüştü. Yollarına başka engeller de çıkmıştı. Aç bir ayı ve zehirli gagaları olan bir karga sürüsü bunlardan bazılarıydı. Ayı kolaylıkla alt edilebilecek kadar aptaldı ama Micah'ın büyüsünü kullanmak zorunda kaldığı zamanlar olmuştu. Her defasında biraz daha zayıf düşüyordu.

Nihayet, güneş batarken görünmez bir sınırın üzerinden geçtiler. Micah, "Elden," dedi sadece. Gecenin gölgelerine rağmen, etraflarındaki arazinin berbat hali onda büyük bir öfke uyandırmıştı. Eskiden yemyeşil olan ağaçlar kurumuş, toprak susuzluktan çatlamıştı. Hiç kuş sesi duyulmuyordu.

Micah yere atlayıp ellerini toprağa koydu. "Biz geldik," diye fısıldadı. "Biz geldik."

Topraktan bir uğultu sesi geldi ama kırık dökük, neredeyse ölü bir sesti bu.

Hayır... Toprağın gücünü alamazsa Micah'ın Kan Büyücüsü'nün karşısında hiç şansı olmaz.

Micah başını kaldırdı ve Liliana'yla göz göze geldi. "Bana bir bıçak ver Lily."

"Hayır Micah." Liliana da yere atlayıp Micah'ın yanına gitti hemen. "Burada kanını akıtırsan babam kazanır ve toprak her durumda ölür."

Micah kararsızlıkla kıvranıyordu. Liliana, "Lütfen beni dinle," diye yalvardı. "Artık buradasın, toprak kendiliğinden iyileşecektir. Kanını sakın toprağa karıştırma."

Micah gözlerinde müthiş bir gücün pırıltılarıyla ona baktı. Liliana, etraflarındaki toprağın çoraklığına karşın onun bu kadar güçlenmiş olmasına inanamamıştı. "Nasıl mümkün?" dedi şaşkınlıkla.

"Toprağın gücü kadimdir. Benim varlığımı sezene kadar kendini gizlemiş. Bunun bedeli de üst kabuktaki bu hastalıklı hâl olmuş. Toprak, gücünü koruyabilmek için kendini feda etmiş."

Liliana, Micah'ın büyüyle ışıl ışıl gözlerine güçlükle bakabiliyordu. "Babam yirmi yıl önce senin soyunu ortadan kaldırmayı denedi," dedi yine de. "Eğer sen bunu yaparsan babam kazanır. Annenle baban ya da bu topraklar kendilerini boş yere feda etmiş olurlar."

Micah uzanıp onun çenesini kavradı. "Annemle babam hakkında hiçbir fikrin yok senin."

"Hayır yok." Liliana, Micah'ın öksüz ve yetim kalmasına neden olan Kan Büyücüsü'nün kızı olmanın ağırlığı altında ezildi.

"Senin canını yaktım galiba." Micah elini Liliana'nın çenesinden çekti. Bakışları sertliğini yitiriyordu.

"Hayır, bir şey olmadı. Bak, hiçbir şey yok..."

"Orası değil, burası..." Micah elini Liliana'nın kalbinin üstüne koymuştu.

Keder ve aşkla kıvranan bir kalpti bu. "Hiç önemli değil..."

"Hayır önemli." Micah başını eğerek alnını onunkine değdirdi. "Bu topraklar bana kırık bir sesle şarkılar söylüyor, artık kendi düşüncelerimi takip edemiyorum."

Liliana titreyen ellerle uzanıp onun başına dokundu, parmaklarını gür saçlarından geçirdi. "Geldiğin için duydukları mutluluktandır Micah." Elden onun dönüşünü çok uzun zamandır bekliyordu.

Micah, Liliana'nın Kara Şato'nun Büyücüsü'nden beklemediği bir şefkatle onun burnunu yavaşça öptü. "Sana bir daha homurdanmayacağıma söz verirsem bana inanır mıydın?"

Liliana başını iki yana sallayarak onun dudaklarına dokundu. "Ben de hesabımı tutuyorum. Belki de ceza olarak bana en iyi mücevherlerini vermeni istemeliyim."

"Hepsi senin olsun."

"Ah, Micah." Liliana'nın o anda tek istediği sonsuza dek Micah'ın kollarında kalmaktı ama tamamlamaları gereken bir görevleri vardı. "Sen babamla ilgilenene kadar toprağa sakin durmasını söyle. Seni anlayacaktır."

Micah dizlerinin üstüne çökerek, kurumuş, çorak toprağa dokundu, büyüsünü mırıldandı. *Sonsuza kadar değil*, diye söz verdi. *Sadece kötü kan bu diyardan gidene kadar. Artık geldim ben, istediğin kadar şarkı söyleyeceğim.*

Toprak içini çekti, kabul etmişti.

"Gel Lily, zaman doldu."

Tekrar atlarına binerek yola koyuldular, Liliana'nın Ölüm Ormanı dediği yere gelene kadar durmadılar.

"Eskiden burada oynardım," dedi Micah. Tomurcukları pırıl pırıl peri ağaçlarını, yemyeşil çiğ balı ağaçlarını, laleleri, kuşların cıvıltısını hatırlıyordu.

Şimdiyse bitkiler solmuş, her yeri ölüm renkleri ve havası sarmıştı. Ağaçlar kararmış, hastalıklı dallarını gökyüzüne uzatmışlardı. Ormanın derinliklerinden gelen seslerse tıpkı cinler gibi, sadece ölümle var olabilen iğrenç yaratıklara aitti.

Yaratıklar, gece atlarının kokusunu alınca canlanmışlardı.

Micah, atlarından indikten sonra hayvanların yularlarını çözdü. "Artık gidin. Yardımınız için teşekkür ederiz."

Atlar başlarını iki yana salladılar.

Micah atları yelelerinden tutarak gözlerinin içine baktı. "Gitmek zorundasınız. Seslerini duyduğunuz bu yaratıklar size zarar verir, o zaman da Lilana ağlar. Liliana'nın ağlamasından hiç hoşlanmıyorum."

Sesine elinden geldiğince korkutucu bir hava vermeye çalışmıştı. "Gidin hadi."

Bunun üzerine atlar dönüp gittiler.

Micah eyer çantalarındaki bıçakları çıkartıp Liliana'nın vücuduna bantlarla tutturdu, böylece o kılıcını çekene kadar Liliana'nın kendi silahları olacaktı.

"Bekle." Liliana, Emmy'nin yanlarına verdiği yolluk yiyecekleri çıkardı. Zorla da olsa yediler, enerjiye ihtiyaçları vardı çünkü.

Ellerinden geldiğince hazırlandıktan sonra Ölüm Ormanı'nın onları bekleyen aç kollarına atıldılar. Yukarılarında bir şeyler onlar geçerken korkutucu sesler çıkartmıştı ama yanlarına yaklaşan olmamıştı.

Her yer çürümüş et kokan, kocaman, tuhaf çiçeklerle doluydu. Çiçekler dil gibi uzantılarını onlara doğru uzatıyor, sanki onları yakalamaya çalışıyordu. Micah birisinin arsız dilini kesince çiçek bir çığlık attı, kesik yerinden simsiyah bir kan fışkırıyordu. Bunun üzerine diğer çiçekler biraz geri durdular. Bu sırada Liliana da koluna sarılmaya çalışan bir sarmaşıktan kurtulmak için bıçağını kullanmıştı.

Micah onu gururla izlemişti. Böylece, etraflarındaki bitki örtüsünü kesip biçerek, kâbus gibi bir orman yolunda ilerlediler. Uzun saatler sonra, karanlık çöktüğünde ayaklarının altında çıtırdayan kemikleri duymaya başladılar.

"Babam düşmanlarını ya burada ya da gölde ortadan kaldırırdı," dedi Liliana. "Aslında gözcülerine kurbanlarını gömmesini söylerdi ama çürümüş et kokusu ona ulaşmadığı sürece kime ne olduğu umurunda değildi."

Yerdeki kemiklerin bir kısmı Kan Büyücüsü'ne hizmet edenlere ait olsa da aralarında masumlara ait kemikler de olabileceğini düşünen Micah, yere çok dikkatli basıyordu. Bu şekilde bir süre daha ilerledikten sonra gökyüzünde pırıl pırıl bir kafatası belirdi birden. Eskiden Elden Şatosu'nun olduğu yere gelmişlerdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

HAFIZASINDAKİ şato, tertemiz bir gölün ortasında yükselen, muhteşem bir taş binaydı. Geceleri pencerelerinden altın sarısı ışıklar yayılır, gündüzleriyse Elden Kraliyet Ailesi'ne ait renkli flamalar burçlarında dalgalanırdı. Gölün üzerinde sık sık müzik sesleri yankılanır, şatoyla kıyı arasındaki bağlantı yolu üzerinde sürekli bir insan kalabalığı olurdu.

Micah'ın karşısında duran şeyse tam bir enkazdı.

Liliana'yla birlikte ormandan çıkmışlar, bağlantı yolunun ters istikametinde duruyorlardı. Bu kadar uzaktan bile, dar bağlantı yolu üzerinde kımıl kımıl hareket eden uğursuz yaratıkları görebiliyorlardı. Öfkeli ve heyecanlı görünen yaratıklar gerçekten çok iğrençti ama yine de kaleye kıyasla daha tahammül edilebilirlerdi.

Pencerelerden sızan sarı ışıkta, annesinin bahçelerinin ne hale geldiğini gördü Micah. Tüm o sebzeler, çiçekler sökülmüş, yerlerini tıpkı Ölüm Ormanı'ndaki korkunç bitkilere benzer yoz bitkiler almıştı. Kalenin pencerelerinden akan yağlı is, bir zamanlar bembeyaz olan taşları simsiyah yapmıştı.

Göl de daha iyi durumda değildi. Üzerini kaplayan ince yağ tabakası yüzünden içinde hayat yokmuş gibi duruyordu. Ancak bu sadece bir yanılsamaydı. Micah, pisliğin altında bir hareketlilik görünce Liliana'ya döndü. "Bunlar da nedir?"

"Sana sözünü ettiğim canavar balıklar..." Liliana yakınlarında, sahile çekilmiş duran ufak bir kayığı gösterdi. "Eğer babamın koruyucu büyüsü olmadan gölü geçmeye kalkarsak balıklar bu kayığı bile parçalayarak bizi yerler." Liliana düşünceli bir şekilde bir süre göle baktı sonra. "Düşünüyorum da, benim kanım da onunkine çok yakın. Belki de balıkları kandırmaya yeter bu. Aksi takdirde bağlantı yolunu geçmemiz gerekecek."

Micah onun geçmişi hatırlayarak ne kadar korktuğunu sezebiliyordu. Babası, Liliana'yı göldeki canavar balıklarla tehdit etmişti ama göldeki tek canlılar bu balıklar değildi.

"Micah, onlara her zaman saygılı davranmalısın. Onlar şatonun muhafızları..."

Göldeki muhafız balıklardan söz ediyordu babası o zaman. Micah onların göldeki zehirlenmeden etkilendiklerini sanmıyordu. Bu kadim yaratıklar kendilerini gölün tabanına gömerek tehlikeyi atlatmış olmalıydılar.

"Olmaz Lily... Gücünü ve kanını koru sen." Micah kayığa yöneldi, Liliana'ya da binmesini söyledi. "Bana güven."

Liliana'nın tek kelime etmeden kayığa bindiğini gördüğüne şaşırmamıştı. Onun kadınıydı bu, elbette ona güvenecekti. Micah kılıcını Liliana'nın yanına bıraktıktan sonra kayığın yanında yere diz çöktü, ellerini suyun yüzeyinde dolaştırmaya niyetlendi.

Liliana onu saçından tutup hızla geri çekti. "Bu balıklar çok sığ sularda bile yüzebilir, parmak uçlarını koparabilirler."

"Çok acır o zaman."

"Seni kemirmeye başladıklarında daha da çok acıtır."

Micah kaşlarını çattı çünkü Liliana haklıydı. "Suya dokunmak zorundayım ama."

Liliana bir şey söylemeden kayıktan indi, ormana koşmaya başladı. Micah da hemen ayağa fırlayıp onun peşinden gitti, ne yaptığını görmek istiyordu. Liliana, az önce kestiği çiçek dillerinden birini almış, kıyıya doğru sürüklemeye çalışıyordu. Micah, bitkinin siyah kanının Liliana'ya bulaştığını görünce çok öfkelendi ama yine de ona yardım ederek bitkiyi göle taşıdı.

Liliana, "Bunu parmaklarının önünde tutarsan balıklar önce ona giderler," dedi. "Bu da sana en az on saniye kazandırır."

"Emin misin? Parmaklarım değerli de..."

"Benim için de..." Liliana'nın yüzünde muzır bir ifade belirmişti. "Bu çiçeğin tadına bayılıyorlar. Babam, bir düşmanının hakkından geldiklerinde balıklara ödül olarak verirdi bunu."

"Kayığa geç."

Micah bitkiyi suya attı. Bitkinin çevresini pembe gözlü soluk renkli balıkar sarmıştı anında. Micah fırsattan yararlanarak parmaklarını suya sokup fısıldadı. *"Yardımınız gerekli... Bir muhafızdan diğerine... Uyanma zamanı geldi..."*

Keskin dişler parmağını sıyırırken elini sudan çekti. Liliana, Micah'ın parmağındaki kanı görünce bir çığlık attı. Micah bakışlarını gölden ayırmadan, "Daha sonra öpersin," dedi sadece.

Balıklar sakinleşmiş, göl yüzeyi yine durulmuştu.

"Micah, neredeyse gece yarısı oldu."

"Sabırlı ol." *İşte...* Bir balık için fazla büyük bir kabarcıktı bu.

Micah kayığın arkasına geçip kayığı göle itmeye başladı, tam zamanında içine atladı. "Küreklere asıl Lily!"

Liliana, çevrelerini saran ufak kemirme ve sıyırık seslerinden, balıkların kayığı kemirmeye başladıklarını anlamıştı. Küreğini suya daldırıp çıkarırken bir iki tanesi de keskin dişlerini küreğin ahşabına geçirmiş bir şekilde sudan çıkmıştı hatta.

"Micah!"

"Çoktan derin yerlere geldik."

Duydukları Liliana'yı rahatlatmamıştı ama Micah'a, ona güveneceğine dair söz vermişti, öyle de yapacaktı. Aniden devasa, vantuzlu bir kol belirdi ve kayığın yanından uzandı. Aynı anda karşı taraftan da bir başkası uzanmıştı. Liliana şaşkınlıktan donakalmıştı. Micah, onun elindeki küreği alıp kayığa bıraktı. "Sıkı tutun Lily."

Derken sular çalkalandı, karıştı ve kayık inanılmaz bir hızla suların üstünde kaymaya başladı; vantuzlu kollar onları rahatlıkla taşıyordu. Bu sırada gölün her tarafında, devasa yaratıklar belirmişti. Çenelerini her açıp kapayışlarında babasının canavar balıklarının yüzlercesini yutuyorlar, yuttuktan sonra kafalarını göle daldırıp yeniden avlıyorlardı.

Liliana'nın yüzü ıslanmıştı. Eliyle yüzündeki pis suyu sildi, kayığın kenarına sıkı sıkı tutundu. Büyük bir hızla şatonun arkasına yaklaşıyorlardı. Nihayet kıyıya vardıklarında vantuzlar onları bıraktı fakat kayık hızını alamayarak taşlık sahile çarptı ve paramparça oldu.

Liliana, kayaların üzerinden göle doğru baktı. Gölün yüzeyi hâlâ kaynayıp duruyordu. "Babamın yaratıkları çok zalimdir, muhafızlara zarar verecekler."

Micah çoktan parmaklarını suya uzatmıştı. Bu kez balıklar onunla ilgilenemeyecek kadar meşguldüler. *"Yeniden uyuyun,"* dedi. *"Göl temizlendiğinde uyanırsınız. Şükranlarımı sunuyorum."*

Bir an sonra göl yüzeyi durulmaya başlamıştı bile, muhafızlar, etobur balıkların onları takip edemeyeceği derinliklere dalmışlardı. "Hayatta kalmışlar," diye fısıldadı Liliana. "Onca zamandır babam bu topraklardaki yaşamı kuruttuğunu sanırken onlar hayatta kalmışlar." Birden çok sevindi. "Eğer onlar hayatta kaldıysa başkaları da kalmış olmalı."

Micah ona kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. "Şimdi canavarı yok etme zamanı Lily."

Tam o sırada çığlığa benzer, tuhaf ve tiz bir ses duydular. Başlarını kaldırdıklarında bir ateş kuşuyla karşılaştılar. Kuş uçarken bir yandan çevreye alev topları bırakıyordu. Liliana, adanın yer yer alev-

ler içinde kaldığını o zaman fark etti. Şatoyu çevreleyen kayalıkları tırmanırlarken, "Babamın hayvan koleksiyonu!" diye bağırdı Micah'a. "Kuş oradan kaçmış olmalı."

Gerçekten de biraz sonra dev mamutların yerleri sarsan adımlarının ve daha küçük hayvanların sesleri duyulmaya başladı. "Babam bu hayvanları kanlarından yararlanmak için tutsak etmişti. Kötü yaratıklar değillerdir."

Micah başını öne eğerek anladığını belli ettikten sonra kolunu kaldırdı. Hemen ardından ateş kuşu yavaşça süzülüp alçaldı, doğruca Micah'ın zırh eldivenli eline kondu. Gözbebeklerine kadar tüm vücudu alevler içindeydi.

Liliana'nın ağzı hayretten açık kalmıştı. "Nasıl oldu bu?"

"Gelmesini söyledim." Micah eğilip kuşa bir şeyler fısıldadı.

Liliana kuşun ona cevap verdiğine yemin bile edebilirdi! Konuşmaları bittikten sonra kuş Ölü Orman'a doğru uçtu. Liliana kuşun uçuşunu bir süre izledikten sonra tekrar yola koyuldu, şatonun neredeyse hiç kullanılmayan dar arka geçitlerinden birine gidiyorlardı. "Babamın kanını hissedebiliyorum. O da beni hissediyor olmalı tabii ki."

"Görünüşe göre babanın başında başka problemler var o yüzden fark etmemiş olabilir de."

Kapı kilitli değildi ama üç başlı bir tüküren yılan tarafından korunuyordu. Liliana'nın büyüsüne başvurmasına fırsat kalmadan Micah hayvanı ikiye biçiverdi. Yılanın da kanı tıpkı bitkilerde olduğu gibi simsiyahtı...

Liliana, geçide girdi, ilerlemeye başladı. Hemen üstlerinde bir koşuşturma vardı, bağırışlar duyuluyordu. Liliana öngörüsünün gerçek çıkmasını diliyordu. Eğer gerçekten de Micah'ın kardeşleri de o gece varacak olursa babasının dikkati dağılır ve Micah'la onu ortadan kaldırma şansları olabilirdi.

Geçitten çıktıkları anda Liliana, ufak bir, ısırmaktan hoşlandığı için aslanağzı denen yaratıkla göz göze geldi, hiç düşünmeden, "Eğil!" diye bağırdı. Micah'la aynı anda kendilerini yere attılar. En

fazla beş yaşında bir çocuk boyunda olan yaratık onlara doğru alev püskürttükten sonra hızla ters yöne kaçtı.

Liliana dönüp ona baktığında Micah çok eğleniyormuş gibi gülümsüyordu. Tekrar ayağa kalkıp dikkatli bir şekilde şatonun içlerine doğru ilerlemeye başladılar. Geçtikleri koridorun her yeri pençe izleri, parçalanmış mobilyalar ve eşyalarla doluydu. İkinci aşamadaki muhafız hayvan koleksiyonundan kaçanlardan biri değildi. Babasının yarattığı iğrenç yaratıklardan olan bu dev çıyan, böyle irileşene dek kendi kanıyla beslenirdi. Kıskaçlarını kocaman bıçaklar gibi onlara doğru savuruyordu.

"Bu yaratığın derisine hiçbir şey işlemez," diye fısıldadı Liliana. Yaratıkla aralarındaki mesafeyi koruyorlardı henüz. Çıyanın da koruduğu geçidi bırakıp onlara saldırmaya niyeti yoktu. O sadece geçidin muhafızıydı.

Micah onu engelleyemeden Liliana avucunda ufak bir sıyrık açtı. "Onu geçmenin en kolay yolu bu..." Babası bu yaratığı pek çok kez onun kanıyla da beslemişti çünkü.

Micah kızgınlıkla ona baktı. "Bunu daha sonra tartışacağız." Çok kızgın olmasına rağmen Liliana'nın kanıyla yüzüne çizgiler çizmesine izin vermişti.

"Ben önden gidiyorum," dedi Liliana. Bu sırada, kestiği avucunu sıkıp gevşetiyordu.

"Hayır." Micah kılıcını eline alarak onun önüne geçti. "Eğer mesele kansa bende de senin kanın var şimdi."

"Ama..."

"Sakın bana bu planın işe yarayacağından emin olmadığın için önden gitmek istediğini söyleme!" Çok akıllıca bir saptamaydı bu. "Eve döndüğümüzde seni kesinlikle zindana kapatacağım."

"Beni zindanla tehdit etmeyi bırak artık," diye homurdandı Liliana ama Micah'ın ev demesi yüreğini ısıtmıştı. "Belki de ben kapatırım kendimi zindana."

"Anahtarı sadece bende..." Micah, çıyana yaklaşırken Liliana onun zırhının arkasında, güvenli bir şekilde ilerliyordu.

Yaklaşırlarken yaratığın duyargaları huzursuz bir şekilde kıpırdamaya başlamıştı. Nihayet iyice yakınlaştıklarında kollarından birini uzatıp Micah'ın yanağına hafifçe dokundu. Liliana, yaratığın acıkmış gibi ağzını açtığını gördü ama yaratık Micah'ın geçmesine izin verdi. Onun ardından Liliana'nın geçmesi gerekiyordu ama çıyan yolunu kesti. Liliana, Micah'ın kılıcını kaldırdığını görünce, "Bekle..." dedi.

Çıyan, Liliana'nın yarasından kan emmek için kıvrılıp büküldü. Liliana'nın içi kalkmıştı ama buna dayanabilirdi. Çıyan kanının tadına baktıktan sonra, Liliana elini kararlı bir şekilde çekti, avucunu kapatıp önünden yürüyüp gitti.

Micah bakışlarını çıyandan ayırmamıştı. "Eğer baban öldüğünde bu yaratık ölmezse üşenmeyip buraya geleceğim ve onu alıp sürüngenlere yem yapacağım."

Kimse Liliana için böyle şeyler yapmaya kalkmamıştı.

Liliana'nın yüreği aynı anda aşk ve ıstırapla düğümlenmişti. Micah'ın yüzünü kıyafetinin uzun koluyla sildi. "Babam büyülerini kule odasında yapar, bu merdivenler oraya çıkıyor."

"Onu hissedebiliyor musun?"

"Evet." Hızla merdivenleri çıkmaya başladılar. Liliana babasının merdivenlere tuzak kurmayacağını biliyordu, çıyanın onların hakkından geleceğini düşünmüş olmalıydı.

Yanılıyordu.

Kule odasının kapısına üç basamak kala birdenbire duvarlardan sivri uçlu demir çubuklar fırlatıldı ve Liliana kendini karşı duvara mıhlanmış buldu. Ondan bir basamak yukarıda olan Micah hiddetle bağırarak şatonun duvarlarını sarsarken Liliana eğilip ne olduğuna baktı. Her yerine demir çubuklar saplanmıştı; göğsüne, bacaklarına, kollarına ve omuzlarına. Canı yanmıyordu ama yanacaktı. Tuniği kanla ıslanmaya başlamıştı bile.

Sadece ona saplanmıştı çubuklar! Demek ki bu tuzak, çıyanı durdurabilecek yegâne kişi düşünülerek tasarlanmış, onun kanına ayarlanmıştı. Eğer Micah'ın yüzündeki kanı silmemiş olsa o da aynı şeyi

yaşayacaktı. Liliana onu kurtaran kadere, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Micah'ın sıcak, sert elleri yüzünde dolaşıyordu. "Ölmeyeceksin. Kesinlikle ölmeyeceksin." Bu bir emirdi.

Liliana'nın ağzına kan dolmuştu. "Git," diye fısıldadı. Micah hayatta kaldığı için çok mutluydu. "Onun kazanmasına izin verme." Nefes almak ve konuşmak zorlaşıyordu ama Micah'ın harekete geçmesini sağlamalıydı. "Eğer o kazanacak olursa..." Kanı oluk oluk yerlere akıyordu artık. "Her şeyi kaybedersin. Ağabeylerini... Ablanı..."

Micah hiçbir şeye aldırmıyordu; Liliana dışında kimse umurunda bile değildi. Derken Liliana'nın onun omuzundan geriye baktığını gördü, gözlerinde gerçek bir dehşet ifadesi belirmişti. Micah zırhını tam zamanında boynuna kadar çekip arkasına döndüğünde iskelet kadar zayıf bir adamla karşılaştı. Adamın ona fırlattığı yamyam böcekler son anda zırhına çarparak yere düşmüşlerdi ama şimdi Liliana'ya doğru ilerliyorlardı.

Hayır!

Micah böcekleri ezmeye uğraşırken Kan Büyücüsü vakit kazanmıştı. İncecik kollarını havaya kaldırıp, tuzağa düşürdüğü tüm kötü ve acımasız ruhları yanına çağırdı. "Öldürün onu!"

Micah, bir yandan arkasındaki Liliana'yı korumaya çalışıyor, bir yandan üzerine çullanan ruhlarla savaşıyordu. Ancak hem ruhlar çok kalabalıktı hem de Micah, Uçurum'dan uzak olduğu için gücünü kaybetmeye başlamıştı. Ruhlar buz gibi soğuk parmaklarını zırhından geçirip kalbine dokunmaya çalışırken Micah kalan son gücünü, bu parmakların kalbini kavramasını engellemeye harcadı.

Aynı anda Liliana'nın sesini duydu. *"Gidin."*

Hayaletler acıklı çığlıklar atarak geldikleri yere döndüler. Liliana'nın çok fazla kanı akmıştı ve büyüsü de o oranda güçlüydü. Kan Büyücüsü de öfkeyle haykırarak hızla odasına kapandı. Micah onun peşinden gitmeden önce Liliana'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sakın ölüm büyüsünü yapma. Bana bir kez daha güven ve o büyüyü yapma."

Liliana gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Ölmene izin vermeyeceğim." Kanla ıslanmış kelimelerdi ağzından dökülenler.

"Bir kez daha Lily," diye tekrarladı Micah. "Beni bırakma."

"Git. Ölüm anına kadar onu durduramam."

Hayır. "Söz vermezsen olmaz."

"Elden..."

"Sensiz hiçbir anlamı yok. Büyüyü yapmayacağına söz ver."

Liliana'nın yanaklarından aşağı bir damla yaş süzüldü. "Söz veriyorum."

Bunun üzerine Micah, Kan Büyücüsü'nün odasına atıldı. Kapıyı kırarken göz ucuyla, az önce karşılaştıkları aslanağzının aşağıda olduğunu gördü. İki dağ trolü çıyanı balyoz gibi ağır elleriyle ezerlerken onlara yardım ediyordu. Ufaklık sonra yukarı tırmanmaya başladı.

"Liliana'yı koru."

Micah aslanağzının zihnine ulaşarak bu emri vermişti. Micah'ın büyüsü yaratığın Elden'li olduğunu anlamıştı. Micah emrine uyulacağından emindi, daha fazla beklemeden büyü odasına girdi. Yeniden Uçurum Muhafızı olmuş, kara zırhı sadece gözlerini açıkta bırakacak şekilde her yerini sarmıştı.

Kan Büyücüsü kandan kıpkırmızı ellerini az önce biçtiği adamdan çekti ve güldü. "Bu topraklarda artık senin bir gücün yok. Bu diyarlar benim!"

Micah ona doğru bir adım attığında görünmez bir duvara çarpmış gibi oldu. Ne kadar güçlü iterse itsin bu duvarı aşamıyordu. Benliğinin en derinliklerinde saklı olan ve Kan Büyücüsü'nün ulaşamayacağı kadim güçlerini yardıma çağırdıktan sonra yumruklarında topladı, duvarı yeniden itmeye başladı. Kısa bir süre sonra önünde kırmızı çatlaklar belirmişti. Kan Büyücüsü tıslayarak bir büyü mırıldanmaya başladı.

Micah duvarı delip geçtiği anda inanılmaz keskin bıçakların oluşturduğu bir hortumun ortasında buldu kendisini. Bıçaklar o kadar keskindi ki zırhını kesiyor, onu yaralıyorlardı. Micah müthiş bir öfkeyle bıçakları sağa sola fırlattı, doğruca sevgili Lily'sine onca acıyı çektiren büyücünün üzerine yürüdü.

Az önce öldürdüğü adamın kanını tamamen alarak iyice güçlenen Liliana'nın babası gülümsedi ve bir komut mırıldandı. Micah'ın zırhı ortadan kaybolmuştu! Micah, yeniden etrafında dönmeye başlayan keskin bıçakların ortasında tamamen çırılçıplak ve savunmasız, öylece kalakalmıştı. Micah, ilk darbelerle kanı damlalar halinde havaya dağılmasına rağmen büyücüye doğru ilerlemeye devam etti. Büyücüyse bir sürüngeninki gibi buz gibi bakışlarını ondan ayırmadan bir kahkaha attı.

"Daha bana elini süremeden paramparça olacaksın. Ben de senin kanında banyo yapacağım. O güçlü kanında... Tıpkı anneninki gibi..."

Micah o kadar öfkeliydi ki neredeyse zihnindeki fısıltıyı duyamayacaktı. *Sakin ol Micah, sakin ol...*

Liliana'ydı bu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

BIÇAKLAR yere düştü

Kan Büyücüsü o kadar öfkelenmişti ki neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Bu eniği daha beşikteyken boğmalıydım." Üstü iksirler ve cam kaplarla dolu bir masayı Micah'ın yolunu kesecek şekilde ona doğru itip devirdi. "Yakında ölecek nasıl olsa. Sonra onun kanını da yalayacağım."

Aslında istemeden çok iyi bir şey yapmıştı büyücü, Micah'a, Liliana'nın hayatta olduğunu haber vermişti böylelikle. Micah'ın tek istediği şey, büyücüyle işini bitirerek Liliana'nın yanına dönmekti. Ancak Kan Büyücüsü'nün haklı olduğu bir konu vardı. Özellikle de daha yeni bir kurbanının kanından yararlandığı için, Micah'ın onu alt etmesi çok zordu.

Yalnız değilsin Micah. Geldiler.

Liliana'nın sesi ona unuttuğu şeylerin sadece Elden toprakları ve burada yaşayan hayvanlar olmadığını hatırlatıyordu. Micah, benliğinin derinliklerindeki kan bağlarını yokladı.

Nicolai.

Dayn.

Breena.

Bu bağlar onu yüceltiyor, gücünü artırıyordu. Bu yüzden Kan Büyücüsü'nün üstüne saldığı böcek ordusu zımpara gibi tenini tahriş etse de hiç aldırış etmeden büyücünün üstüne yürümeye devam etti. Yine hiç zorlanmadan onun kan kalkanını aştı, canavarı sıska boynundan yakalayıp pencereye sürükledi. Büyücüyü yer yer yanmakta olan ormana bakmaya zorladı bir süre. "Bak," dedi. "İşimiz bittiğinde senden geriye bir şey kalmayacak."

Büyücü şeytani bir ifadeyle güldü. "O zaman Liliana'yı öldürmen gerekecek."

Micah, Kan Büyücüsü'nün başını kulenin taş duvarına hızla çarparak kafatasını kırdı. "O sana ait değil," dedikten sonra adamı boynundan yakalayıp kendisine yaklaştırdı, kulağına, "O sadece kendisine ait," diye fısıldadı.

Kan Büyücüsü'nün ölümüyle birlikte böcekler ortadan kaybolmuştu ama Micah canavarın gerçekten öldüğünden emin olmak istiyordu. Kılıcını alıp büyücünün kafasını kestikten sonra saçlarından kavrayarak tuttuğu kafayla Liliana'ya koştu. Liliana çenesi göğsüne düşmüş, bitkin bir şekilde olduğu yere yığılmış kalmıştı.

Micah bir an onu kaybettiğini sandı. "Hayır!"

Liliana onu duyunca başını kaldırdı, gözlerini açık tutmaya çalışarak ona baktı. Micah'ın elindekini görmüştü. "Ölmüş." Kıpkırmızı gülümsedi sonra.

Micah elindekini aslanağzına attı. Yaratık avı havada yakalayıp anında kemirmeye başlamıştı. Daha sonra bu kafanın ait olduğu vücutla ilgilenecekti.

Micah ellerini bacaklarına silip Liliana'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sen ölmemelisin Liliana." Sahip olduğu tüm gücü kullanarak Liliana'nın yaralarını iyileştirmeye çalıştı ama büyü gücünün şifa becerisi olmadığı açıktı.

"...peki." Liliana zorlukla fısıldamıştı.

"Hayır, *hayır!*" Micah yanaklarında bir ıslaklık hissedince ağladığını anladı. "Beni ağlattın Lily. Bunun için günlerce zindanda bırakacağım seni."

Liliana'nın gözleri yeniden kapanmıştı.

Micah çaresizlik içinde bağırdı. "Yardım et bana! Ne yapmam gerektiğini söyle!"

Toprak Micah... Onun hakkında çok okudum...

Bunu Micah'a iletmek Liliana'nın son gücünü de almış olmalıydı ki bir daha hareket edemedi. Micah onun öldüğüne inanmayı reddediyordu. Telaşla, Liliana'nın vücuduna saplanan sivri çubukları çıkarmaya koyuldu. O sırada merdivenlerde güçlü ayak sesleri duyup geriye baktı. Gümüşgözlü adamı hemen tanımıştı. "Liliana ölemez," dedi ona.

Nicolai da çubukları çıkarmak için ona yardım etti, ikisinin de elleri kan içinde kalmıştı. Son çubuğu da çıkardıkları anda Micah, Lily'yi duvardan kurtarıp kucağına aldı, hızla aşağı inmeye başladı. Merdivenlerde, kahverengi saçlı bir kadının yanından geçmişti. Doğruca bahçeye çıktı. Eskiden kraliyet ailesini iyileştiren toprak artık çok tahrip olmuş, çok kirlenmişti. Micah yine de denemek zorundaydı. Liliana'yı toprağa uzattıktan sonra avuçlarını kesti, ellerini toprağa bastırdı.

Ellerinin altındaki toprak yeşermeye başlamıştı ama çok yavaştı. Derken karşısında, Lily'nin diğer tarafında kanlı bir çift el daha belirdi. Derken, yeşil gözlü bir adamın elleri bu ikinciye eklendi. Sonuncusu ise ablasının; yüzünü çevreleyen saçları kadar zarif elleriydi.

Liliana'nın çevresindeki toprak yeşermeye başlamıştı. *"Onu kurtar,"* diye fısıldadı Micah. *"Seni kurtarmaya yardım edeni kurtar."*

Toprak deniyordu ama çok hırpalanmıştı. Dahası, Liliana, Elden kanı taşımıyordu.

"Hayır, hayır!"

"Micah, çok üzgünüm."

Micah, ablasını duymamıştı bile. Liliana'nın yaralı vücudunu kollarının arasına almış, gitmesine izin vermiyordu. Yüzünü onun saçlarına gömerek, "Bana yardım et Lily," diye fısıldadı. Birden aklına bir şey gelmişti.

"Bileğimi kes." Bileğini ablasına uzattı. O anda hiç tereddüt etmediği için ablasını sonsuza dek sevecekti. "Al Lily..." Micah bileğini önce Liliana'nın ağzına götürdü, daha sonra vücudundaki yaralarda dolaştırdı. "Beni yatağımda öldürmene gerek yok, kanımı sana seve seve veriyorum..."

Micah'a asırlar kadar uzun gelen bir süreden sonra nihayet Liliana kıpırdadı, içindeki büyücü ruh kontrolü ele almaya başlıyordu. Onu yumuşacık öpen, kırılmasından korkarmış gibi yavaşça dokunan tatlı Liliana aslında babasından daha güçlü bir büyücüydü çünkü. Şeytan yaradılışlı adamın kızından bu kadar nefret etmesinin sebebi de buydu zaten. Liliana sadece kendi kanını kullanarak Uçurum'a gelmeyi bile başarmıştı ki bu olağanüstü bir durumdu.

Kendisini de iyileştirebilirdi, bunun için sadece bir tetikleyiciye ve enerjiye ihtiyacı vardı.

Yavaş yavaş Liliana'nın kanaması durdu, Liliana gözlerini açtı. Micah bir sevinç çığlığı atmak istiyordu ama onun iyice kendisine gelmesini bekledi. Sonra onu sımsıkı göğsüne bastırıp, ona ne kadar kızdığını ve bunun için onu nasıl cezalandıracağını anlatmaya başladı.

Liliana bir şey söylemeden ona sarıldı, öptü, öptü... Micah da aynı şekilde ona karşılık verdi ama Liliana'yı orada soyamayacağı için durdu. "Yüzünü neden değiştirdin Lily?"

Liliana şaşırarak ellerini yüzüne götürdü. Babasının ölmeden önce son kez ona kötülük yapmış olmasından korkuyordu. "Çok mu kötü?" diye fısıldadı tereddütle.

"Sanırım buna alışabilirim," diye mırıldandı Micah. Sonra onu büyük bir tutkuyla öpmeye başladı.

Sanki Elden topraklarında sadece ikisi vardı...

SON SÖZ

"SANIRIM buna alışabilirim."

Liliana, Elden'in kaderinin değiştiği o günden sonra belki birinci seferdir aynada kendisine bakıyordu. Karşısında gördüğü kadın, Irina'nın kızıydı, onun gibi göz alıcı bir güzelliği vardı. Saçları o kadar parlaktı ki neredeyse ayna gibiydi. Anlaşılan babasının ölümü, doğduğunda Liliana için yaptığı büyünün bozulmasına neden olmuştu.

Babasının neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu Liliana. Belki de Micah haklıydı, kızının gücünden korktuğu için onu kırmak, ezmek istemişti. Ya da bu durumun ona ve başkalarına Liliana'ya hükmetme gücü vermesi hoşuna gitmişti. Erkeklerin çirkin bir kadını elde etmek için birbirleriyle kapışmasını izlemekten hastalıklı bir zevk alıyor olmalıydı. Ancak hiç de düşündüğü gibi olmamıştı aslında durum.

Çünkü Micah onu eski, çirkin haliyle sevmişti. Onun için sadece Liliana olmuştu o. Yeni görüntüsünde de değişmeyen gözlerinin rengini Micah daha o zaman da fırtına rengine benzetmişti. Liliana'nın

vücudunda çok büyük bir değişiklik olmamıştı. Sadece bacaklarının boyları eşitlenmişti, o kadar. Yoksa sırtındaki yara izleri duruyordu. Göğüsleri hâlâ ufak, kalçaları hâlâ genişti ve Micah onlara bayılıyordu.

Liliana onun o sabah kendisini, bacaklarının arasına yerleşerek nasıl uyandırdığını hatırlayınca kızardı. Dalgın dalgın parmağındaki zümrüt ve elmas işlemeli yüzüğe dokundu. Micah bu yüzüğün annesine ait olduğunu söylemişti.

Yüzüğü Liliana'ya vermişti, çünkü onunla evlenecekti.

"Evlenme teklifi adettendir," dedi Liliana. Bu sırada Micah üzerine siyah bir gömlek giyiyordu.

"Neden? Sana bir seçenek vermiyorum ki."

Liliana ona yüz vermemeliydi ama bu kadar aşıkken sert davranmak çok zordu. "Bırak, ben yapayım." Micah'ın gömleğinin düğmelerini ilikledi. Micah ellerini onun kalçalarına götürürken başını iki yana salladı. "Tahta Nicolai mi geçecek şimdi?"

Bu, Elden'e üçüncü gelişleriydi çünkü Micah, Uçurum Diyarı'ndan çok uzun süre ayrı kalamıyordu. Diyarlar arasındaki dengenin bozulmaması için oradaki görevlerini ihmal etmemesi gerekiyordu. Öte yandan Elden'in topraklarını iyileştirmesi şarttı. Kardeşleri bunun için sürekli Elden'de kalması gerekmediğini söyleseler de Micah, Elden'e karşı sorumluluklarının farkındaydı.

Böylece iki diyar arasında gidip geliyorlardı. Babasının büyüleri ortadan kalktığı için yolculuk eskisinden daha kolaydı, tüm o canavarlar yok olup gitmişti. Genellikle bir önceki güzergâhlarını tercih ediyorlar, aynı gece atlarına biniyorlardı.

Zaten atlar onları fazlasıyla benimsemiş görünüyorlardı. Hana bir sonraki gidişlerinde başka atlara binmeye kalktıklarında zavallı hayvanları ısırmaya kalkmışlardı hatta! Bu muhteşem yaratıklar aynı zamanda çok da sahipleniciydiler. Tıpkı Micah gibi.

"Evet," dedi Micah. "Eşi Jane'le birlikte çıkacaklar tahta."

Jane, uzun, ince yapılı bir kadındı. Çok narin görünüyordu ama güçlü bir kraliçe olacağına kuşku yoktu. O da prenses değildi. Tıpkı,

Dayn'ın eşi Alfreda gibi. Breena'nın eşi de bir serdengeçtiydi. Liliana onun da en az Micah kadar vahşi olduğundan emindi. Yani kardeşler eş seçimlerinde hiç de geleneklere bağlı kalmamışlar, birbirlerinin seçimlerini yadırgamamışlardı.

"Bence Nicolai harika bir kral olacak," dedi Liliana.

"Evet." Micah eğilip onu boynundan öpüverdi. "Dayn'la eşi Elden'de kalacak. Dayn muhafızlık yapacak."

"Peki ya Breena?" Tam bir savaşçıya dönüşen Breena kardeşlerin çok şaşırtmıştı. Micah ona hemen silahlar vermişti.

"O, Osborn'la birlikte onun diyarına gidecek. Böylece Osborn kardeşlerini Ursan savaşçısı olmaları için eğitebilecek."

"İyi düşünmüşler," dedi Liliana. Bu sırada parmaklarını Micah'ın saçlarından geçirip onu kendisine çekmişti. "Serdengeçtilere hâlâ ihtiyaç var."

"Hmm..." Micah onu öpmeye devam ederek yavaşça yatağa yöneldi. "Elden'de kendilerini yabancı hissetmeyeceklerdir."

Liliana onun kendisini yatağa yatırmasına izin verdi. Yine öpüşeceklerini düşünürken Micah kollarını kavuşturdu. "Ben Uçurum Muhafızı'yım Liliana. Görevimi ihmal edemem."

"Elbette." Liliana uzanıp Micah'ın göğsünü okşadı. "Sık sık oraya gidersen görevini yerine getirmiş olursun." Micah'ın toprak üzerindeki kısa süreli ve yoğun çalışmalarının sanki Elden'de sürekli kalıyormuş gibi bir etki yarattığını fark etmişlerdi.

"Benimle Kara Şato'da yaşamaya ne dersin?"

"Orası hayatımda ilk kez mutlu olduğum yer," diye fısıldadı Liliana. "Seni bulduğum yer, aşkımı... Sonra Jissa, Bard ve Fare de oradalar."

Jissa, Liliana'nın Kan Büyücüsü'nün kızı olduğunu öğrenmesine rağmen bunu mesele yapmamıştı, hâlâ iyi arkadaşlardı.

Liliana, Jissa'yı kaybetmekten çok korkuyordu ama yine de ona artık özgür olduğunu söylemek zorundaydı. "Sen de, Bard da artık Kara Şato'nun dışında bir gün ve gece geçirirseniz Daima'ya gidebilirsiniz, kötü büyünün etkisi kalmadı."

Jissa başını iki yana sallayarak bunu reddetmişti. "Musibet yaratıkları çok üzülüp ağlarlar sonra. Hem ben olmazsam başın Lordla daha çok belaya girer, zindandan çıkamazsın." Jissa'nın yüzü mutlulukla aydınlanmıştı sonra. "Hem, Bard da ben de daha uzun yıllar satranç oynamak istiyoruz."

Liliana, "Ne yani, sadece satranç mı oynuyorsunuz?" diye takıldı arkadaşına.

Jissa kulaklarına kadar kızarmıştı.

"Jissa."

Liliana, arkadaşını düşünerek gülümserken Micah'la göz göze geldi. "Kara Şato yuvamız bizim."

Micah pırıl pırıl gülümsedi. "Hem orada daha az uşak ve hizmetçi var," diye homurdandı sonra. Nicolai'nin düğünü için yardıma gelenleri kastediyordu. "Böylece seni daha rahat soyabilirim."

Liliana gülerek onu saçlarından yakaladı, kendisine çekti, uzun uzun öpüştüler. Micah bir elini onun göğsüne koymuş, Liliana da bacağıyla onun kalçasına sarılmıştı. "Etrafa biraz çiçek ekerim ama..."

Micah irkilerek doğruldu. "Kara Şato'ya mı? Hani Uçurum'a açılan şato?"

"Sonra daha rahat mobilyalar gerek. Ne de olsa annem arada sırada yanımıza gelir." Irina da büyünün etkisinden kurtulmuştu. Kızını tanıyamamıştı ama görür görmez ona sevgiyle dokunmuştu. Aralarındaki sevgi bağı zaman içinde daha da güçlenecekti.

Micah homurdanarak Liliana'nın üzerindeki kırmızı elbiseyi çıkarmaya başladı. "Zindanları süslemediğin sürece olur. İşte ona izin veremem." Elini Liliana'nın bacağında gezdiriyordu.

Liliana içi titreyerek ona sokuldu. "Anlaştık."

"Lily?"

"Evet?"

"Bir saat içinde evleniyoruz. Nicolai'yla konuştum bile."

Liliana önce şaşkınlıkla bakakaldı, sonra gülmeye başladı. "Benim güzel, kibirli, muhteşem lordum," diyerek Micah'ın yanaklarını, çenesini, boynunu öptü. "Karın olmak için sabırsızlanıyorum."

"Öyleyse beni sevdiğini söyle şimdi."

"Seni seviyorum." Liliana az önce ısırdığı dudağı öptü. "Bir daha söyleyeyim mi?"

Micah çok memnundu halinden. "Evet."

Böylece Liliana'ya en az on kez tekrarlattı. "İsmin yüreğimde yazılı Lily..."

Bunun üzerine Liliana ağladı, o ağlayınca Micah numaradan ona bağırdı, sonra yine uzun uzun öpüştüler.

Günün ilerleyen saatlerinde Liliana, Elden Kraliyet Sarayı'nın bahçesinde, Uçurum Muhafızı'yla evlenmişti. Tören boyunca aslanağzı çok uslu durmuş ve konuklara ateş püskürtmemişti.

Bir zamanlar Ölüm Ormanı olan yerde şimdi yine peri ağaçları yeşerdi. Masmavi gökyüzünün altında göz alabildiğince uzanan, şahane bir orman var. Gün doğarken şatonun üzerinde uçan ateş kuşlarını seyretmeye doyum olmuyor. Göl yine eskisi gibi tertemiz ve tatlı...

Hâlâ yapılacak şeyler var ama hem şato hem de Elden baştan aşağı mutluluk ve sevinçle yıkanmış gibi. Tüm o karanlık günler geçmişte kaldı. Ben de bunları yazıyor olmaktan büyük bir mutluluk duyuyorum.

- Elden Resmi Tarihçesi, Kral Nicolai ve Kraliçe Jane dönemi, yüz yetmiş sekizinci gün...

SON

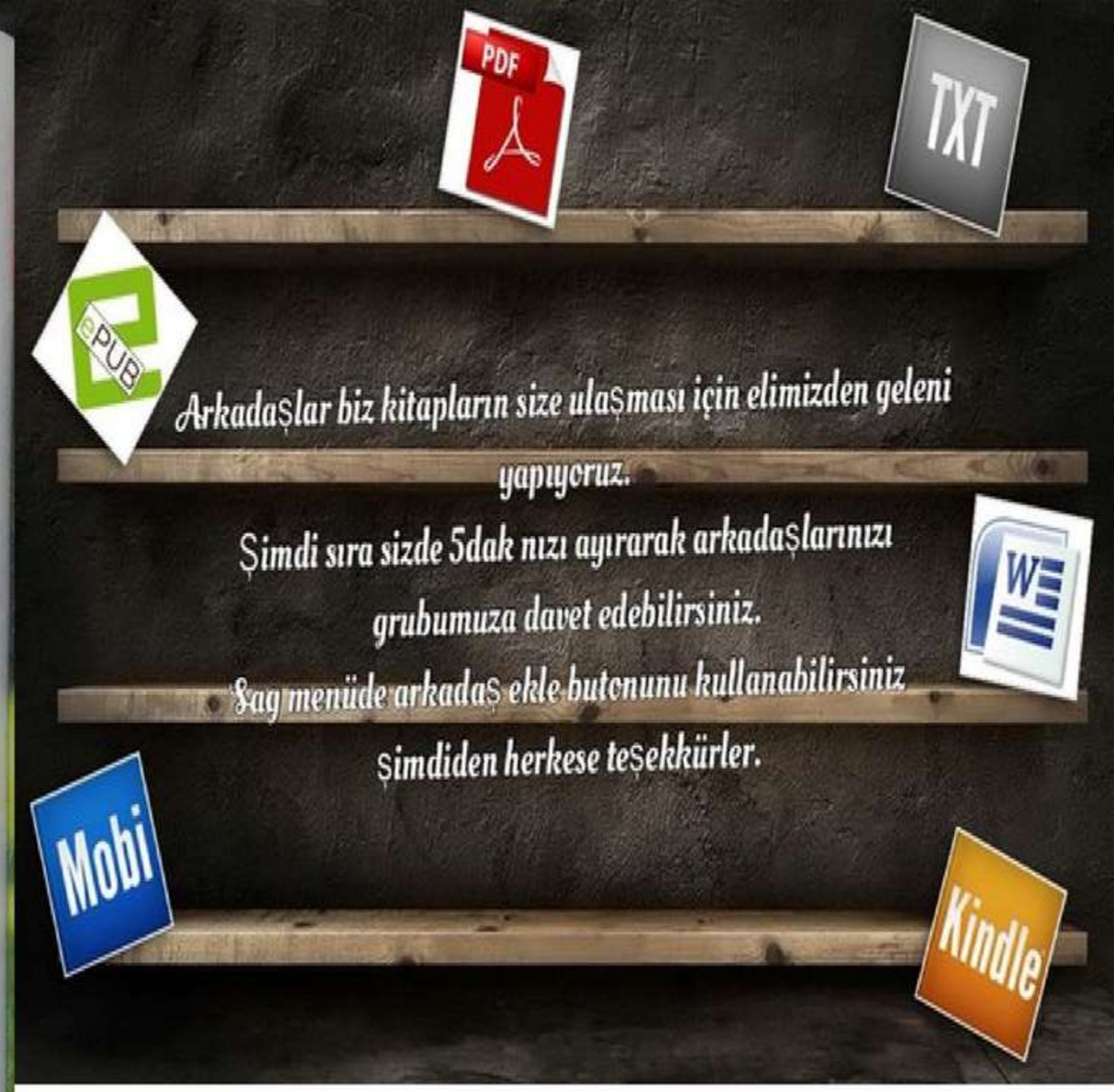

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)